

זוהר

חסריט לסרט עלילתי
מאת
משה זונדור ואמיר בן דוד

במאי: ערן ריקליס
מפיקים: מיכאל שרפשטיין ועמיתן מנלדון
חברת הפקה: מוב'יט בע"מ

גרסה חמישית
מרץ 1993
כל הזכויות שמורות
C1993

אלנבי 83 תל-אביב
טלפון: 03-201841
פקס: 03-201842

"זוהר"

1. חוץ. יום. בית ספר יסודי, שיכון המורה, ראשון לציון.

השנה היא 1967. ילדי בית הספר לבושים בגדים לבנים ומרוכזים בדרכת בית הספר. מסביבם עומדים זוגות הורים רבים, בקבוצה גדולה, לבושים במיטב בגדיהם. זהו מסדר חגיגי לציון הניצחון במלחמת ששת הימים. התחושה הכללית היא של חלום, המשדר נינוחות וחמימות, הצילום גרטיני, ואיטי מעט יותר מהרגיל. המורה, שלמה צנעני, גבר בשנות הארבעים לחייו, כיפה לבנה לראשו, ניגש למיקרופון הניצב על במה קטנה. כשהוא מדבר, קולו "מטופל" נשמע פם הד, ותואם את אוכי התמונה.

צנעני

זהו יום חג לנו, יום ניצחון ישראל, ואנו גאים לארח ביום חגנו את חבר הכנסת הנכבד, מר מנחם בגין.

המצלמה נמה מכניו של צנעני, מתעכבת לרגע קל על פניו של מנחם בגין הצעיר, הלבוש חליפה שמרנית, וחיוך גאה על פניו. ברקע מונפים דגלי ישראל.

צנעני (OFF)

יעלה אל הבמה זוהר עורקבי, הנעים ומירות, לשיר לנו את ההמנון הלאומי, "התקווה", לציון היום הגדול הזה, יום ניצחון ישראל.

זוהר עורקבי, ילד כבן 13, סגום מבט ולבוש בקפידה טומד מחוץ לשורות הילדים, אימו מסדרת במהירות את דש חולצתו. היא מוציאה מארנקה בקבוקון קטן ובו שמן לשיטור ומושחת את שמרוותיו של בנה. זוהר חסר סבלנות ונרגש מאוד.

זוהר

איפה אבא? למה אבא לא בא?

אבא

הוא כבר בא. אל תדאג. הוא בטח בדרך.

זוהר ניתק מידה של אימו ודק לעבר הבמה בין שורות הילדים. הוא עולה על מדרגות הבמה, חולף על פני מנחם בגין אשר מספיק ללטף בחיבה את ראשו, ומתייצב מול המיקרופון. הילדים מעט בלתי מרוכזים, חלקם נט בחוסר סבלנות במקום. זוהר מתחיל לשיר בקול צלול ובטוח את "התקווה". השכטת קולו של הנוכחים בולטת ומיידית. הילדים מתבוננים בריכוז מוחלט בזוהר השר. המורה צנעני נראה מאושר וגאה. קולו החזק והמרגש של זוהר הילד ממלא את חלל בית הספר, כאשר משורה לשורה ביטחוננו העצמי גובר, והוא שר חזק יותר ויפה יותר.

המצלמה מתחילה לנוע ומתרחקת מכניו של זוהר, דרך פניו של המורה הגאה, מנחם בגין הקורן מנחת, פני הילדים הטומדים ומקשיבים, אשר חלקם מצטרפים בשלב זה לשירתו של זוהר הילד, אך עושים זאת בשקט ובחוסר ביטחון.

המצלמה עושה דרכה בין שורות הילדים לכיוון שער בית הספר, דרכו נכנס אביו של זוהר, הגראה שיכור. הוא מתנהל בכבדות לעבר המיסדר החגיגי, תוך שהוא משתדל לא לאבד את שיווי משקלו. בידו הוא מחזיק בקבוק טטור בעיתונים. אימו של זוהר ממחרת לעברו. מנקודת מבטו של זוהר השר עדיין קשה להבחין כלל האב שיכור, אולם כשהוא מתקרב מבחין זוהר במתרחש ונבהל.

אבא (צוטק)

זה הילד שלי שר, אני אבא של זוהר.

הילדים ממחילים לצחוק וללחץ בחוסר ריכוז בין השורות, אחד הילדים, קולני במיוחד, צוטק בלעג, לקול צחוקם של הילדים האחרים.

ילד קולני

הנה פורקבי השיכור, הנה פורקבי השיכור.

זוהר מנסה לסיים את השיר, הוא מצליח לחזור לעצמו, שר עוד שתי שורות, אולם צחוק הילדים מתגבר, וזוהר משתנק. הוא מאבד את קולו, ופניו מאדימות מבושה. מנקודת מבטו של זוהר, הילדים צוחקים בלעג ומצביעים לעברו. גם חלק מן ההורים הרבים מגחכים, ואילו צנעני מביט בו במבט חמור וקשה מאד.

כשהתרחשות האמיתית מצולמת מנקודת ראות אובייקטיבית, ברור כי המציאות הרבה כחזת "נוראה" מכפי שהיא נראית מנקודת מבטו של זוהר. למעשה, אלה רק כמה ילדים, ואחד מהם בולט במיוחד, שלוטגים בקול. היתר, ילדים, הורים וגם צנעני המורה, עומדים נבוכים.

חזרה לנקודת מבטו המבוטת של זוהר. הוא שומט את המיקרופון שנופל על הריצפה ונמלט החוצה. המיקרופון המוטל על הבמה יוצר "כידבק" גבוה וצורמני.

2. חוק, יום: שיכון המורה (קוף עם מוצאית אפן)

השנה עדיין 1967. זוהר בן ה-13 רץ בדחובות השכונה, הוא נראה מבוטת ונרגש מאד. הוא חולף על פני בית הקברות, מצליח להימנע ברגע האחרון מהתנגשות בחבורת קשישים המתגודדת ליד לוח מודעות, קופץ מעל גדר, ורץ לעבר מקום מסתור החבוי מאחורי שני שיחים גדולים.

הסאונד משתנה בדיוולב מהפידבק של המיקרופון והמולת הילדים לצלילי "להלה יזיד אקטר".

זוהר מסיט את השיחים ונכנס לגומחה טבעית בה מסודרים מספר לבנים, שטיח מרוכט ודרגש קטן. בשל האפלולית עדיין קשה להבחין בפרטים. זוהר שולף מתוך אחת הלבנים חפיסת סיגריות "רויאל" וקופסת גפרורים. הוא מצית גפרור בזריזות, תוך שהוא אוזן את הקופסה ואת הגפרור ביד אחת. מדליק באמצעות הגפרור שני נרות שצמודים לדרגש הקטן, וגם מדליק לעצמו סיגריה. הוא יונק שאכטה עמוקה מהסיגריה, נושף סילון עשן, ומבטו נראה נחוש ונחרץ מאד.

3. חוק, יום: מכונית נוסעת על כביש החוף.

השנה היא 1980. מכונית מוסטאנג גדולה וכחולה, עם גג נפתח, נוסעת במהירות על כביש החוף. מוריס כהן, כבן 25, נוהג במכונית כשסיגריה נטוּצה בזווית פיו. לידו יושב אמנון פורקבי, כבן 23.

4. חוק, יום: חצר משפחת פורקבי.

יונה פורקבי, אימו של זוהר, טורחת על הסירים, כשלידה מסיימת בתה מלכה, כבת 21. על שולחן מאורך מפוזרים כלים ובהם חבשילים מעוררי תיאבון.

אמא (OFF-B)

מלכה, בואי רגט.

מלכה צועדת לעבר אמה הטורחת על הסירים. האם מקרבת אליה מצקת ובה תבשיל חם.

אמא

תטעמי, תגיד אם חסר משהו.

אמא: מצננת מעט את הנוזל בעזרת נשיכת אוויר קצרה, ואם ופל כניו מתפשט חיזוק של טונג.

מלכה

מעולה. אין כמור. בדיוק כמו שזוהר אוהב.

5. חוץ. יום. שיכון המזרח, ראשון לציון.

מכונית המוסטאנג נכנסת לשיכון המזרח. מורים, הנהג, טושה האדקות בסיבובים ומצלצף לעוברים ושבים. השכונה אינה סלאמס, אולם ניכר שתושביה מרוויחים את לחמם בקושי: במהלך הנסיעה חולפת המכונית על כני קבוצה של צעירים משועממים היושבים על הברזלים, וילדים קטנים משחקים כדורגל במגרש נטוש. אמנון מסתובב, ומדבר בהתלהבות אל זוהר היושב מאחור ופדיין אינו נראה.

אמנון

כולם מחכים לך מהבוקר. אמא הכינה את כל הדברים שאתה אוהב. ברכה וגילי כבר בטח שם. תהיה חגיגה מחגיגה.

המכונית נעצרת בחדיקת בלמים לפני שלט "עצור" וכך נמנעת בנס התנגשות עם משאית גדולה עליה כתוב באותיות טנק "ראובן הובלות".

מורים

בני זונות. ראית אותם זוהר? טושים ים כסף מההוצאה לפועל. כל יום מרוקנים סה דירה אחרת.

המכונית פונה לעבר רחוב צדדי קטן ועוצרת ליד בית משכחת טורקבי. בחוץ עומדים כל בני המשכחה שנמתנינים לזוהר.

6. חוץ. יום. הכניסה לבית משכחת טורקבי בראשון לציון.

זוהר יוצא מהמכונית, המצלמה טולה מרגליו אל ראשו. הוא מחזיק סיגריה בין שפתיו, ומצית אותה באלגנטיות באמצעות אותו טריק עם קופסת הגפרורים, באמצעותו הדליק זוהר הילד את הסיגריה. אמו ניגשת אליו, מחבקת אותו ומתחילה לבכות.

אמא

ברוך הבא זוהר שלי, ברוך כודה אסורים.

זוהר מנשק אותה על שתי הלחיים. אחד אחד ניגשים אליו הנוכחים, מחבקים ומנשקים אותו.

מלכה (במהלך החיבוק)

אהלן אחי. היית חסר פה.

המצלמה ננעלת. על כניו של זוהר. למרות שביטוח הרצון הכללית שלו, טיניו סורקות את הסביבה בחוסר שקט.

זוהר (למלכה)

איכה ברכה?

מלכה (בשקט)

~~יש לה מלא בטיחות עם הבית. באו-טוד-פנס מהחוצה~~
~~לכדעל. נשארה עם גילי. דווקא רצתה לבוא, באמת.~~

אמא

(בתימנית): חולה, מסכנה, לא מרגישה טוב. (בעברית):
לא יכלה לבוא.

זוהר

רצתה לבוא, אה?

מלכה (בשקט, באופן שרק זוהר שומע)

אל תלחץ עליה, זה יהיה יותר טוב לכולם.

7. חוק. לילה. תזית בית דירות גדול בראשון לציון.

ברקט נשמעים צלילי הפסנתר של פתיחת השיד 'את לי לילה'. זוהר, אחרי
מקלחת ולבוש היטב, טומד, כשהוא מחזיק חבילה גדולה בידו, מול מראה
קטנה בכניסה לחדר מדרגות של שיכון. מוזנת, שניכרת השתדלות לשמור על
נקיונו. זוהר מסדר את שערן ומתלבט אם לכתום את הכפתור העליון
בחולצה, או להשאיר אותו סגור. הוא פותח כפתור, מביט במראה, מתחרט,
סוגר את הכפתור ופונה לעבר גרם המדרגות.

8. כניס. לילה. דירתה של ברכה.

זוהר דופק על הדלת. כשברכה פותחת, צלילי 'את לי לילה' נפסקים. זוהר
מחבק את ברכה בהתרגשות. היא תימנית יפית הנראית מושכת מאד, למרות
שאינה מטופחת ומאופרת, היא מתזירה לו חיבוק מסוייג.

זוהר

זכרתי שאת יפה, אבל שכחתי עד כמה.

ברכה

נשארת חנוכן.

הם נכנסים כנימה, וזוהר מבחין שהדירה ליקה מרהיטים. ברכה ניתקת
במהירות מחיבוקו של זוהר, נכנסת לדירה, וממהרת למטבח, זוהר צועד
בטקבותיה, אך נשאר בסלון.

ברכה (ב-OFF מכיוון המטבח)

אני שמה מים, אתה רוצה קפה?

זוהר נראה מתוח, אך מנסה לשלוט בעצמו. הוא משחק בעצבנות בקופסת
הגפרורים ששליך מכיסו.

זוהר (לכיוון המטבח)

למה לא באת עם גילי לאמא שלי?

ברכה מגיחה מכיוון המטבח במהירות.

ברכה

אל תתחיל לצטוק לי פה. אתה תסיר את גילי. אני באמת שמחה בשבילך שהשתחררת, אבל עוד לא שכחתי למה נכנסת לכלא.

זוהר נראה נבוך.

זוהר

טוב, מה את רוצה. לא מספיק ישבתי? הלבישו עלי תיק, את יודעת בדיוק מה היה בבית המשפט, ומה באמת קרה. חשבתי שלפחות את מאמינה לי.

ברכה

בית המשפט אמר שאתה אנסת בחזרה, זוהר. זה מה שאני יודעת. ואני כבר לא יודעת למי להאמין.

זוהר (בשקט)

טובדה שקיבלתי רק שנה. עכשיו אוניס נותנים גם 15.

ברכה

אז זה המזל שלך. אבל אל תצפה ממני, שאחרי שנה אני כבר אשכח ואסלח לך. זה לא טובד ככה בחיים.

זוהר נראה נבוך, הוא משפיל את פניו. משתדרת שתיקה מתיקה.

זוהר (בנסיון לשנות נושא)

תגידי, איפה הטלפון הזה?

ברכה (במהירות)

איפה שכל יתר הרהיטים. מנוקלת.

זוהר

אל תדאגי, אני אחזיר את הכל.

ברכה

כן? מאיפה בדיוק?

זוהר

אני רוצה לנסות שוב להופיע. את יודעת, בכל זאת למדתי כמה דברים בכלא. אני חושב שאני יודע איפה נטיתי אז.

ברכה

אני רואה שאת הטלפון הזה אני כבר אצטרך לשחרר בעצמי.

זוהר

לא באמת. את מראי. היה לנו פעם טרב חינוך בכלא
והביאו את יורם גאון. הוא שמע אותי שר ואמר שמזמן
הוא לא שמע מישהו עם קול כזה.

ברכה

די כבר עם הנאיביות הזאת, זוהר. מתבגר. ניסית,
ראית שזה לא הולך, ומכשיו המצב שלך עוד יותר
מסובך. למה אתה חושב שאנשים ירצו לשמוע זמר שישב
בכלא, ועוד על אונס.

נשמע שריקה של קומקום, וברכה הולכת למטבח, ונראית זעופה ועצבנית.

זוהר (ממלמל)

מה זה קשור?

לכתם נשמע מכיוון חדר הילדים קול בכי. זוהר לוקח את החבילה שהביא
טימו, נכנס לחדר הילדים, ומוצא את גילי - ילדם המשותף כבן ה-6 של
זוהר וברכה - יושב על המיטה ובוכה. זוהר ממחר לעברו, מחבק אותו,
ומתחיל לשיר לו שיר ערש בתימנית. זוהר שר בשקט, אך בקול צלול ונעים.
השפעת השירה על גילי מיידידת. הוא נרגע, ומתרכז בזרועות אביו.

מאחור, נראית ברכה עוקבת מכיוון פתח החדר אחרי האב ובנו. שירתו של
זוהר משפיעה גם עליה. היא נרגעת ונראית מכוויסת יותר. זוהר פותח את
החבילה שבידו ומוציא ממנה כדורגל חדש, נטלי כדורגל, ומדים - מכנסיים
וחולצה, עם סמלה של קבוצת ליברפול.

זוהר (בקול מתיילד)

אבא חזר. אבא הביא מתנות לגילי, ג-י-ל-י.

זוהר מחבק ומנשק את גילי, וממש "מוטף" אותו מאהבה. גילי לא ממש מעכל
את מה שקורה, ניכר שהוא התמודד הרגע מהשינה, והוא עדיין מבולבל
מאוד. זוהר מנסה לעודד אותו. הוא מתחיל להקפיד את הכדור על רגלו,
מחקה בחן קריין של שירים ושטרים, ותוך כדי כך מתרוצץ עם הכדור בחדר,
מטביר אותו בין רגליה של ברכה, עוקף אותה, ומתחיל להתמסר עם עצמו
תוך שהוא בוטט את הכדור לעבר הקיר, ובולם אותו עם הרגל. גילי מזדקף
במיטה ומחייך, וגם ברכה מתקשה שלא לחייך.

זוהר (בשטף)

מרמורק שוטפים את המגרש. הכדור אצל זוהר טורקבי,
הוא מסתכל ימינה, מסתכל שמאלה, אין לו למי למסור,
הוא מחליט לפרוץ לבד, כעת זה רק הוא והשוער, האם
יצליח לכבוש? הקהל עוקב אחריו בהשתאות. זה טומד
להיות שער, זה טומד להיות שער!!! ש-ט-ר!!! 1-0
למרמורק, שער מדהיב של זוהר טורקבי.

ברכה טומדת ומתבוננת במחזה מאחור, תוך שהיא בוחנת את הבגדים ששלף
זוהר מהחבילה.

זוהר (לברכה, בהתלהבות)

תלבישי, תלבישי אותו. נראה את המלמיליאן שלנו
בבגדי המלך.

ברכה

טוב, אני אלביש אותו בבוקר. הוא חיכה לך כל היום,
בסוף הוא נפל ונרדם.

ברכה ניגשת לגילי, שכבר נראה טירני להכליא, משכיבה אותו, תופסת את
זוהר בידה, מושכת אותו בהחלטיות אחריה לסלון, ומכבה את האור. בדרכה
המוצה. זוהר הולך איתה, מופתע מעט מההחלטיות, ובדרך לסלון מנסה
לטצור אותה.

זוהר

לא ראיתי אותו שנה, תני לשחק איתו קצת.

ברכה (בשקט)

הוא צריך לישון, תשחק איתו בעצמך אחרת.

זוהר

אז בואי לפחות נלביש אותו.

ברכה מתבוננת בו ומתקשה להסתיר חיוך.

זוהר (נבוך)

מה כל כך מצחיק?

ברכה מנידה את ראשה בתנועה של "מה אני אעשה איתך..."

ברכה

גילי בן שש. הבאת לו בגדים של ילד בן עשר.

זוהר

טוב, הוא ייגדל, לא?

9. פנים. לילה. "פאב 77" ברחובות.

על הבמה מניגנת להקת "הטוד". זוהר יושב עם אמנון, מורים וחברים
נוספים סביב שולחן קרוב לבמה. החברים מדברים ביניהם, אך זוהר מתבונן
בעניין בהופעה. הזמר בהופעה הוא ג'קי מקייטן, שמחליף תוך כדי שירה
קריצות עם זוהר. הלהקה מסיימת את השיר והקהל מוחא כפיים.
זוהר מסתובב לטבר מורים, שולח יד לטבר צווארון חולצתו, ובתנועה
זריזה - כמעט לא מורגשת - שולף משם מטבט ומחייך בקונדסות.

זוהר

בואנה, מורים. מה אתה מחביא כסף בכל מקום.

מורים (צוחק)

יאכלה אתה, השבתי שהוציא לך את כל השטניות האלה
מהראש בכלא.

אמנון

אולי סוף סוף תראה לנו איך אתה נושאת את זה.

זוהר

לא. קסמים לא מגלים.

מקייטן (מכיוון הבמה)

תודה רבה לכולם, ולהתראות בהופעה הבאה של להקת "הטוד".

10. חוש. לילה. מדרש התניה, ליד "פאב 77".

זוהר יוצא מכיוון הפאב, וניגש אל גבר חבוש כובע בוקרים שחור, העומד ליד מכונית מסחרית. זהו יהודה קיסר, נגן הגיטרה של "הטוד", שנראה קודם לכן מלווה את מקייטן בהופעה.

זוהר

יהודה, הייתם גדולים. אתה פנק טם הגיטרה, אף אחד לא יכול עליך. אין גיטריסט כמותך, יהודה, אין.

קיסר

תודה, תודה.

זוהר

אני זוהר פורקבי.

קיסר

אהלן, מה שלומך?

זוהר

מקייטן אמר לי שהוא דיבר איתך עלי.

קיסר

אה, כן, דיבר. תשמע, אנחנו לא צריכים אף אחד טכשיו, גם ככה השוק יבש. לא רק אנחנו, אף אחד לא טובד כממט. (פאוזות) אבל יש לנו מחר חתונה בבאר שבע, והנהג שלנו חולה. תבוא, תנהג, בדרך תשיר קצת. נראה שאתה בסדר, אולי נטלה אותך לבמה באמצע.

קיסר נכנס לתוך המכונית.

זוהר

תודה, יהודה. באמת תודה. תראה, אתה לא תצטער על זה.

קיסר

אני לא מבטיח כלום, אה? תקבל שביטית מהטיפים של הבמה בשביל הנהיגה. מקייטן כבר יגיד לך לאיפה לבוא.

11. חזק. יום. מכונית נוסעת.

שעת בין ערביים. להקת "העוד" נוסעת לבאר שבע. זוהר נוהג, קיסר יושב לידו במושב הקדמי.

קיסר

חשמת, אני מתוכך, ואתה תשיר את "ברצלונה".

זוהר

מה זה?

קיסר

אמרת שאתה זמר, לא?

זוהר

... נ.

קיסר

אז בוא נשמע אותך.

קיסר מתחיל לתוכך על דופן המכונית. זוהר נבוך ומהסס.

קיסר

נו, תשיר, תשיר, אל תחבייש.

12. חזק. לילה. מכונית נוסעת.

המצלמה עוקבת אחרי המכונית המסחרית הנוסעת על הכביש. מהשלטים בצד הדרך אפשר להבין כי המכונית נוסעת לכיוון תל אביב. זוהר נוהג, קיסר לצידו, וחברי "העוד" ובהם מקייטן מאחוריו. ברור מהחיוך המרוח על פניו של זוהר שהוא מאושר, וגם שהוא קצת שיכור.

קיסר

יש אורגניסט מצוין שקוראים לו מרסל. הוא טובד ב"ברווז" ביפו. אני אדים אליו טלפון. אולי הוא יטעה איך משהו.

זוהר

למה לא, נראה אם הוא שווה משהו.

מקייטן כורך בצחוק, ונותן לזוהר צ'פחה בראש.

מקייטן

(מתקף את זוהר) נראה אם הוא שווה משהו. יא אללה, מלה לבמה פעם אחת, כבר חושב שהוא כוכב.

13. חוץ. יום. שיכון המזרח.

שש בבוקר. זוהר הולך ברחוב, מאושר ומתנדנד. הרחוב ריק. מבית הכנסת בוקע אור חלש, ונשמעים הדי מתפללי הבוקר. זוהר עובר על פני תמהוני, המטאטא קטן מהרחוב, ללא סיבה נראית לעין, ומכזם את מנגינת התכילה הנשמעת מבית הכנסת. הוא נראה שיכור, ומזכיר מעט את אביו של זוהר מהסצינה הראשונה (מבנה גוף ובגדים דומים). זוהר מתעכב לידו ומסתכל עליו. התמהוני מכסיק את מלאכתו ומיישיר אליו מבט. זוהר, שהביט בו במבט "רציני", מתרכך ומחייך. הוא מכניס את ידו לכיס, שולף משם חבילת שטרות קטנה, מוציא שטר ותוחב אותו אל כיס המסיל המרוכט של התמהוני.

זוהר

מה שלומך בן טובים? איך אתה מרגיש?

התמהוני, שקצת נבהל, דוחף יד לכיסו, ומוציא אותה עם השטר.

בן טובים

ברוך השם, ברוך השם. הכל בסדר.

בן טובים מתבונן בשטר שזוהר נתן לו.

בן טובים

תודה מותק. תהיה בריא.

זוהר ממשיך ללכת, ובן טובים ממשיך לטאטא את אותו קטע של המדרכה, אך בהרבה יותר מרץ, תוך שהוא מכזם את התכילה בקול דם יותר.

14. פנים. יום. ביתו של זוהר. (החלף צאנץ ט) האם אן חזרה

זוהר נכנס הביתה, מבושם קלות, כשחיוך מרוח על פניו. אמנון לבוש סרבל עבודה מלוכלך ועומד באמצע הסלון. האמא יושבת על כורסה וממדרת בבכי, כשמלכה, אחותם של אמנון וזוהר, מנחמת אותה.

אמנון

איפה אתה? אתה לא יודע איזה בלאגן היה פה בלילה.

זוהר מתעלם מאמנון, ממחר לאימו וכורך את ידיה סביב כתפיה.

זוהר

די לבכות. מה קרה? חתכת את היד?

אמא

באו גנבים. מהחלון. לקחו את הטלוויזיה.

זוהר

מתי באו? מה עוד לקחו?

אמא

כשישנו, רק הטלוויזיה. כל השכונה מלאה בנרקומנים. צריכים כסף לסמים. מחר יבוא מישחו יחתוך לי את הגרון בשביל השרשרת.

זוהר (בכנס, לאמנון)

למה לא שמרת טל אמא?

מלכה

מה אתה רוצה ממנו? טזוז אותו. אכילו אם הוא היה
ישן עם הטלויזיה, הם היו לוקחים אותה.

זוהר (לאמא)

אל תבכי, די. אני אביא לך טלויזיה חדשה, יותר
טובה מהקודמת, טלויזיה עם צבע.

אמא

זה דיבורים. מאיפה תביא כסף לטלויזיה?

זוהר

הסתדר לי היום בלילה משהו טוב. אני הולך להיות
זמר, יהיה כסף, אל תדאגי.

אמנון

נו, יאללה, זוהר. תתלבש. התחלתי עוד כעס עם הפנטזיות
של הזמר. תתחיל להתרגל לזה שאתה טייח, ותשמוח שיש
לך בכלל טבודה.

מלכה (בסקרנות)

מה הסתדר לך זוהר? הופעת בלילה?

אמנון (בקוצר רוח)

נו, זוהר. תתלבש כבר. אין לנו זמן לדיבורים. אלי
לא יחכה לנו כל היום. הוא ייסט.

15. כנים, יום. וילה הנמצאת בשלבי שיכונ מתקדמים.

זוהר, אמנון ובחור בשם אלי. טובדים בשיכון הדידה. שלושתם לבושים
סרבלי טבודה המוכתמים בסיד. מסביב פוזרים דליי צבע, מברשות, פחיות
עם מדלל, שני סולמות וכו'. זוהר ואמנון על הסולמות. אלי מטרבב צבע.

זוהר (בהתלהבות)

נאסוף את כולם אלי. אני אומר לך. זה לא יהיה כמו
אז. הפעם נעשה את זה אחת לגמרי. תשמע, יהודה קיסר
בכבודו ובטעמו הבטיח לעזור, מה אתה רוצה יותר מזה.
הוא אמר שיש לו אחלה אורגניסט, ושהוא יסדר לנו
הופעות.

אלי (מסוייג)

טזוז אותי מזה. אין לי כח. ניסינו אז, זה לא הלך.
לא הספיק לך ההקלטה שטשינו ואף אחד לא השמיע? גם
אז היית בטוח שאנחנו הולכים לשחק אותה.

זוהר

כן, אבל אז היינו מטומטמים. ניסינו ללכת עם השיטה במקום עם עצמנו. שרתי אז בכזונה בלי חית ועין, בשביל לא להרגיז אף אחד. זו הייתה הטעות שלי. הבנתי את זה רק בכלא. הייתי שר כל כעם שהיה איזה אירוע, סתם, בלי ליווי, רק עם כח זיתים, ובלי לנסות לחקות אף אחד, רק את השירים שלנו, אתה יודע, ג'ו עמר, סאלים היללי. אנשים היו נגנבים.

אמנון

אין בזה כסף זוהר. זה נחמד, אבל לא מתאים. יש לך ידיים טובות זוהר. אנחנו, בתור צוות, יכולים לעשות ים כסף בשיפוצים.

אבי

עוזב. זה לא בשבילי. אל תשכח שכשהיית בכנים נולד לי הקטן. שני ילדים זה כבר לא צחוק.

זוהר יורד מהסולם בקפיצה, לוקח כח צבע ומתחיל לתופף בהתלהבות.

16. כנים. מוסדון הברווז. לילה.

נמשה דיזולב. סאונד מהתיכוף של זוהר בסצינה הקודמת לתיכוף של מטרות חופים, מאחוריה יושב אלי.

מוסדון הברווז הוא מקום קטן עם כעשרים שולחנות. אין אנשים כרט לאמנון ומוריס היושבים מחת לבמה, זוג היושב בקצה המקום ומתלחש ושיכור היושב סמוך לבר. הבארמן, לבוש סינור מטונף, נראה משועמם בעליל.

זוהר, לבוש מכנסי צינור, כשצדור מכתחות תלוי מחגורת מכנסיו, ומתנדנד על הישבן, עומד על הבמה וממתין לסימן ממרסל לידג'י, האורגניסט. מרסל עושה לזוהר סימן עם הראש ומתחיל לנגן.

זוהר לא נראה מוטרד מכך שאין קהל. הוא מתחיל לשיר את "שיר השבוע" של ג'ו עמר, חוץ שהוא מקדיש לשיכור תשומת לב מיוחדת. הוא שר ברגש רב ובמאמץ. השיכור מתעורר ומתחיל למחוא כף. שירתו של זוהר משפיעה על האווירה במקום. הזוג, שקודם לכן נראה שקוע בשיחה, משתק ומביט בעניין בבמה. אמנון עוקב אחרי זוהר בדריכות, וממלמל יחד איתו את המילים. מוריס נראה משועשע. הבארמן נמלא לפתע מרץ ומתחיל להבריק כוסות על הבר, חוץ שהוא מכוס עם זוהר את השיר. זוהר עובר לתימנית, והשיכור קם ממקומו ומתחיל לרקוד. הזוג מסתכל על המחזה ונראה מרוחק.

זוהר מרוכז בשיכור, וממש מלהטט בו, כקוסם המרקיד דב. ספוט צהוב התלוי מעל הבמה מאיר את כניו של זוהר ויוצר מטל ראשו מעין לילה. מרסל מביט בזוהר בהתפעלות.

17. כנים. מוסדון הברווז. לילה.

ההופעה הסתיימה. מרסל וזוהר יושבים ליד אחד משולחנות המוסדון ומדברים. חלק מהכיסאות כבר מורמים. השיכור עדיין שם, שמוט על הבר. מוריס, אמנון ואלי נמצאים ליד הדלת, ונראה שהם בדרכם החוצה.

מוריס

נו, יאללה זוהר, אתה בא?

וזהב

חמש דקות. אני רוצה לדבר קצת עם מרסל.

אלי

אבל חמש דקות ~~הן~~ אני חייב לחזור הביתה.

אלי אמנון ומוריס מתיישבים ליד שולחן צדדי. זוהר מתיישב ליד הבר, מצית גפרור ביד אחת, מדליק סיגרית "קנט" ומסיים לשמות כוסית רמי מרטן. הוא שולף מכיסו שטר, ומסמן בידו לבדמן.

וזהב

אתה רואה אותו? (מצביע על השיכור). תן לו, על חשבונך, מה שהוא רוצה עד סוף הערב.

ברמן

אין בעיה ~~אין~~.

וזהב

אז מה אתה אומר, מרסל, אנחנו הולכים לעבוד ביחד?

מרסל

יכול להיות, אני עוד לא בטוח.

וזהב

את האמת, איך אני נשמע לך?

מרסל

יש לך קול עם צבע יפה (כאוזונת, מרסל מתבונן מסביב ומצביע על השיכור). זה לא מספיק. צריך קהל גדול בשביל להתפרנס.

וזהב (קוסט אותו)

תוך חודש אני עושה לי קהל. אני אלוף בזה, אתה תראה. מה עוד?

מרסל (מסווג)

ואתה צריך לאסוף חומר, שיהיו לך שירים משלך. זה לא פשוט, מאמין לי.

וזהב

אספתי חומר, מה אז?

מרסל

מקליטים קסטה. ואז מתחילים להכיר אותך, וכדאי שיהיה לך לכמות שיר אחד שיתכנס, כדי שהקהל יתחיל לבוא.

כאן זה. זוהר יונק מהסיגריה בכוח. הוא שותה, ופיניו נוצצות.

זוהר (תופס את מרסל בכרך ידו)

אם תשאר איתי, אתה תגדל איתי גם כן, אני מבטיח לך.

18. חוש ליילה. חדר המדרגות בביתה של ברכה.

ברכה ובחור המלווה אותה (אלברט) טומדים ומשומחים. הוא מתקרב אליה, היא דוחקת אותו מעט אחורה, אבל הם נשארים צמודים. האור נכבה. שומעים מספר התלחשויות ואחר כך ברכה כותחת את האור.

ברכה

אני מוכרחה ללכת. השכנה ששומרת על גילי תרצח אותי. הייתי צריכה לחזור לפני שעה וחצי.

אלברט

חכי עוד חמש דקות, מה את למוצה?

ברכה

בגלל גילי.

הם מתחבקים שוב ומתנשקים, בהססנות ולא בלהט. ברכה ניתקת מחיבוקו של אלברט בעדינות.

אלברט

זוהר היה אצלך מאז שהוא השתחרר?

ברכה

כמעט אחת. בא להגיד שלום ולראות את גילי.

אלברט

...

ברכה

וכלום. בא, ראה את גילי, הביא לו בגדים שגדולים עליה בשלושה מספרים ונעלם.

אלברט

המכוונתי מה הרגשת?

ברכה

מה היה לי להרגיש? אני לא אוהבת אותו או משהו. אנחנו גרושים, אבל החיים שלנו יהיו תמיד מתווכים... דרך גילי. הוא אבא שלו.

ברכה ניתקת מחיבוקו של אלברט ומתחילה לעלות במדרגות. בהיותה במחצית הדרך נכבה האור כמעט נוספת. אלברט לוחץ על הכפתור, ומדליק אותו.

אלברט

אני אחזיק כך עד שתגיטי למטלה. לילה טוב.

19. פנים. יום. דירתו של מוריס.

אמנון, זוהר ומוריס יושבים סביב שולחן. מוריס מכין מנת קוק ומריק אותה. תנועותיו מיומנות מאוד. הוא מכין מנה נוספת ומגיש אותה לזוהר.

מוריס

קח, מתפלן. תיסכלם על ההוכחה מאתמול.

זוהר

טוב אותי מזה. לא רוצה.

מוריס

יאללה, מה קרה לך. איזה כבד נהיית.

זוהר

לא קשור לכבד. לא רוצה. היה לי מספיק מהשטניות האלה בכלל. חוץ מזה זה הורס את הקול ויש לי הקלטה עוד מעט.

מוריס מרים גבה ומטביר את המנה המוכנה להרצה לאמנון.

אמנון

טוב, גם לי לא בא.

20. חוץ. יום. רחוב יפת, בלוי.

זוהר ומלכה צועדים ברחוב. זוהר נראה זמזום. הוא מחבק את מלכה.

זוהר

טוב, חלסט. לאן אתה גורדת אותי.

מלכה ניתקת מהחיבוק ומושכת את זוהר לעבר סימטה קטנה.

מלכה

בוא, בוא. הנה זה כאן. אני מקווה שהיא תסכים לדאות אותנו.

21. פנים. יום. מסדרון הכניסה לחדרה של מגדת העמידות.

מלכה מסתודדת עם העוזרת של מגדת העמידות. זוהר מתבונן מהצד.

עוזרת

היא לא יכולה עכשיו. תבואו מחר. היא עייפה. תיכף הולכת לנוח.

מלכה תוחבת לכיסה של העוזרת שטר.

מלכה

תגיד לי שזו מלכה ואחיה בחוק. היא תקבל, תראי
שהיא תקבל.

22. כניס. יום. חדרה של מגדת העתידות.

התריסים מוגפים, החדר משוך. זוהר מסיים בלגימה קולנית לשחות קפה,
ומוסר את הכוס למגדת העתידות. היא הוסכת את הכוס על צלוחית קטנה,
ומביטה בריכוז בטיסה השחורה. זוהר נראה זחול, אך משהו בהתנהגותו
מסגיר את הטובדה שהוא מתווה. הוא מצית סיגריה, באותה תנועה מיומנת
באמצעות יד אחת, ויונק בכוח.
התמונה נפתחת, ומתגלה חדר מרוהט בפשטות. מגדת העתידות, אישה כבת 50,
יושבת על כורסה, ליד מיטה מכוסה באריג גס. היא לבושה בצניעות
ובפשטות. על הקיר תלויות תמונות של קרובי משפחה שנפטרו. זוהר יושב
מולה, מלכה אינה נמצאת בחדר. בצד יושבות שתי קשישות מנומנות.

מגדת העתידות

אני יכולה להגיד לך רק מה שאני רואה. תלך אחר כך
ותחשוב על זה.

זוהר נדרך.

מגדת העתידות

או שתצליח מיד, או שלא תצליח לעולם.

מגדת העתידות משתתקת, מרימה את טיניה מהכוס ומביטה בריכוז בטיניו של
זוהר, שנראה עדיין משומשם. מגדת העתידות מתחילה לדבר בקול מונוטוני,
כבמטין טראנס.

מגדת העתידות

יש לך מתנה מאלוהים, אבל גם קללה. המתנה מושכת
למעלה, הקללה מושכת למטה.

כאווזה. מגדת העתידות משתתקת ומתבוננת בכניו של זוהר בריכוז. זוהר
שנראה בתחילת הסצינה משומשם מאוד, נראה כעת מרוחק.

זוהר

מה זה מושכת למטה, לאן?

מגדת העתידות

אתה זמר, כן? תשיר, תשיר לי משהו.

זוהר מתחיל לשיר בהיסוס את "אלי נוד". מגדת העתידות מחייכת לרגע, אך
מיד מרצינה, ומסמנת לזוהר בתנועת יד להכסיק לשיר.

מגדת העתידות

הכל צפוי והרשות נתונה. שטרי שמים ייכתחו כשתשיר,
אבל גם השטן יתעורר משנתו. תלך כל הלילה, אבל לא
תגיט. תלך כל הלילה אבל לא תגיט. אהבה. תחפש, תחפש
ולא תמצא. ותזכור מה שאמרתי לך: או שתצליח מיד, או
שלא תצליח לעולם.

23. כניס. יום. מסדרון המבוא למגדת העתידות.

מלכה יושבת על ספסל עץ קטן, וממתינה. נפתחת הדלת וזוהר יוצא. מלכה קמה לטברו.

מלכה

שמעתי ששרת לה, נו, מה אמרה?

זוהר (בחיוך מלא ביטחון)

שאנחנו הולכים להצליח תוך חודש, ושה הולך להיות הכי גדול שאפשר.

24. כניס. לילה. מועדון הברווז.

מקייטן נכנס למועדון בדיוק כשזוהר גומר לשיר את השורות האחרונות של "ברצלונה". זוהר קורץ לטברו, ומקייטן מתיישב ליד הבר. זוהר יורד מהבמה, ואפשר לראות שיש כבר 15 זוגות בקהל שמוזמאים לו כפייס. זוהר מתקדם לכיוון הבר, ואחד היושבים ליד השולחנות מסובב אליו את ראשו.

איש מהקהל

זוהר, מה עם קסטה?

זוהר

עוד אין. עוד שבוע, נסדר את זה, יהיה בסדר.

זוהר שולח יד לטבר צוזארטו של האיש, ובתנועת הקוסם שלו שולף משם מטבע.

זוהר (בחיוך)

עוד שתהיה קסטה, תשמור על הכסף שלך אה, שלא יתגלגל בכל מקום.

הבחור ליד השולחן מתמוגג מהתרגיל של זוהר, אשר ממשיך לטבר הבר, ומתיישב לצד מקייטן.

מקייטן

מה הטנינים, יא מלטון, אוהבים אותך כה, הא?

זוהר

חקה, זה כלום. עוד מעט המקום הזה יהיה קטן עלי. (כונה לבארמן): תביא לי רמי קרטן. (כונה למקייטן) מה אתה מזמין?

מקייטן

בירה אני אקח.

כאזוה, הברמן מגיש במהירות משקאות. שניהם שותים.

זוהר

מכתוב לי את המילים של השיר הזה שכתבת על צביה, ההיא מחולון שהיית הרוס עליה.

18 -
מקייטן (נבור)

לא הרוס, אל תגיד הרוס. סתם בא לי עליה.

זוהר

חאלאס. היית חולה עליה, לא הרוס.

זוהר מתחיל לנגוח בהקנטה בכחפו של מקייטן.

זוהר (שר וצוחק)

צביה, יא צביה, תראי לי את הבז'אז'. צביה, יא צביה, בלסדייך אנליא זז.

מקייטן (צוחק, במבוכה)

חלאס, זוהר, חלאס. איזה מבאס אתה.

זוהר

תכתוב לי את המילים, מה איכפת לך.

מקייטן

בשביל מה לך המילים? אתה לא רוצה להוכיח עם זה או משהו?

זוהר (מיחמם)

מה להוכיח, איזה להוכיח? זה שלך. אני הרוס על השיר הזה, רק רוצה לדעת את המילים.

מקייטן מתחיל לכתוב את המילים על מכית, ותוך כדי כתיבה ממלמל את המילים בקול. בהתחלה עוד לא ברור איזה שיר הוא כותב, אבל כשהוא מגיע לפזמון, מתחילים זוהר ומקייטן לשיר ביחד: "אלי, המאכזבתי קשות, לא ישנתי לילות..." שניהם שתויים, והשירה מזוייפת במקצת, הם צוחקים ומבסוטים.

25. כניס. יום. דירתה של ברכה.

ברכה קוראת טימון. נשמעת דפיקה בדלת. היא ניגשת ופותחת, ומפתעת לראות את זוהר לבוש בגדים תגיגיים, מחזיק בידו זר פרחים ענק וקופסה גדולה של לגו.

ברכה (מופתעת ושמה)

אתה לא נודמאלי זוהר.

ברכה מנשקת את זוהר על לחיו, לוקחת מידו את הזר ונכנסת לדירה. זוהר צועד אחריה. היא נכנסת למטבח. זוהר מתיישב בסאלון.

ברכה (ב-OFF)

מאיפה הכסף? זכית בפיס או משהו?

זוהר

למה פיס, מה דע בהופעות ב"ברווז"?

כאזנה. זוהר משחרט על הסכה. ברכה מתיישבת לידו.

ברכה

פגשתי את מלכה אתמול. היא סיפרה לי שהולך לך נורא יפה בהופעות. אתה לא יכול לתאר לך איך שמחתי.

זוהר מלטף בעדינות את ידה של ברכה.

ברכה

גילי כבר מסתובב ומספר לכל השכונה שאבא שלו זמר.

כאן זה. זוהר מלטף את ידה של ברכה, מוריד את היד לעבר ירכה, ומתקרב אליה. ברכה לא נרתעת. זוהר מזדקף לשיבה, מסיט את שיערה של ברכה בידו הימנית, ומתחיל לנשק אותה על צווארה. ידו השמאלית פותחת את הכפתורים העליונים של חולצתה.

26. בנים, יום. מוסדון הברווז ביפו.

על הבמה יושבים מרסל, אלי, המחפץ, בסיסט ובוזוקאי, ומתאמנים על פתיחת השיר "אלינור". המוסדון מעט משוק, אם כי ניתן להבחין כי בחוץ זורחת השמש. מסביב, לאורך קירות המוסדון ועל חלק מהחלונות מונחים מזרונים רבים, לשיכור הסאונד. זוהר יושב ליד יהודה קיסר, והשניים משוחחים בלחש. הטכנאי פסוק בכיוון אחד ממכשירי האפקטים. ליד השולחן הסמוך יושבים מוריס ואמנון ושומים בידה. כל שאר הכיסאות במוסדון מורמים על השולחנות.

זוהר (צוטק לכיוון הבמה)

גדול, מרסל. ממש גדול. לכו עם הקצב הזה, זה יהיה אדיר.

מרסל:

השיר הזה הוא לא לכורום של בוזוקאי. הוא לא מתאים להקלטה. בוא נרד ממנו.

זוהר:

לא יורדים ולא נעליים. זה יהיה השיר הכי טוב בקסטה.

זוהר פונה לקיסר היושב לידו.

זוהר

יודה, טכשיו ברצינות. אתה לא מתאר לעצמך כמה אני מודה לך שבאת.

קיסר

שטויות מה קרה לך. הבטחתי לך, לא? אני מבסוט בשבילך שאתה מקליט. לכבוד הוא לי לבוא ולהשמח. חוץ מזה קיימתי גם את ההבטחה השניה ששמעת ממני.

זוהר מביט בו בעיניים כטורדות.

זוהר

דיברת עם אביהו???

קיסר מהנהן בראשו ומחייך.

קיסר

הוא ישמח להגיע לאחת ההופעות הקרובות.

זוהר: (מאושר)

וואלה! שיחקת אותה יודה! אני מת לעבוד עם הבן-אדם הזה.

מרסל (ב-OFF מכיוון הבמה)

נו, אנחנו מוכנים, מה קורה איתכם.

אלי המתופף מניף את המקלות, מכה מקל במקל כדי לקבוע את הקצב, והלהקה מתחילה לנגן את "אלינור". זוהר יושב על כיסא בר גבוה, גבו לסכנאי וכניו אל אלי המתופף. קיסר מנגן בגיטרה אך מבטו עוקב אחר זוהר בטניין. הסכנאי מטפל במהירות בכפתורי הקונסולה השוטת, ובוחן את הצגים השונים. אמנון ומוריס עוקבים אחר ההקלטה מהצד.

זוהר מתחיל לשיר את "אלינור". הוא מרוכז, נרגש ושר כאילו הוא בהופעה, תוך החצנת רגשות בולטת.

כייז אאוט.

27. כנים. יום. בית אמו של זוהר.

שומעים את זוהר שר את "אלינור" מקסטה המתנגנת בבית. מורים נכנס לדירה. הוא מתהלך בה בחופשיות רבה, כמו בן בית. טל השולחן עומדת קערה ובה סלט חתוך גס. מורים לוקח כף ואוכל מטט מהסלט. מן החדר הסמוך נשמע קולו של אמנון, השר יחד עם הקסטה, תוך שהוא מזייף בצורה בולטת. מורים ניגש לעבר החדר ומפתיע את אמנון מאחור.

מורים

איזה זייפן, יא אללה. הברחת את כל החתולים מהשכונה.

אמנון המופתע מכניסתו של מורים משתתק, ונראה נבוך מאוד. מורים לא מבחין כי אמנון נטלב מהערתו.

מורים

תגיד, איפה הזמר האורג'נאל?

אמנון

לא יודע. הוא היה אמור להיות פה כבר לפני שעה. לא יודע לאן הוא נטלס.

דלת הכניסה לבית נפתחת, ונטרקת. אמנון ומורים ממהרים לסלון ורואים את זוהר נכנס כשהוא נושא בידיו ארגז גדול של טלוויזיה.

אמנון

אני לא מאמין. באמת קניית טלוויזיה חדשה.

זוהר מניח את הארגז ומתחיל לפתוח אותו. מורים כורע לידו, קורא את השם על הארגז ושורק בהתפעלות.

מורים

סתת'יין. זניט צבטונית, לא סתם.

זוהר

מה אתם טומדים כמו גלמים. אני רוצה לארגן הכל לפני שאמא חוזרת. אני רוצה להפתיע אותה.

28. כנים. לילה. מופדון הברווז.

"אלינור" נמשך מהסצינה הקודמת לתוך הסצינה החדשה. זוהר מופיע ב"ברווז", והמקום מלא כ-30 זוגות יושבים ליד השולחנות הקטנים, ולאורך הבר. קיסר מנגן גיטרה. לצד אחד השולחנות, בכינה חשוכה יותר של המופדון, יושב האמרגן ראובני ואיתו אביהו מדינה. זוהר מסיים לשיר את "אלינור" כשכל הקהל שר איתו בדבקות. מעריץ קם משולחנו, ניגש לבמה ומתחיל להדביק טל זוהר שטרות כסף, אולם זוהר מגיב באי נוחות. המעריץ תוחב חבילת שטרות לתוך חולצתו של זוהר, שבדיוק מסיים לשיר.

זוהר

תודה רבה לכם, טרוב טוב!

זוהר הנראה מעט חסר מנוחה יורד מהבמה, הוא מוציא את המולצה מהמכנסיים, נותן לשטרות הכסף שהיו תליו ליפול, ורובן אל הבסיסט.

וזהר

תאסוף, הטייפים זה בשבילכם.

קיסר מניח את הגיטרה על סטנד מיוחד, יורד מהבמה ומצטרף לזהר.

קיסר

בוא אני אכיר לך אותם.

קיסר וזהר ניגשים אל ראובני ומדינה, שטובו בינתיים את השולחן לידו ישבו, וטברו לעמוד ליד הבר. שניהם טומדים כשגבם מופנה לאולם, מחזיקים בידיהם כוסות וויסקי ומכפטיים בשקט.

קיסר

ראובני, אביהו, אני רוצה להכיר לכם מישהו.

ראובני ומדינה מסמובבים.

וזהר

אהלן.

זהר לוחץ בחום והמרגשות את ידיהם של ראובני ומדינה. הוא מתבונן בריכוז בעיניו של אביהו מדינה, ומדינה מתבונן בו בחזרה.

וזהר

נו, מה אתה אומר? הרבה זמן אני מחכה שתבוא להופעה שלי. (כאווזה) החלום שלי היה שתכתוב לי שיר או שניים לקסטה הראשונה, אבל קיסר הוריד אותי מזה. אמר שאתה לא טובד עם מחזילים, אז בינתיים הקלטתי בלטיף.

זהר מצביע לטבר הבמה, שם יושב המתופף אלי ומוזכר קסטות מתוך קוססת קרטון. יש התנניינות של הקהל אך לא היסטוריה.

אביהו

קיסר צדק. אני תמיד אומר שאסור להוריד את הבשר מהאש לפני שהוא מוכן. אתה מבין? אתה עוד צריך להתבשל קצת. יש לך קול נחמד. בשביל לדעת את זה אתה לא צריך אותי. אבל חסר לך שיכשוף. ראובני אמר לי שלא מזמן השתחררת מהכלא.

וזהר

איך זה קשור?

אביהו

שומטים את זה בשירה שלך. אתה עוד שר בשביל החבר'ה ולא מהנשמה. אבל נראה לי שעוד נטבוד ביחד, פעם רק תמשיך להשקיע.

29. כנים. יום. משרד. של ראובני.

המשרד של ראובני מוזנח, לא נקי, וצפוף. מאורד כנפים מיושן ומאובק מחובר לתיקרה ומסתובב תוך שהוא משמיט חריקות. מאיר ראובני יושב על כסא מנהלים גדול שידע ימים יפים יותר. מולו יושב זוהר, על השולחן טומד טייפ נייד קטן המשמיט את "אלינור". הפקידה של ראובני היא נשבת באותו חדר, מדברת עם מישהו בטלפון וצועקת טליו.

במידה:

אמרתי לך שאני יודעת שהצ'ק חוזר, תקבל צ'ק חדש עד סוף החודש, ראובני אמר לי לזה אישית, נו!

וזהב:

מה עוד כתוב כאן?

ראובני:

שיש לי זכויות על הקסטה.

זוהר מפסיק את החתימה וקורע את הנייר לשני חלקים.

וזהב:

אתה חושב שאני פראייר, אה!

ראובני לא מצליח להסתיר חיוך אירוני. הוא מסתכל על הפקידה שלו, שמסתכלת על זוהר במיור.

ראובני:

אני חושב שאמה ילד. מה אתה קופץ, אתה מצחיק כה את האנשים. זה לא עסק פשוט להוציא קסטה. אתה יודע כמה זה עולה לי? הצילום, ההדפסה, ההפצה, המשלוח, בטוח לאומי, מס ערך מוסף, מס הכנסה. אתה יודע כמה עולים הקרטונים בשביל לשלוח את הקסטות למנויות, וזה עוד כלום!

מוכירה:

גם פוסטרים.

ראובני:

בטח, גם פוסטרים. ואתה לוקח רק רווחים, אבל אם יהיו הפסדים, אז הם על הראש שלי, ואני תקוע איתם. ויהיו הפסדים. ברדיו הרי אין סיכוי להכניס את הקסטה הזאת... תשמע, אני חושב על העניין פעם שניה. הכי טוב שבאמת תיקח הרגליים ונשכת מזה. נדאה לי שאני הולך להפסיד הרבה כסף מהקסטה שלך. זו ההרגשה שלי מההתחלה.

וזהב:

מה קרה לך, נהיית שבן? כל המפקיד שלך הוא רק לדאוג שהאנשים ישמעו את הקסטה הזאת. זה יספיק. הם כבר יתחננו לקנות אותה. כמו שאוהבים אותי "ברווז", יאהבו אותי בכל הארץ. תאמין לי, יש לי חוש למה אנשים אוהבים. הוא אף פעם לא הטעה אותי.

ראובני עושה עצמו מהסס. לבסוף הוא שולף טופס נוסף.

ראובני:

טוב תחתום, נו. אל תדבר כל כך הרבה.

זוהר מהסס לרגע, וחוזם.

ראובני:

וטוד משהו, שלא כתוב במוזה.

זוהר:

מה מכשיו?

ראובני:

עם שם כמו טורקבי, אין לי סיכוי להכניס אותך
לרדיו. אם אתה רוצה שגם אשכנזים יסכימו לשמוע ממך,
אז תשנה את השם.

זוהר:

מה דע בטורקבי?

ראובני:

דע. הנה שמעון טאויל, נהיה שימי תבורי. זה טשה
לו דק טוב, תאמין לי.

זוהר שותק.

ראובני:

תתחיל לחשוב על קריירה, תהיה רציני. תתחיל לשחק
את המשחק.

זוהר:

נו, כמה לשנות, לרובינשטיין?

ראובני:

השבתי כבר על שם בשבילך. ארגוב, גם דומה לטורקבי,
וגם יש אחד ששה ארגוב, שכל שיר שלישי ברדיו זה
שלו. אה, מה אתה אומר, זוהר ארגוב?

זוהר:

לא נשמע לי.

ראובני:

~~טוב, נראה כבר. בוא נרדף למטה. לאחרי אני יצור יש
פסודיו, יצאם אותך בשביל העטיכה של הקסטנה.~~

30. יום. חוש. החמנה המרכזית בת"א.

סוחר קסטות בתחנה המרכזית הנראה מסר סבלנות מתווכח עם מאיר ראובני.

ראובני:

חשמת לי, לא חצטטר.

סוחר:

טוב אותי, אתה דוקד לי על הנשמה כבר חצי שעה. לא רוצה, אמרתי לך.

ראובני:

יודע מה, אם תמכור מאה קסטות, תקבל עשר חינם. איך אני בשבילך?

הסוחר מסתכל על ראובני במבט של חוסר חשק. הוא לוקח את הקסטה, שם אותה בטייפ, מגביר ומקשיב ל"אלינור". ראובני מתבונן בו. אחרי עשר שניות הסוחר סוגר את הטייפ.

ראובני:

נו, מה אתה אומר?

סוחר:

מה אני אגיד לך... ננסה. לא בטוח שיאכלו את זה. היום הולך חזק מאוד לוטזית ופרבית. אין מי יודע מה ביקוש לזמרים בטברית, וקסטות לא משמיעים כמעט ברדיו.

ראובני:

אתם אין לכם ראש. חשים פה על הבסטה שני רמקולים. חשים את הקסטה מהבוקר, שיטרטר באוזן לכל מי שטובר כאן. יש לך מול העיניים ביום מליון וחצי אנשים, נכון? אז תכניס להם את זוהר לראש בכה. תאמין לי, זה יומר טוב מרדיו. כמה אנשים אתה חושב שומעים רדיו ביום? מקסימום 50 אלף. אפילו לא 50, מה אני מדבר. אולי 20. אתה יודע מה, יש לי עוד רמיון טוב. אני אביא לך את הזמר, שיחתום למי שקונה.

31. חוש. יום. שיכון המזרח בראשון לציון.

זוהר יוצא מחנות כרמים. הוא לבוש בגדים מהודרים, ומחזיק בידו זר טנק. הוא נטמד על שכת המדרכה וממתין. מהצד מגיע בן-טובים, החמהוני השכונתי. בן טובים מתחיל לשיר את "גלבי", ומסתובב סביב זוהר, אשר מחייך, שולך מכיסו שני שטרות ונותן לבן טובים.

בן טובים:

תודה רבה. כבר הולך טוב, אה. כבר זמר. חשמת לי, תשיר את גלבי, כל העולם ייפול לרגליך.

מהצד מגיעה מכוננית המוסטאנג של מורים, ובה מורים ואמנון.

זוהר (לבן טובים)

להתראות. חרגיש טוב בן טובים.

32. פנים, יום, מכוננית נוסעת.

זוהר

תצור לי שניה אצל ברכה. אני רוצה לתת לה את הפרחים לפני שאנחנו ממשיכים להופעה.

מוריס (צוחק)

בוא'נה, נהיית דון ג'ואן אמיתי, אה.

זוהר לא עונה.

מוריס עוצר את המכוננית ליד השיכון בו נמצאת דירתה של ברכה, וזוהר יורד.

33. חוק, יום, שיכון.

זוהר מקצר דרך שביל העובר בין שני בניינים. הוא כונה לעבר ביתה של ברכה אולם לפתע מבחין בברכה, אלברט וגילי המשחקים בחוק. הוא עושה צעד לאחור, מבלי שהם הבחינו בו. זוהר נראה המום. הוא מציץ מעבר לקיר ורואה את אלברט, לבוש מדי משטרה, משחק עם גילי בכדורגל. גילי לבוש במדי "ליברפול" שזוהר הביא לו כשיצא מהכלא. הבגדים מעט גדולים עליו. גילי בועט, אלברט מזנק אל הכדור אך נותן לו לחמוק לתוך השער המאוחר.

גילי

ישו גולו

ברכה נראית משוטטת וצוחקת. אלברט צוהל כמו סוס וגילי מתפקט בצחוק. זוהר משליך את הפרחים, וחוזר אל המכוננית הממתונה לו. המצלמה נעלמת על זר הפרחים הנשאר זרוק בתוך שלולית מים קטנה.

34. חוק, לילה, שכונ המזרח.

השטה חמש בבוקר. זוהר יושב לצד אמנון אחיו. מוריס נוהג במכוננית הנעה ברחובות שכונ המזרח. זוהר שיכור במקצת, ונראה מדוכא. התברים מנסים לעודד אותו.

מוריס

מה קרה לך היום. מזמן לא ראיתי אותך כל כך מבואס.

זוהר לא עונה.

מוריס

עשית מכה של טיפים הלילה.

אמנון (באירוניה)

זוהר לא לוקח מהטיפים. זוהר קדוש, "הכל ללהקה".

זוהר

תלכאס. תן סיגריה.

אמנון שולף סיגריה, ומגיש אותה לזוהר עם מצית. זוהר מדליק גפרור ביד אחת, ופוחח את הרדיו. נשמעים הצלילים האחרונים של "IMAGEN" של ג'ון לנון.

קריין

סוכנויות הידיעות מדווחות על מאות מעריצים המתגודדים בפתח בניין דקוטה בניין יורק כשהם מוכי תדהמה בטקבות הידיעות על הירצחו של ג'ון לנון. תחנות השידור בכל רחבי העולם הכסיקו את שידוריהם הרגילים ועברו לרצף של שירי לנון והחיפושיות.

נשמעים צלילי "WORKING CLASS HEARO". זוהר יונק מהסיגריה בטעבנות, מכונן את שפתיו ונראה מתוח. הוא פותח את מגירת הכספות, שולף קסטה, מכניס אותה לטייפ, ואת המכוננית ממלאים צלילי כאריד אל אטראש. זוהר נשטן אחורה, ומביט החוצה, אל דחובות השכונה הנראים עדיין רדומים, ולכתש מבחין בצדף ממנו בוקט אור חיוור.

זוהר (למורים)

תמצור, תמצור.

אמנון:

מה קרה?

זוהר:

תמצור אמרתי.

המכוננית נעצרה בחריקת בלמים. זוהר יוצא ממנה, ואמנון צועד אחריו.

מורים:

מה קרה?

זוהר:

חמשיך, אני כבר אטלפן אליך.

זוהר ואמנון יורדים מהמכוננית ומתחילים ללכת, ומורים מלווה אותם בנסיטה איטית בקצב הליכה.

זוהר:

יאללה, תן גאז.

מורים:

קח. שיהיה לך, אם תחליט שאתה רוצה לשבור את הבאסה.

מורים נותן לזוהר שקית קטנה עם אבקה לבנה. זוהר מהסס לרגע, אבל לוקח. אמנון מביט בו מהצל במבט נבוכ. מורים מאיץ והמכוננית מתרחקת. זוהר ואמנון פוסעים עוד כמה צעדים, ונכנסים לבית כנסת שהוא בעצם צריף שטליו הציבו מגן דוד גדול מטען.

35. פנים, לילה, בית כנסת.

זהו בית כנסת תימני. נמצאים בו חמישה ישישים יוצאי תימן ובחור צעיר, אך הוא ממוצא תימני, הנראה כבן גילו של זוהר. כולם מתככלים בעיפות ובחוסר חשק. אחד הזקנים שטון על הספסל ונראה מנומנם. זוהר ואמנון שמים על ראשם כיפות קרטון שחורות שנמצאות שמונחות בארגז המונח בכניסה. זוהר טובר לצד הבחור הצעיר, ולוחץ את ידו.

זוהר:

מה נשמע אבנר? איך האשה והילדה?

אבנר:

בדרך השם יום יום. מה אתך, החלטת לחזור להתפלל?

זוהר:

למה לא, מה רע?

זוהר עומד נבוך ליד אבנר, ואמנון נטמד מצידו השני. שניים מהזקנים מביטים בו, ואחד מהם, שניכר על פי כטילותו שהוא הגבאי, מסתכל עליו בתשומת לב, ומתקרב אליו.

גבאי:

שלום עליך.

זוהר: (בכבוד רב)

שלום אדון מדר.

גבאי:

ימות המשיח. הבנים של טובדיה טורקבי חוזרים לבית כנסת.

אמנון:

אך כעם לא עזבנו ממש. פשוט לא יצא, אתה יודע.

גבאי: (כונה לזוהר)

אני זוכר אותך כשהיית בד מצווה. איזה קול היה לך, איזה קול. זוכר?

זוהר:

בטח זוכר!

גבאי:

אבל מה, כמו כל הצעירים, אתה כבר לא בא. אתה יודע? שאנחנו חייבים לעשות תודניות עם הבית הכנסת של העיראקים, כדי שיהיה מניין.

זוהר אינו עונה, והגבאי מתחייך כמאוס. תופס אותו בידו.

גבאי:

בוא, בוא.

הגבאי לוקח את זוהר איתו וטולה איתו אל התיבה. שם כבר מוכנים שני זקנים לתפילה. המתפללים מתעלמים מאמנון, תשומת ליבם מופנית רק לזוהר.

גבאי: (לאחד הזקנים)

אתה יודע מי זה?

זקן א':

הכן של טורקבי.

זקן ב':

אשתי הייתה קונה בשבילו את הפרשות בשביל לשמוט אותו שר בשבת.

זוהר נבוך ואינו אומר מילה. אל בית הכנסת נכנסים שלושה זקנים, הנראים יוצאי טיראק. הגבאי מניד להם בראשו לשלום, ומתחילה התפילה. זקן א' מוביל אותה. אחר רגע, הוא דוחף את זוהר לפני התיבה, וזוהר מתחיל להוביל את התפילה. בתחילה הוא שר בהיסוס מסוים, ואחר כך מתחיל לשיר מכל הלב. אמנון גם הוא מצטרף לתפילה, ומביט בסקרנות בזוהר.

מצב הרוח של הזקנים משתכר. הם מתפללים בקול מטט דם יותר ובהתלהבות, מחליפים ביניהם מבטים וחיוכים. הזקן שהיה קודם רדום מתעורר, ומתחיל להתפלל במרץ. קרן שמש חודרת מבטן לחדכים ומאירה את התיבה ואת זוהר העטוף טלית. הכתר על ספר התורה מנצנץ לפתע. המצלמה מתעכבת על פניו של אמנון, העוקב אחרי זוהר בקינאה גלויה.

36. כנים. יום. מכטל לייצור קסטות.

מאיר ראובני עומד במכטל לייצור קסטות, ומחלק הוראות לפועלים. המכטל הוא בטעם דירת שני חדרים, דיקה מרהיטים, בה טומדות מכוונות שכתול. הרפש מחריש אזניים. אחד מטווריו של ראובני מסתובב במרץ על הטבודה. הטלפון מצלצל והטוור טונה, לא שומעים את מה שהוא אומר לשכורכרת.

טוור: (צוּטק)

ראובני, יש לך טלפון.

ראובני ניגש לטלפון ומדבר.

ראובני:

מחר, הקסטות אצלך מחר. אני יודע שאתה צריך.
אני מוציא לכם אוטו מחר.

ראובני טורק את הטלפון. המצלמה ננטלת על ידו המודידה את השפופרת.

37. חוק. יום. דובן קסטות בתחנה המרכזית.

סוחר בתחנה המרכזית טורק את הטלפון ומוזר לחזית הדוכן. זהו אותו סוחר אותו ניסה ראובני לשכנע שכדאי לקדם את הקסטה של זוהר. ראובני נמצא שם ולידו זוהר, היושב על כיסא גבוה. הסוחר מגביר את הווליום במטרכת הניצבת לצידו, ואז המצלמה מתרחקת מטט ונחשפים שני רמקולים טנקיים שמוצבים על הדוכן. מהרמקולים נשמט זוהר שר את "סוד המזלות". על הדוכן יש ערימת קסטות ענקית של זוהר. הסוחר מתייצב בקידמת הדוכן ומתחיל לצעוק.

סוחר:

זוהר ארגוב, הזמיר החדש, איך הוא שר, איך הוא שר,
זה המלך. מי שרוצה חתימות מוזמן, הזמר זוהר ארגוב
חותם על קטטות.

מול זוהר עומדים חמישה אנשים המחזיקים קטטות וממתינים שיהחוס להם.
אחרים טוברים, מסתקרנים, ונטערים מול הדוכן. אולם יש גם כמה אזרחים
שמסתכלים על הסוחר כמו על משוגע. שתי נשים טובדות, ואחת מהן סוגרת
בידיה על אוזניה, ומכוצת את כתפיה.

וזהר (לאחד המטריצים)

הנה חבוב, איך אמרת קוראים לך, אני ארשום לך הקדשה
אישית.

38. פנים. יום. מכסל לייצור קטטות.

מכונות ייצור הקטטות עובדות בקצב.

39. חוץ. לילה. מוסדון באשדוד.

זוהר יוצא מהמכונה שמביאה אותו להופעה. בעל המוסדון לוחץ את ידו.
מטריצה נצמדת אליו. במהירות מתקבלים סביבו אנשים נוספים.

40. פנים. לילה. מוסדון.

זוהר עומד על במה ושר את "סוד המזלות". אנשים מהקהל מדביקים שטרות
כסף על מצחו.

41. פנים. יום. בית דפוס.

מכונה לייצור פוסטרים כולטת במהירות פוסטרים טנקיים של זוהר ארגוב.
שני פועלי דפוס מותחים אחד מהפוסטרים וטושים לו בדיקת איכות.

42. פנים. לילה. משכדו של ראובני.

ראובני נראה סחוט לאחר יום עבודה, אולם הוא עדיין מדבר בהתלהבות
בטלפון.

ראובני:

תקשיב לי! בשבע הוא בנהריה. בחשט בחיפה. ב-11
בנתניה. ב-12 באולגה. באחת בהרצליה ובשתיים שתיים
וחצי הוא בת"א. אין שום בעיה!

43. פנים. לילה. מוסדון.

זוהר עצמו עומד בפניה, מנשק וממרמן מטריצה. חברתה עומדת לידם ומלטפת
את שטרותיו של זוהר.

44. פנים. לילה. טרנזיט נוסע בכביש הסרגל.

זוהר והלהקה בדרך חזרה מהופעה. באוטו נמצאים מרסל, קיסר, אלי
המחולן, וכן הבסיסט והבוזוקאי שניגנו בהקלטה בברווז. מהשלטים שבצד
הדרך ברור כי הם בדרכם מטפולה. קיסר מחלק טיפים. כל אחד מקבל שטרות
רבים. זוהר משרב לקבל. קיסר טופח לו בחוזקה על גבו. חברי הלהקה
נראים מאושרים.

45. פנים. לילה. הופעה בתחנה.

זוהר טומד על במה באולם חתונות ושר את "סוד המזלות". מול הבמה דוקדים כ-50 אנשים המניפים כל הכתכיים את התתן והכלה. אחד המוזמנים, הנראה שיכור, מדביק על מצחו של זוהר שטרות כסף. שתי בחורות עולות על הבמה, מחבקות ומנשקות אותו.

46. פנים. יום. מפעל לייצור קסטות.

מכונות ייצור הקסטות עובדות בקצב.

47. חוץ. יום. תחנה מרכזית במיפה.

נשמע הסאונד מהתחנה בו שר זוהר את "מה לך ילדה" על רקע מחיאות הכפיים והשמחה. בתמונה רואים את זוהר יושב על כיסא גבוה בדוכן אחר, מאחוריו פוסטרים הנושאים את דיוקנו. לידו מתגודדים כ-20 מעריצים האוחזים קסטות.

48. חוץ. יום. בסטה למכירת קסטות בתחנה המרכזית בת"א.

טרימת הקסטות הטנקית שעמדה על הדוכן ונראתה קודם, כמעט ונגמדה. קצב המכירה ממשיך להיות מהיר. אנשים קונים שתיים-שלוש בבת אחת. מגיע משלוח חדש של קסטות, והן מסודרות במהירות על הדוכן.

49. פנים. יום. בית אימו של זוהר.

זוהר נכנס הביתה עם שתי מעריצות. מלכה מדביקה לו נשיקה מצלצלת. זוהר נראה נבוך.

50. פנים. לילה. בית שמש.

זוהר ולהקתו יוצאים ממועדון ששמו מרצד על שלט באותיות נאון כחולות: "מכש הבוזוקי של הרצל". על זרועותיו של זוהר תלויה מעריצה בלבוש הדוק מאד.

51. חוץ. לילה. מקומות שונים.

סדרת שוטים בהם נראים שלטים מאירים של מועדונים שונים: "קראון", "טל-גל", "נריידה", "צ'יק פוסט", "טרופיקאנה" ו"ספטמבר".

52. פנים. לילה. משרדו של ראובני.

ראובני הרוס מעייפות. הוא יושב ומדבר בטלפון.

ראובני:

אם הבטחתי, אז הקסטות יגיעו בזמן, מה אתה דואג.
בשש בבוקר יוצאת מכונת לדרום. היא תיכנס גם
לשדרות. לא ישכחו אותך, אל תדאג. רשום 50 חתיכות
על השם שלך. תלך לישון בשקט.

53. כָּנִים, לִילָה, מְכוּנִית נֹסֶטֶת.

בְּחוּץ יֵשׁ סִימָנִים שֶׁל אוֹר ראשון. כֹּל חֲבָרִי הִלָּקָה מִנוֹמָנִים. זוֹהַר יוֹשֵׁב לִיד הַנֶּהֱג וְסִינָיו בּוֹרְקוֹת. מִהֶשְׁלֵטִים שֶׁבָצַד הַדֶּרֶךְ מִתְבָּרֵר כִּי הַמְכוּנִית בְּדֶרֶכָה לְרֹאשׁוֹן לְצִיּוֹן.

וַיִּהְיֶה (לְנֶהֱג)

תִּרְאָה, תִּרְאָה.

הוּא מַצְבִּים עַל אֲרֻבֹת, הַטּוֹמֶדֶת עַל אַחַת מִגִּבְסוֹת הַחוּל, כִּשְׁבָרְקֵת הַשְּׁמִי'ים הַמֵּאֲדִימִים בְּאוֹר ראשון שֶׁל זִרְיָהָ.

54. חוּץ, יוֹם, רִחּוּב בְּשִׁיכּוֹן הַמְזֻרָה.

בֶּן טוֹבִים, הַמְמַתְּנִי, טוֹמֵד מוֹל לֹחַ מוֹדֶטוֹת עֲלִיו מוֹדְבָקוֹת כִּרְזוֹת גְּדוּלוֹת הַמְגִשְׁרוֹת עַל הַנֶּפֶסָה שֶׁל זוֹהַר, וְלִצִּידוֹן כִּרְזוֹת גְּדוּלוֹת עִם הַסִּיסְמָה "הַלִּיכּוֹד בְּדֶרֶךְ הַנִּכּוֹנָה". מֵאֲחֹזֶר רֹאִים אֶת הַטְרַנְזִיט וְבוֹ חֲבָרִי הִלָּקָה נֹסֶט לְדֶרֶכּוֹ.

55. כָּנִים, יוֹם, חֲנוּת בְּגָדִים.

מֵרֶסֶל וְזוֹהַר קוֹנִים מִטְרָכוֹת לְבוּשׁ בְּשִׁבִּיל זוֹהַר. שְׁתֵּי זַבְנִיּוֹת מִשְׁרָחוֹת אוֹתָם בְּנֶאֱמָנוֹת. זוֹהַר מוֹדֵד חֲלִיפָה כְּחוֹלָה. עַל הַכְּסָאוֹת מַסְבִּיבִם נִטְרָמוּ בְּגָדִים רַבִּים.

וַיִּהְיֶה:

מִחוּתָק, יֵשׁ לָכֶם חֲלִיפָה כִּזְאֵת גַּם בִּלְבָן.

זַבְנִית א':

יֵשׁ, לְמָה לֹא. יֵשׁ הַכֹּל, רַק מִבְקֶשׁ.

וַיִּהְיֶה:

מִחוּתָק, יֵשׁ לָךְ לִחַת לִי כֹל מָה שֶׁאֵינִי מִבְקֶשׁ?

מֵרֶסֶל מִחִי'יךְ.

זַבְנִית א':

יֵשׁ לִי הַכֹּל, הַשְּׁאֵלָה אִם אַתָּה יוֹדֵעַ אֵיךְ לְבַקֵּשׁ.

וַיִּהְיֶה:

הוּא-הוּא, יֵשׁ לָנוּ מָה נִמְדָה אֲמִיתִית. שְׁמַעַת אוֹתָהָ?

מֵרֶסֶל:

שְׁמַעַתִּי.

זַבְנִית ב' מְבִיאָה חֲלִיפָה כְּחוֹלָה.

וַיִּהְיֶה:

מִזְדָּה פֶּרֶת, (כּוֹנֶנָה לְזַבְנִית הָרִאשׁוֹנָה) אֵיךְ אִמְרַת שְׁקוֹרָאִים לָךְ.

זבנית א':

שולי.

זוהר:

ואיך קוראים לחברה שלך.

שולי:

רחל.

זוהר:

והיא תמיד קשוחה כזאת?

שולי:

תלוי, לכעמים.

זוהר מודד את החליפה. הוא מבסוט.

זוהר:

שולי, מינייך שלי, איך אני נראה. היית יוצאת איתי?

רחל:

אתה נראה שגטון, באמת נראה טוב.

זוהר:

טוב, אז אני לוקח את החליפה השמורה, הכחולה, זאת
הלבנה, כולל המכנסיים, וגם את הווסט האדום, זאת כל
החולצות הלבנות. הא, רחל, מתאים לך?

שולי מתחילה לארוז את הבגדים.

רחל: (מחייכת)

מתאים לי מאד, גם לך מתאים, אתה הולך להתחתן?

זוהר: (צוחק)

אני הולך להיות זמר כוכב, תזכרי את השם, זוהר
ארגוב.

שולי:

אה, אתה זוהר ארגוב?! אתה מופיע ביפו, אחותי ראתה
אותך.

זוהר זורח מאושר. שולי נראית נלהבת מאד.

זוהר:

תגידי לאחותך, בכעס הבאה שהיא רואה אותי, שתבוא
לבמה. שתגידי: אני אחות של שולי, ואני אקדיש לך
שיר.

שול:

אני אגיד לך. היא חולה עליך. סימרה לי הרבה דברים עליך.

זוהר:

מיסלם מותק. (כונה למרסל) אתה רוצה לקנות אולי איזה זוג תחתונים?

56. כנים. לילה. הופעה בהיכל התרבות בת"א.

הופעה של אמ"י, (איגוד אמני ישראל) לפני קהל גדול מאוד, הלבוש בקפידה. מטל הבמה תלויים כרזות גדולות עם שם הארגון. על הבמה פומד דודו דותן ומספר בדיחות.

דודו דותן

דוד לוי הגיע לניו יורק, במדד האח"מים של שדה התעופה ניגש אליו מלצר ואמר לו בנימוס "מרטיני?", אז דוד לוי אמר "לא. מר לוי".

הקהל צותק בהנאה גלויה. דודו דותן קד קידה, ויורד. המנחה (מישהו כמו דניאל פאר, דן כנר, כלומר מנחה עם אוריאנטציה אשכנזית), עולה לבמה.

מנחה:

את הזמר הבא, אתם אולי עוד לא כל כך מכירים, אבל בהרבה מקומות בישראל שרים את השירים שלו. גבירותי ורבותיי, זוהר ארגוב.

הקהל נותר דומם, למעט קומץ מטריצים אשר מוחאים כפיים בהחלצות. זוהר עולה לבמה בצעד מהיר, וברור כי הוא חש אי נוחות. נגני הלהקה מתארגנים ומתחילים לנגן את "כבר טברו השנים". מרבית הקהל נותר דומם, כדט לקומץ המטריצים שמצטרפים לשירתו של זוהר. כשהסצינה מצולמת מנקודת מבטו של זוהר, נראה כאילו אנשים בקהל מחלשים עליו ולוטגים לו.

57. חוש. לילה. חזית היכל התרבות.

זוהר נכמלייתו, הכוללת את הנגנים וכן את אמנון, שולי - הזבנית מחנות הבגדים, שמחלוצה לזוהר על תקן מטריצה צמודה - ועוד שני חברים, יוצאים מהיכל התרבות. צוות של הטלוויזיה הישראלית, הכולל צלם, איש סאונד וכתבת, מתקרב אליהם. הכתבת מקרבת מקרובו אל זוהר המזפת, ששולי חלוצה על כתפו. מאחוריו, על הקיר הסמוך לפתח יציאת האמנים, תלויים פוסטרים המבשרים על הופעת המזמורת הפילהרמונית בניצוחו של זובין מהטה המאדמת את אייזיק שטרן.

כתבת

הנה יוצא החוצה זוהר ארגוב, מלך הקסטות של התחנה המרכזית. זוהר, איך הרגשת כאן הערב, בהיכל התרבות?

58. כנים. יום. סלון דירתה של ברכה.

זוהר וברכה יושבים בסלון, המרוהט מחדש ברהיטים כשוטים. הם שותים קפה ומטשנים סיגריות. זוהר נראה נבוך, ברכה מטט לחוצה.

וזהב

או הוא קנה לכם את כל הרהיטים?

ברכה

כו.

כאן זה. שניהם לוגמים בשקט מכוסות הקפה.

וזהב

את יודעת, כשיצאתי מהכלא, הייתי בטוח שאנחנו חוזרים. כל הזמן חשבתי רק על שני דברים. איך אני מתחיל להופיע ולהצליח, ואיך אנחנו חוזרים לגור יחד, את אני וגילי. (כאן זה) אולי אפילו מתחתנים מחדש.

ברכה

זו הייתה תמיד הבטיחה שלך זוהר. אתה חושב שאם החלטת משהו, או כתאום השתנית, אז קרה לך משהו, תיכף כולם יסברו לדום וילכו אחריך. זה לא טובד ככה.

וזהב (בטון כגום)

טוב טוב. מה אמרתי.

כאן זה.

ברכה

לא אמרת כלום. סתם. אין לי טענות אליך, ואני שמחה שאתה מצליח, אבל אתה חייב להבין שיש לי חיים משלי. ... ויש לי עוד משהו שאני רוצה להגיד לך. בשביל זה ביקשתי ממך לבוא.

ברכה מפסיקה לדבר. ניכר כי היא חוששת להגיד את המשפט הבא. זוהר מדליק גפרור ביד אחת בדרכו הייחודית ומצית סיגריה.

ברכה:

אנחנו, זאת אומרת אלברט ואני, החלטנו להתחתן. רצינו שתשמע את זה ממני, ולא ממישהו אחר. אפילו לגילי עוד לא סיפרתי.

זוהר המום. הגפרור נותר דלוק בידו, מורד את קצה אצבעו, אולם הוא אינו מדגיש בכאב. ברכה אינה מתבוננת בו.

59. כנים. לילה. סלון אמון של זוהר.

מלכה, אמנון והאמא יושבים בסלון ודואים מהדורת "מבט" בטלוויזיה. בכתבה שמשודרת מתוארת אסיפת בחירות ונשמע נאומו המפורסם של בגין מדינר מלכי ישראל, המדבר בלהט על הפער העדתי ועל תרומת הליכוד להשבת הכבוד האבוד של בני עדות המזרח (נאום התגובה לנאום ה"צ'מציחים" המפורסם של דודו טוכז).

60. כנים. לילה. חדרו של זוהר.

זוהר יושב על מיטתו ומריק מנה גדולה למדי של קוק כרסי. הוא משתדל לאחזר. ונראה אבוד ומדוכא. מהסלון נשמעים הדי מהדורת החדשות. זוהר מתהכך, ושם כר על ראשו.

61. כִּנִּים, לִיכָה, סִלּוֹן אִמּוֹ שֶׁל זֹהָר.

בני המשפחה צופים בטלוויזיה.

פְּרִינִית (בשידור)

את מהדורת הערב תחתום כתבה על ערב אמ"י שנערך אמש
בהיכל התרבות בת"א.

מלכה (בצטקות)

יוזם. איפה זוהר?

מלכה רצה לחדרו של זוהר, ודופקת בהתרגשות על הדלת.

מלכה

זוהר, תפתח, תפתח. יש כתבה על הערב של אמ"י, אולי
יראו אותך.

זוהר פותח את הדלת ונראה מסטול. מלכה מביטה בו לרגע בדאגה, ואחר כך
גורדת אותו לסלון. אמנון, נועץ בזוהר מבט חודר, ממנו ניתן להסיק כי
הוא הבין שזוהר מסטול. זוהר מתיישב מול הטלוויזיה בדיוק כשרואים
קלוז אפ שלו על המסך. מאחוריו בולטים הכוסטרים עם דיוקנותיהם
ושמותיהם של זובין מהטה ואייזיק שטרן.

כתבת (OFF)

... יוצא החוצה זוהר ארגוב, מלך הקסטות של התחנה
המרכזית. זוהר, איך הרגשת כאן הערב, בהיכל התרבות?

זוהר (בטלוויזיה)

הרגשתי בסדר גמור. אין לי בעיה להופיע בכל מקום
שמבקשים ממני, לא משנה אם זה היכל התרבות או
חתונה. הופטה זה הופעה.

זוהר מסיים את המשובה וממשיך ללכת. המצלמה מצלמת את הכתבת.

כתבת (בטלוויזיה)

ובכן זה היה זוהר ארגוב, שאף הוא הופיע כאן הערב.

מלכה נלהבת, מתנפלת על זוהר ו"חונקת" אותו בחיבוקים ובנשיקות.

מלכה

יא אללה, "מבט", מה קרה לך, כל המדינה רואה את זה,
למה אתה לא ממלהב?

זוהר מנגר את מלכה מטליו, ומתרחק לאחור. אמנון מביט בו בחשש.

מלכה

מה יש לך אתה? אפשר לחשוב שאתה בטלוויזיה כל יום.

זוהב

לא מופיע וטוב שככה. ראית בטצמך איך היא ירדה עלי.
(מחקה את הקריינית) "שאר הוא הופיע כאן הערב". כוס
אמק, כבר היה עדיף שלא היו מצלמים את זה. טכשיו
כולם יצחקו עלי.

מלכה

אתה לא נורמלי, בחיי. מי יצחק עליך? מה קרה לך?

62. פנים, יום. משרדו של ראובני.

המשרד נראה מטונפת. הדירה נטושה, אם כי לא מנקר עיניים. על הקיר תלויה
כרזה ממוסגרת של זוהר. אביתו וזוהר יושבים על שמי ספות חדשות
הטומדות בקצה החדר. ראובני יושב ליד המכתבה ומטייל במסמכים.

אביתו

זה יתחיל עם חצוצרות ספרדיות כאלה שיטשו (מחקה את
מתילת "הפרח בגני"): טה טה טה טה טה טה טה טה-טה-
טה-טה-טה ואז אתה נכנס עם מטאזול כזה "או או או
או או" ואז נכנס הקצב ואמה מתחיל לשיר "ביום אביב
בהיר וצח, אותך אני זוכר".

זוהב

והחצוצרות הספרדיות ממשיכות כשאני שר?

אביתו

לא. בשלב הזה הם כבר יורדות. יכול להיות שנחזיר
אותם, בתור רקע בפזמון. אתה זוכר איך הולך הפזמון?

זוהב (שר)

את טולמי עם שחר, את לי כל היום. את טולמי בלילה,
את החלום. את בדמי, ברוחי ומחשבתי, את הניחוח
המתוק, הפרח בגני.

אביתו

לא "ברוחי ומחשבתי". "ברוחי ולבבי".

זוהב (שר)

את טולמי עם שחר, את לי כל היום. את טולמי בלילה,
את החלום. את בדמי, ברוחי ובלבבי, את הניחוח
המתוק, הפרח בגני.

אביתו

בריוק.

וזה:

ואיך הולך הסוף?

אביהו

זה עוד לא החלטתי. יש לי כמה רעיונות.

וזה:

למה שאני לא אשיר פטמייס רצוף את הפזמון, ואז
אגמור רק עם (מדגים): "הכ-רח ב-ג-ני", ואז שיעלו
המחצרות כמו בהתחלה, עד לסיום.

אביהו (בהתחלות)

76

זהו. זה אחלה סוף ככה. היה לי משהו דומה, אבל שח
רעיון הרבה יותר טוב.

ראובן:

זה שיר מצוין. הוא תוכס את האוזן. מתאים לפזרום של
פסטיבל.

למה
76
פסטיבל

63. פנים. לילה. חדרו של זוהר.

סצינת מיטה. זוהר ושולי המטריצה. זוהר מהיר, לא מתחשב, לא "רך".

אחרי הזיון, שניהם מיוזמים במיטה. היא נצמדת אליו, הוא מטט מרוחק. הוא מודקף, יורד מהמיטה, שולף מהמגירה מנה, ומריק במהירות. ¹⁰⁰ עוקבת אחריה, ולא נראית מוטרדת.

שולי

תגיד, אפשר לשאול אותך שאלה?

כאן זה.

שולי:

... אומרים עליך שיש לך מליון בחורות, אבל אי אפשר להמקרב אליך, יענו להיות חברה שלך. שאתה שרוף מהמליון הזה.

זוהר:

מי אומר?

שולי:

חברות שלי, שמטו את זה עליך ממישהו שמכיר אותך טוב.

זוהר: (לכתם כטוס)

מזבלים לך את המוח, זאת מאמינה כמו מטומטמת.

שולי:

סליחה, רק שאלתי.

זוהר נראה עצבני.

שולי: (נבוכה)

אני מצטערת אם אמרתי משהו לא בסדר.

64. פנים. לילה. תא מטצר.

שמונה אסירים ישנים על דרגשי טק. החדר אפלולי ומנורה מאירה את המקום באור קלוש. הדלת נפתחת, ואור גדול חודר מבחוץ. פנימה. בפתח מתגלה זוהר, לבוש חליפה לבנה מהודרת. הוא מובל פנימה על ידי סוהר לבוש מדים שנראה נבוך. זוהר נראה עצבני מאוד.

זוהר:

אתה מנשה טעות, תאמין לי. זה יטלה לך בפרנסה!

65. פנים. לילה. אולם הכניסה לבית המטצר.

בכניסה לבית המטצר מתווכחים ראובני ומרסל עם השוטרים שמצרו את זוהר, אשר מסיימים את הליך הקבלה והרישום עם הסמל המורן. מרסל לבוש גם הוא בהידור, בבגדי הופטה. ראובני לבוש בכשטות, ונראה כמי שהוזנק לא מזמן מהבית.

ראובני

אתם לא נודמאליים. אתם רוצה להרוס לזוהר ארגוב את הקריירה בגלל בוך? טכשיו אתה מוצר אותנו, מחר זה בכל הטיתונים. בשביל מה? אני נותן לך טרבות שהוא מתייצב מתי שאתם אומרים, איפה שאתם רוצים.

ראובני שולך בדרמטיות ארנק מכיסו האחורי, ומוציא ממנו פינקס צ'קים.

ראובני

כמה אתם רוצים טרבות? תגידו סכום.

השוטרים נבוכים במליל מהסיטואציה.

סמל תורן

מה אתה חושב, שאני נהנה לראות את זוהר ארגוב ככה? אבל אין מה לעשות, זה ההוראות. אף אחד לא שואל אותי.

ראובני

אז תרים למישהו טלפון, תסביר, ותחסוך לו את הבושה הזאת!

סמל תורן (בקשיחות)

מר ראובני, אל תקשה עלי. אמרתי לך, אני לא נהנה מזה.

66. פנים. לילה. חדר המצור.

זוהר נעמד מבולבל במרכז החדר. שני אסירים מתעוררים ומביטים בו. מבחוק עוד שומעים את סוף הויכוח של ראובני עם השוטרים.

ראובני (צוּטק ב-OFF)

זוהר, אל תדאג. מחר בבוקר אני מביא את עודך דין ששי גז ומשחרר אותך.

אסיר א':

מה זה? זוהר ארגוב.

האסיר טופח על שכמו של האסיר שיושן לצידו.

אסיר א':

קום, קום. יש לנו אורח כבוד.

האסירים מתעוררים. אסיר ב', שנראה ומתנהג כמו מנהיג התא, מסמן בתנועת יד לאסיר צעיר שישן על המיטה ממול. האסיר ממחר להצטנף בכינה ולפנות לזוהר מקום.

המנהיג

שב. בכבוד.

זוהר מתיישב, ומצטנף כשהוא רועד מקור. המנהיג מעביר לו שמיכת צמר מטונפת, וזוהר מתעטף בה, בלי לשים לב לחליפה היקרה שמחלכלכת.

67. כנים. יום. חדרו של זוהר.

מוריס, אמנון וזוהר יושבים בחדרו של זוהר. על השולחן יש ערימה של קוק. מוריס אחראי על מלאכת ההדצה. הוא מחלק את הקוק בסכין גילוח לערימות קטנות יותר, ומסדר את השורות. מוריס מריץ מנה בעצמו. אח"כ הוא מסדר מנה לאמנון שגם מריץ. מוריס מסטול מאוד.

מוריס: (לזוהר)

שמעתי שבכרזה התחתנה.

זוהר לא מגיב.

מוריס:

למה בכלל נחת לה גט?

זוהר:

נחתי. מה זה חשוב טכשיו.

כאזנה. מוריס מריץ מנה נוספת.

אמנון: (לזוהר)

או התחלת לסכר איך היה במצער?

זוהר:

חטפתי מזה יומיים דיכאון. זה הביא לי פלאש מהשנה שישבתי, שהיתה הזמן הכי ודא בחיים שלי.

מוריס:

אולי זה החתן של ברכה, שואסמו, אלברט, שסידר לך את הקטע זה עם החברים שלו המאנייקים.

מוריס מבסוט בעצמו ופורץ בצחוק.

אמנון:

יאכלה, מה קרה לך, נהיית כזה נבלה?

מוריס:

סתם, צוחקים. (לזוהר) נטלבת? לא התכוונתי.

זוהר לא עונה. הוא מתקרב לשולחן, מריץ לו שתי מנות ברציפות ומתרחק מהשניים אל כינת המיטה, שם הוא נשטן בגבו אל הקיר.

מוריס: (לזוהר)

אתה יודע שאתה חייב לי אלפיים דולר על הקוק.

זוהר:

אני יודע. במקרה אין לי עלי טכשיו.

מוריס:

אין בעיה. תחזיר כשיהיה לך. אני לא דואג.

68. פנים, יום, אולפן.

זוהר נכנס לאולפן. הוא מכגין ביטחון עצמי רב. טופת לנגנים על הכתף, ומסמן לשלוס לטכנאי שמעבר לזכוכית. מרסל יושב ליד הפסנתר ומנגן את התחלת "את לי לילה". זוהר קוטע אותו.

זוהר

תעשה שזה ישמע כמו רטש של גלים.

מרסל מנסה כמעט נוספת, זוהר לא מרוצה. בינתיים נכנס לאולפן ראובני, ואיתו אביו מדינה. ראובני מסמן לזוהר שייגש אליו. זוהר עוזב את הפסנתר, בעוד מרסל ממשיך להתאמן על הכתיחה. זוהר לוחץ את ידיהם של אביו וראובני.

ראובני

איך הולך?

זוהר

בסדר.

ראובני

אל תגזימו עם השעות, אה. אני לא רוטשילד.

זוהר

אתם נשארים עד הסוף? אנחנו מעלים שירה עוד מעט.

ראובני

אני נכנס פנימה. אביו רוצה לדבר איתך רגע בחוץ.

69. פנים, יום, לובי האולפן ההקלטות.

זוהר ואביו יוצאים מהאולפן ומתיישבים על שתי כורסאות בלובי. זוהר מתבונן באביו בסקרנות וממחין למוצא כיו. אביו מטט נבוך, ונראה כמי שמחלכט איך להתחיל.

אביו

תגיד, מה בדיוק היה בקטע הזה שמצרו אותך?

זוהר

שטויות, תאמין לי. עשו פניין מבוך כזה קטן (מדאה עם היד).

אביו פוטר את אצבעותיו באי נוחות.

אביו

אתה המטומטם עם הקול הכי טוב שפגשתי, והזמר עם הכי כחות שכל שנתקלתי בו.

וזהב

מה זה היציאה הזאת?

70. כנים, יום, אולפן, ההקלטות. *off - 2*

מרסל מוריד מטל אוזניו את האוזניות, וגוסר בטכנאי.

מרסל

כמה אקו אתה שם? תוריד את כל האפקטים האלה. אני רוצה שזה יישמע נקי.

הטכנאי לוחץ על כפתור בקונסולה וקולו נשמע באולפן מתוך המקול קטן, הממנות את הקול מטט.

טכנאי

מה אתה מתנסח. ראובני אמר שהוא רוצה את זה ככה.

מרסל

בינתיים אני מחליט מה איך דברים נשמעים. תוריד את האפקטים.

71. כנים, יום, לובי אולפן, ההקלטות.

זוהר ואביון ממשיכים בשיחה. זוהר נראה מתוח.

אביון

אתה מבין מה אני אומר לך? אתה לא יכול להרשות לעצמך ליכול. אתה כבר לא זוהר טורקבי, סתם אף אחד משיכון המזרח. אתה ז-ו-ה-ר א-ד-ג-ו-ב. אתה יכול להיות מלך, מלך! אנשים שומעים אותך, ואתה בשבילם המקווה. "אלינור" זה כבר לא סתם שיר, זה הימנון. אתה לא יכול להגיד לי "זה לא מעניין אותי".

וזהב

אף פעם לא שמעת אותי אומר דבר כזה.

אביון

אני לא צריך לשמוע אותך. אתה מתנהג ככה. אתה לא מבין אותי? רק תן לאשכנזים את התענוג לעקם את האף להגיד: 'נו, ידענו, טבר'ין, כמו כולם'.

וזהב (מתוודה)

מה עשית ממני, יא אללה, המשיח, אליהו הנביא. מה אתה מעמיס לי את כל העולם על הכתפיים.

אביון מתבונן בזוהר ארוכות.

אביון

אתה בכלל לא מבין איפה אתה נמצא ולאן אתה יכול להגים.

זוהר

אני לא מבין? אז בוא אני אגיד לך משהו. אני מבין יותר משאתה, ושכל אלה מסביבי חושבים. הבטיה שלכם שאתם לא מנניין מה אני רוצה, מה אני חושב, מה אני מרגיש. ראובני מסתכל עלי ורואה מזוודה עם דולרים, אתה מסתכל עלי ורואה מהפיכה, בחורות מסתכלות עלי ורואות זיון. מישהו מכס ניסה פעם לחשוב מה אני רוצה?

אביהו (בשקט)

מה אתה רוצה?

כאן זה. זוהר מהסס.

זוהר

בוא אני אגיד לך מה אני רוצה: כשהייתי בן 13, היה אצלנו בבית ספר טקס, לכבוד ששת הימים. מנחם בגין בכבודו ובטעמו היה שם, ואז עוד בכלל לא ידענו מי זה. אני עליתי לפני כולם לשיר את "התקווה". אתה מדמיון את זה? ילד אחד מול כל הבית ספר, אתה יודע איזה כבוד זה! הייתי הנעים זמירות של הבית ספר. זה היה הרגע הכי גדול בחיים שלי. אבל הקול שלי בגד בי, בכעס הראשונה. באמצע הוא פתאום נעלם ונשארה אילם. כל הילדים עמדו וצחקו עלי, ואני רציתי למוות.

כאן זה. אביהו שותק וזוהר ממשיך.

זוהר

עד היום אני לא מבין למה זה קרה לי דווקא אז. ברחתי ושלושה ימים אף אחד לא ראה אותי. נהייתי חולה. (כאן זונת) אז זה מה שאני רוצה: לחזור לשם, לגיל 13 ולגמור את השיר. ושכולם: מנחם בגין, המורה שלי שלמה צנני, וכל הילדים שצחקו, שכולם יעמדו ויפתחו כפיים.

72. פנים. יום. בית קפה.

מורים נכגש בבית קפה בדרום ת"א עם גבר שטושה דושם של "בעל בית", שקט ומלא בטחון. מאחורי הגבר יושב בריון שממלא את תפקיד שומר הראש ומתבונן בחשדנות סביב. מורים מדבר אל הגבר בכבוד רב, ונראה מתוח. המצלמה מתקרבת אליהם, והדו שיח ביניהם נשמע רק משלב מסוים.

מורים:

...כן, אני מבין.

גבר:

אתה לא מבין כלום, נראה לי שאתה חושב שכל הטקס הזה זה משחק.

מורים:

לא, לא. תשמע, זה פניין של כמה ימים. לא יותר.

הגבר מקרב את פניו לאלה של מורים ומדבר בקול שקט, אבל עם נימה ברורה של איום.

גבר:

תשמע טוב, אצלי בתסקים אין יגוד כמה ימים'. וזו
הפעם האחרונה שאהיה שומע את זה ממני. אז כדאי
שתקשיב לי טוב: אנחנו מסכמים משהו, וזה מבחינתך
קדוש. חבל שתלמד את זה בדרך הקשה. אני לא אוהב את
המשחקי כח האלה, אבל כשאין ברירה אז אין ברירה.

מוריס נועץ בו מבט מבוהל, אולם מנסה להסתיר את כחדו.

מוריס:

אל תדאג לכסף. תאמין לי שאין לך מה לדאוג. יש לי
לקוח כבד לאכלה מהשכונה.

גבר:

ולמה שהוא לא יבריו לך? או ימכור אותך למשטרה?

מוריס:

הוא לא יפיל אותי במים. זה חבר מילדות, אני סומך
עליו כמו על אח שלי. תביא לי את כל מה שביקשתי,
הוא כבר יקנה. סמוך על מוריס.

73. פנים. יום. ביתו של זוהר.

בחדר עומדת שולי, המגהצת לזוהר שתי מערכות בגדים לבנות וחגיגות.
זוהר מתכרך לחדר תוך שהוא מחקה מצוצרה ועושה "טה טה טה טה טה"
כמו תרופת הכתחה של "הכרח בגני". הוא משתדע על הספה, מציט סיגריה
ביד אחת, ונראה מתות. מלכה מסתובבת בחדר נרגשת מאוד.

מלכה:

אתה זוכה, בטוח, אני יודעת.

זוהר:

אין סיכוי, לא מאמין שיתנו לי.

מלכה:

מה לא יתנו, יש זמר יותר טוב ממך? למישהו יש שיר
יותר טוב ממך, חאלאס!

זוהר:

צריך גם מזל.

מלכה:

אתה זוכה בטוח, אני מבטיחה לך.

זוהר:

איזה זוכה, בחייך. אני אקבל מקום אחרון, וכולם
יצחקו עלי. זו תהיה פאדיחה שלא ישכחו לי.

מלכה:

אתה זוכה מקום ראשון, זוהר! אבל אתה קוץ, אתה בכלל יודע מה לעשות כשיקראו לך לבמה?

זוהר:

אף אחד לא יקרא לי.

מלכה:

נניח שיקראו לך. מה אתה עושה?

זוהר מהסס לרגע.

מלכה:

נו?

זוהר:

אם יקראו לי, אני עולה, לוחץ יד, "תודה רבה", יורד. מה הסיכור?

מלכה:

בוא נראה.

זוהר: (צוחק)

מה?

מלכה:

יאללה קום, קום.

זוהר:

לכי...

מלכה מקימה אותו בכח, שולי מפסיקה לגחן ומסתכלת בחיוך.

שולי:

אנד דה וויינר איז...

מלכה:

נו, בוא, קח ת'כרס, ותן נאום.

מלכה מחזיקה בידה אגרטל. זוהר ניגש, לוקח ממנה את האגרטל ומדבר למיקרופון דמיוני.

וזה:

תודה רבה לחבר השופטים שמשו צדק, ותודה גדולה
גדולה לכל מי שאוהב אותי: לאמא שלי, למלכה,
לאמנון, לברכה, לגילי, למרסל אישתי, לאביו,
לדאובני הממזר ולכל החבר'ה משיפון המזרח. וגם לכם,
היימס קהל נהדר.

74. פנים. לילה. מאחורי הקלעים של בניני האומה בירושלים.

כסטיבל הזמר המזרחי. השירים המתחרים כבר בוצעו. מכיוון הבמה שומעים
את הדי החלק האמנותי, מאחורי הקלעים מצטופכים כל הזמרים וממתינים
במתח לספירת הקולות. זוהר יושב בכינה עם מלכה ועם שולי. מלכה נראית
נרגשת ומתוחה עד חיוורון.

וזהב: (לשולי)

שולי מותק, תביאי לי קפה.

מלכה מיישרת לזוהר את צווארון החולצה, ושולי מביאה לו קפה בכוס
מכלסטיק. מכיוון הבמה נשמעת התחלת ספירת הקולות. זוהר שותה את הקפה.
אחד הזמרים המשתתפים בתחרות טופח בכח על כתפו, וקפה מן הכוס נשפך על
החליפה.

וזהר:

כוס אמאק. זה כתם.

זמר א':

וואלה. אני מצטער.

שולי מוציאה מהארנק טישון ומנסה לנגב. זוהר הודף אותה בחוסר סבלנות.

מלכה

אני אביא לך את החליפה ספייד מהאוטו.

75. פנים. לילה. במת בניני האומה.

ספירת הקולות הסתיימה. המנחה עומדת נרגשת במרכז הבמה ומכריזה על
הזוכה.

מנחה:

"ובמקום הראשון. שירו של אביו מדינה "הכרח בגני",
בביצוע זוהר ארגוב!"

76. פנים. לילה. מאחורי הקלעים של בניני האומה.

זוהר לבוש חליפה חדשה^{תלצו}. מכיוון הבמה נשמע קולו של המנחה מסיימת להכריז על זכייתו של זוהר. מלכה והמטריצה משתוללות, מחבקות ומנשקות את זוהר, הנראה מטט מרוחק ואבוד בתוך ההמונה. זמרים ומלונים שונים מנשקים אותו, לוחצים את ידו וטופחים על שכם. מלכה מחזיקה בידו, מחלצת אותו ודוחפת אותו לבמה. זוהר מחפש משהו וקולט משהו עומד עם סיגריה.

זוהר:

תן שאכטה.

זוהר לוקח שאיפה עמוקה ועולה לבמה.

77. פנים. לילה. במת בניני האומה.

במת תחרות הזמר. הקהל מוחא כפיים בהתלהבות. זוהר מקבל את הפרס מידיו של גדעון לב-ארי, מנהל רשות השידור. לב-ארי לועס מסטיק בזלזול, ומחייחם לכל האדם בהתנשאות מופגנת ובחוסר עניין. תגובתו של זוהר לכל הטנין מאופקת. (שונה לגמרי מההתלהבות שלו בסצינה בה דמיין עם מלכה את הזכייה). התזמורת מתחילה לנגן, זוהר לוקח את המקרובון ושר את "הפרח בגני".

78. כְּנִיָּם, לִיכָה, מוֹטְרוֹן אֲרִיאָה.

מֶרְסֵל וְאֲבִיהוּ מַחְזִיקִים בְּכַח אֶת זֹהָר. רְאוּבֵנִי שׁוֹכֵךְ לוֹ בְּקִבּוּק שְׁמִכְנִיָּה עַל הָרֹאשׁ. זֹהָר צוֹטֵק בְּחִשְׁרוּבָתָהּ שֶׁל טוֹנֵג וְאִי נִוְחוֹת, אוֹלֵם מֶרְסֵל וְאֲבִיהוּ לֹא פּוֹזְבִים אוֹתוֹ עַד שֶׁהִבְקִיב מַחְרוֹקוֹ. שׁוֹלֵי מַחֲבֶקֶת אוֹתוֹ, נִרְטֶבֶת גַּם הִיא, וּמִכֶּסֶה אוֹתוֹ בְּנִשְׁיָקוֹת. חֵיוֹךְ גָּדוֹל שֶׁכּוֹךְ לְזֹהָר עַל הַכְרָצוֹךְ. אֲמֵנוֹן יוֹשֵׁב לִיד שׁוֹלְחַן צַדִּיק, מַטְשֵׁן סִיגָרִיָּה בְּעֶצְבָנוֹת וּמְבִיט בְּמַתְרַחֵשׁ סָבִיב זֹהָר. מוֹרִיס יוֹשֵׁב לִיד אֲמֵנוֹן, וְלִצִּידוֹ יוֹשֵׁב בְּחוּר שְׁנֵדָאָה גְּבֵרָתָן.

אֲנָשִׁים רֹקְדִים עַל הַשׁוֹלְחָנוֹת. בֵּין הַמוֹגְגִים נִמְצְאִים גַּם יְהוּדָה קִיסֵר וּמַלְכָה. מַטְרִיק רֹצֵה לִקְחַת אֶת זֹהָר עַל הַכַּתְפִּיִּים, אוֹלֵם זֹהָר לֹא נֹתֵן לוֹ, אֲלָא בּוֹרֵחַ קֶצֶת מִהֶהֱמוּלָה וּמִתִּישֵׁב סָבִיב שׁוֹלְחַן שֶׁנִּשְׁמַר בְּמִינוּחַ טְבוּרוֹ. רְאוּבֵנִי, אֲבִיהוּ מַלְכָה וּמֶרְסֵל מַצְטַרְפִּים אֵלָיו.

רְאוּבֵנִי:

אִתָּה צָרִיךְ לִתֵּן לְאֲנָשִׁים לֵאחֹזֵב אוֹתָךְ.

זֹהָר:

אֲנִי נֹתֵן. כָּל הַזֶּמֶן.

אֶחָד הַמוֹגְגִים מִתְקַרֵּב אֵלֵיהֶם, מַחְזִיק עַל כַּתְפוֹ טִייֵף גָּדוֹל מִמֶּנּוּ בּוֹקְעִים צִלְלֵי "הַכֶּרֶחַ בִּגְנִי". הָאִישׁ מִרְקֵד וּמְלוּוֶה אֶת הַרְדִּין בְּשִׁירָתוֹ.

רְאוּבֵנִי:

אֲכִילוּ בְּגִלֵי צֶה"ל מִשְׁמִיטִים אוֹתָךְ. זֶה כֶּבֶד כְּעַם שְׁנִיָּה בְּשַׁעַת הַזֹּאת. שְׁבֵרַת אֶת כָּל הַמַּחֲסוּמִים.

מַלְכָה (בְּצִינִיּוֹת)

נִרְאָה אִם הֵם יִשְׁמִיטוּ אוֹתוֹ מֵחֵר.

מִישָׁהוּ נִיגַשׁ לְזֹהָר וּמִנִּשֵּׁק אוֹתוֹ. מַלְצָרִית נִיגַשְׁתָּ אֶל זֹהָר וּמְבִיאָה לוֹ בְּקִבּוּק שְׁמִכְנִיָּה עַל מַגֵּשׁ שְׁכַמְקָה קְשׁוּרָה לְכִיּוֹתוֹ.

מַלְצָרִית:

זֶה מֵהַאֲדוֹנִים שִׁיוֹשְׁבִים שָׁם.

הַמַּלְצָרִית מַכְנִה אֶת רֹאשָׁהּ לְעֵבֶר שׁוֹלְחַן כִּינֹתִי, סָבִיבוּ יוֹשְׁבִים שְׁלוֹשָׁה גְּבָרִים לְצִינִיִּים לְמִדְרָאָה וּלְבוֹשִׁים בְּהִידוּר. זֹהָר מַחֲיִיךְ וּמַסְמֵן לָהֶם בְּרֹאשׁוֹ לְאוֹת תּוֹדָה. הֵם מְנִידִים בְּרֹאשָׁם בְּחוּדָה.

זֹהָר: (לְרְאוּבֵנִי)

מִי אֵלֶּה?

רְאוּבֵנִי:

אֵלֶּה כְּבָדִים לֹאֲלֵכָה. חֲצִי שׁוֹק הַכְּרַמִּל שֶׁלָּהֶם. קְבוּעִים כָּה.

אֲבִיהוּ: (לְרְאוּבֵנִי)

מָה אִתָּה אוֹמֵר עַל הַקְלִינֵט שֶׁלָּךְ?

ראובני:

מה יש להגיד. הוא בשיא שלו. חזרה המלוכה למדינת
ישראל. יש לנו מלך!

זוהר: (מגחך)

מה מלך, מלך! לא שמעתי על אף מלך שגר אצל האמא
שלו. מלך צריך לגור בארמון. ורצוני שליד הארמון
תגמוד גם איזה מרכבה גדולה, עם מנוע שמונה
צילינדרים מודל '82.

אביהו ומרסל צוחקים. ראובני מחייך. זוהר קם ממקומו, ושתי מטריצות
נדבקות אליו. הוא מתנער מהם בעדינות, והולך לכיוון המשרד. מוריס
עוצר אותו. יחד איתו עומד הגברתן.

מוריס:

יש לי בשבילך סוכריה.

מוריס נותן לזוהר שקית פלסטיק ובה מנת סם. זוהר מחליק אותה לכיסו.

זוהר:

תודה. אני אסגור איתך השבוע את כל החובות.

מוריס: (בחיוך)

אין בעיות, אדוני הכוכב. אבל אחה תשכח, אני יודע.

זוהר:

לא שוכח. אל תדאג.

מוריס:

עלאכיפק. (מסתכל על הבריון) תכירו. זוהר ארגוב, זה
סמי קדמי.

סמי וזוהר לוחצים ידיים.

מוריס:

יאללה, לך תעשה חיים.

79. כניס. ליכה. המשרד ב"אריאנה".

המשרד מטוצב כמו בוטה שקופה. מבחוק ניתן לראות כל מה שקורה בפנים.
זוהר מדליק אור קטן ומחייג בטלפון. אמנון נכנס פנימה.

אמנון:

זוהר, יש פה איזה אמרגן שאני מת לדבר איתו כבר
שנה. בוא תכיר לי אותו.

זוהר מנכנך בידייו בחוסר סבלנות. ומסמן לאמנון שיצא מהחדר. אמנון
טורק את דלת הזכוכית השקופה של המשרד.

80. כנים. לילה. "אריאנה".

אמנון חוזר לאולם, ומוריס מחכה לו.

אמנון:

נהיה כוכב. אי אפשר לדבר איתו.

81. כנים. לילה. המשרד ב"אריאנה".

זוהר סיים לחייג. מישתו עונה לו מהצד השני.

זוהר:

היי ברכה, הטירמי אומך?

ברכה: (OFF)

לא.

זוהר:

אני ב"אריאנה". עושים לי חגיגה. רוצה לבוא? אני
תוך רבע שעה אצלך.

ברכה: (OFF)

השתגעת זוהר, אתה מטורף.

למשרד נכנסת שולי, ומתקרבת לזוהר כשהיא מחייכת. זוהר נלחץ. הוא מכסה
בידו על הכזמית.

זוהר:

בובה, תני לי כמה דקות.

שולי נצמדת אליו.

שולי:

אני רוצה שתתן גם לי כמה דקות. מגיע לי!

זוהר מתעצבן.

זוהר:

תאלס נו, תני לנשום.

שולי לא קולטת שהוא רציני. היא ממשיכה לגכך אותו.

שולי:

זהו, אתה שלי מטכשיו עד הבוקר.

זוהר מנטר אותה ממנו בתנועה אלימה.

זוהר:

מטוכי לי מהטיניים, אנ'לא רוצה לראות ת'כרצוף שלך
יותר.

שולי מסתכלת עליו ודהמת לרגע ארוך ומסתלקת. זוהר מוזר לדבר בטלפון.

זוהר:

ברכה...

ברכה: (OFF)

מה קורה שם?

זוהר:

אני מצטער, לא נותנים לי שניה להיות לבד. תקשיבי מותק, זה הרגע השמח שלי מכשיו. את חסדה לי. אני רוצה שתהיי איתי.

ברכה: (OFF, בעדינות)

זוהר, זה אמצע הלילה. הערת לי את הבית. תרד מזה.

כאוזזזזזזז.

זוהר:

איפה את יושבת?

ברכה: (OFF)

במטבח.

זוהר מציץ בשטונו.

זוהר:

מה את עושה במטבח בשתיים בלילה?

ברכה: (OFF)

לא יכולתי להרדם.

זוהר:

למה?

כאזזה, ברכה נשמעת נאנחת.

ברכה: (OFF)

התרגשתי. נזכרתי בהתחלה. איך היינו עם כל החלומות, ואמר כך הכל התרסק לנו. מכשיו כל עם ישראל דואה אותך בטלפון זה...

כאזזה. שניהם שותקים.

ברכה: (OFF)

...כשטלית לבמה לשיר כל הגוף רעד לי.

זוהר מקשיב לטלפון ונראה נרגש כולו. המצלמה מסתובבת סביבו, ונטערת מאחורי גבו. זוהר ממשיך לדבר ולהקשיב לטלפון, אבל השיחה אינה נשמעת. מבטד לחלון השקוף נראים החוגגים ממשיכים בשמחה, וקולותיהם יחד עם המוזיקה המנוגנת משתלטים על כס הקול.

82. פנים, יום, בית אימו של זוהר.

בבוקר יום ראשון, למחרת התחרות בבנייני האומה ששודרה בטלוויזיה. זוהר יושב בסלון עם מרסל ואמנון. הבית מוצף זרי פרחים. הטלפון מצלצל.

זוהר: (צופק)

אמא, אני איננו.

אימו של זוהר עונה לטלפון בחדר הסמוך.

אמא: (OFF)

לא, הוא ישן כרגע. תודה רבה, באמת תודה רבה.

מלכה נכנסת נרגשת לבית, ובידיה חבילת עיתונים גדולה. היא זורקת לעבר שלושתם את העיתונים, והם מתחילים לטלטל בהם במהירות כדי למצוא ביקורות. זוהר אחוז בולמוס, ומרוב שהוא רוצה לקרוא את כל הביקורות בבת אחת, הוא אינו מצליח למצוא. אף ביקורת. מרסל מעלעל ב"ידיעות אחרונות" ומסב את תשומת ליבו של זוהר לתמונה גדולה שלו ומטליה הכיתוב "הזמיר מהמזרח". מלכה מעיינת ב"מטריב". אמנון מסתכל ב"דבר". זוהר זורק את "על המישמר", לוקח גליון של "הארץ", אולם לאחר דגש נותן אותו למרסל וחוטף ממנו את "ידיעות". זוהר נראה מאושר. נשמע צלצול טלפון. האמא עונה.

אמא

מלכה, זה בשבילך.

מלכה קמה לענות לטלפון. מרסל וזוהר ממשיכים לעיין בעיתונים.

זוהר: (למרסל)

ב"ידיעות" כתבו טוב, אה!

מרסל:

כן, אבל קח, תראה את הקטע פה.

זוהר:

איפה כתוב?

זוהר לוקח את "הארץ", וקורא את הקטע שמרסל מצביע עליו.

זוהר:

ידעתי שזה מה שיכתבו. הם לא מבינים למה הטלוויזיה מקדישה זמן שידור לאחד כמו זוהר ארגוב. לא יסודר כלום. הייתי בטוח שיצחקו עלי... מה זה?... (הוא מחפש את הקרדיט)... איזה מין שם זה הדה (הדה בשני קמצים) בושם, זה גבר או אשה?

אמנון:

זה שטויות. אף אחד מהקהל שלך לא קורא את העתון הזה. זה עתון לכרוכסורים, לאנשים כבדים.

מלכה חוזרת לחדר ומספיקה לשמוע את סוף דבריו של מרסל.

מלכה:

הטיקר מה שכתוב ב"ידיעות" ו"מטריב". סתם קניתי את שאר העתונים, זה לא חשוב. יאללה, שיחקת אותה. מדדוק.

ברור שדבריהם של מלכה ואמנון לא משפיעים על זוהר, שאיבד את מצב הדוח שלו בגלל הבקורת ב"הארץ". נכנס עוד שליח נושא זרי כרחים. זוהר מוציא שטר כסף מכיסו.

זוהר: (למלכה)

זה בשבילי.

כשהשליח כונה לצאת נכנס אבנר, בחור תימני ממוצא קומה חבוש כיפה סרוגה. (אבנר הוא הבחור הצעיר שהתפלל בבית הכנסת באותו בוקר שזוהר ואמנון נכנסו למכילה). מלכה קמה לקראתו ומקבלת את כניו בתום.

מלכה:

זוהר, אתה זוכר את אבנר, לא? ידיד טוב שלי. ביקשתי ממנו לכוא.

זוהר מברך את אבנר בתנועת ראש.

זוהר:

בעת זיכר. מה שלומך?

אבנר סוקר את זרי הפרחים הממלאים את הדירה ושורק בהתפעלות.

אבנר:

אני מצוין. נוספו לך הרבה חברים מהבוקר, אה?

אמנון:

ככה זה. להצלחה חברים רבים.

אבנר מתיישב לצד זוהר ומרסל, מלכה נראית נבוכה ונשארת לעמוד.

מלכה:

זוהר, תשמע. הזמנתי את אבנר הנה במיוחד. יש מכלגה חדשה, קוראים לה ממ"י, והם ירוצו חזק בבחירות. אבנר הוא אחד הכטילים כאן באיזור.

זוהר מביט במלכה במבט המושדר אי שביעות רצון.

אבנר

אנחנו כוונים בטיקור לקהל המזרחי, למקומחים. הגיט
הזמן שיהיה גם לנו ייצוג בכנסת, כדי שמישהו יטפל
סוף סוף ברצינות בכל הבטיות שיש לנו. (כאוזונת) אז
חשבנו, במיוחד אחרי אתמול, אחרי שזכית לכזו להצלחה
ולכזו אהבה, שתוכל לעזור לנו מאד אם תלך איתנו.

וזהו:

עוזב, זה לא בשבילי.

מלכה:

מה יש? מדבר בתשדירים, משיר להם את השיר של
המפלגה. חופים באסיפות. זו יכולה להיות עזרה
אדירה.

וזהו: (בשקט)

זה לא מענין אותי.

כאן זה. אמנון מרים את הטינייים מהעיתון ומאזין אך הוא לשיחה. זוהר
מדליק גפרור ביד אחת ומצית סיגריה.

אמנון:

אני במקומך, ישר הייתי מצטרף אליהם.

וזהו:

אז קודם תהיה במקומי. בינתיים המפקיד שלך זה להיות
נהג.

אמנון מביט בזוהר במבט נוקב. זוהר מתחמק ממבטו. אמנון קם ויוצא
מהחדר.

מלכת מסתכלת על זוהר בדאגה.

מלכה:

יו, מה קרה לכם?

זוהר אינו מונה.

מלכה

אז על איזה מפקיד דיברת?

וזהו:

אני, המלחמה שלי זה שיום אחד, אני מאמין שזה יכול
לקרות תוך חמש שנים אמילו, יתייחסו פה אלי ואל
השירים שלי כמו שמתייחסים לאריק איינשטיין או
לתיסלם. שההדה (בשני קמצים) בושם הזאת לא תטין
לכתוב בעיתון שלה "מי זה הזוהר ארגוב הזה שנותנים
לו להופיע בטלוויזיה".

מלכה

תנשה לי טובה. תגיד שאתה לא רוצה וזהו. תאמין לי
שאפשר להסתדר גם בלעד'ך.

83. כניסת לילה. מוטרדון גדול.

זוהר טל הבמה, שר את הכיזמון של "כבר טברו השנים", הקהל (כ-200
אנשים) דוקד, מתלהב ושר עם זוהר את המילים. זוהר במיטבו, מדבב
בג'סטות לרוקדים מתחת לבמה.

84. חוץ. לילה. חצר משפחת טורקבי.

זוהר ומלכה יוצאים ביחד מהפתח. זוהר במצב רוח מצוין, לבוש בהידור.
הם נכנסים למונית שממתינה להם.

85. חוץ. לילה. מונית. *שמה לחץ ואוניה*

וזהב

מוחק, נגיט לאריאנה, תראי מה זה כבוד. מה שתדצי
תקבלי. כל הבחורות לא יפסיקו להסתכל עליך. אין
מוטרדון בתל אביב שלא גאה לארח את זוהר ארגוב.

מלכה

יאללה, יאללה!

וזהב

את תראי! איך שנגיט, ישר הבטל-בית יבוא בטעמו,
ומלצר ירוץ לשולחן עם בקבוק וויסקי על חשבון הבית,
וכל מיני אנשים שאני לא מכיר יתחילו לכרר סביבנו:
(מתקה) "מה שלומך זוהר? זוכר אותי זוהר? רוצה משהו
טוב זוהר?".

מלכה

אבל למה לאריאנה. בוא ניסע ל"לה בארט".

וזהב

מה זה?

מלכה

מוטרדון חדש בת"א. קראתי עליו בעיתון. משהו יפה.
כולם באים לשם, מי שאתה רוצה.

86. חוץ. לילה. הכניסה למוטרדון "לה בארט".

זוהר ומלכה מגיעים לכניסה. הקהל העומד בפתח לבוש באופן מסוגנן,
"אשכנזי" למראה, והוא ממין פנימה ג'י שומר סף קשות. את חלק
מהאורחים הוא מטכב, אולם מכניס בסוכו של דבר את כולם. זוהר לבוש
בהידור מופרז, חולצה כמותת כפתורים עם שרשרת זהב מתחת. הוא קולני
מעט, בגלל מצב רוחו הטוב, ודצונו להרשים את מלכה. שניהם מתקדמים עם
קבוצת האנשים המתגודדת בכניסה, ומגיעים לדורמן.

דורמן

כן, לאן זה?

וזהר

מה זאת אומרת לאן? פנימה.

דורמן

מצטער. אתה לא יכול להיכנס.

זהר המום. הוא נדחק יחד עם מלכה אל מחוץ לתור. על פניהם עוברים זוגות, מהודרים למראה, שהדורמן לא מעבב. זהר חוזר לתור ורוצה להידחק פנימה. הדורמן תופס אותו בחוזקה בזרועו, וזהר מנסה את ידו.

וזהר

חאלאס עם השטויות! תן להיכנס.

דורמן (בקול מאיים)

ביקשתי ממך יפה לזוז. אל תעשה בטיות.

זהר קופא על מקומו. מלכה תופסת את זרועו מאחור. זהר תופס את ידה בחוזקה, ומנסה לעבור בכח את הדורמן.

וזהר:

לך, יא...

הדורמן תופס את זהר, ומטיף אותו בכח. זהר נזרק על המדרכה, ישר לתוך שלולית רפש. בגדיו מוכתמים והוא מושפל כולו. מלכה ממהרת אליו, תומכת פה ומנסה לגרור אותו משם. אנשים מזהים אותו ונשמטות לחישות: "זה זהר אדגוב...". אך אחד מהאנשים לא אומר או עושה משהו לטובתו. זהר מתכווצ מכם. הוא צועק את טלבונו כלפי הדורמן, אבל גם כלפי הקהל שמתגודד בכניסה.

וזהר:

חכה, יא מאנייק. נראה מי ישרוף לכם את המוטדון המסדיח. אתם כולכם תבואו על ארבע...

מלכה:

די, תעזב אותם, הם לא שווים את זה.

מלכה מחבקת אותו בכח, והם מתרחקים. האנשים בכניסה ממהרים להתאושש והנהירה לתוך המוטדון נמשכת.

87. כנים, יום. מטלית.

ראובני, זהר, אמנון ומרטל עולים במטלית. על פי הופעתם ניכר כי עבר זמן. זהר ואמנון מסופרים באופן שונה. מרטל מטכת שפמפם. כתאום זהר מחיל לצחוק.

ראובני:

מה קרה?

וזהר:

סתם, אני מנסה לנחש מה אתה מכין לי, יא פרס.

השלושה יוצאים מהמעלית ולאובני פותח את דלת הדירה.

88. כניס. יוס. הכניסהאובני.

דירת פנטהאוז גדולה. זוהר פוסט בין המדרים ומגיע למרפסת עם הג'קוזי.
הוא מאושר, פוסט עם אמנון ומחבק אותו.

וזהר:

דירה בונבוניירה, אבל מי שטשה את הטיח כה, צריך
לשבור לו את הידיים. מראה כה.

הוא מצביע על נקודה בקיר סמוך למקרה.

מרסל: (צוחק)

בכנים לא השתנית. נשארת טיית...

ראובני:

ראית? מבסוט?

וזהר: (מחייך)

שיחקת אותה.

זוהר מנשק בחום את ראובני. אח"כ הוא שולף מאחורי ראשו של ראובני
שטר של 100 דולר, בתנועה מיומנת, ונותן לו אותו.

וזהר

קח, עיניים שלי. אם לא הייתי שם לב, היית מאבד את
זה.

ראובני לוקח את השטר וצוחק.

ראובני:

בוא נרד למטה, יש לי עוד הכמטה קטנה בשבילך.

89. חוץ. יוס. חזית הבניין.

הם יוצאים מפתח הבניין, (מבנייני גינדי בראשל"צ), וראובני שולח את
ידו מאחורי ראשו של זוהר, תוך שהוא מחקה באופן מגושם את ה"שטיק"
הקבוע של זוהר, שולף משם מפתח מחובר למחזיק מפתחות עם סמל מרצדס,
וזורק אותו באוויר. המפתחות טפים לגובה רב ונופלים (ב"איטיות
מזדה") הישר לתוך ידיו של אמנון. הוא נבוכ, והמפתחות נחמטים בידי
לרגע ארוך. לבסוף הוא מוסר אותם לזוהר.

וזהר: (לראובני)

מה זה?

ראובני ממשיך ללכת כמה מטרים נוספים, נעצר ליד מכונית מרצדס מפוארת
מודל '82, ומחייך. הוא דופק בידו על גג המכונית.

ראובני:

שלך. מרכבה עם שמונה צילינדרים מודל '82.

זוהר מתקשה להאמין ברגע הראשון. הוא נטמד, משלב את ידי, מביט לחילופין במרצדס ובראובני ומחייך.

מרסל: (בחיוך)

יאללה יאללה, היום נגמר כבר.

זוהר מקיף את המכונית, נוגע בה בחושניות ובדרך מנשק שוב את ראובני.

ראובני:

נו, מה יהיה עם הנשיקות האלה.

זוהר נותן צ'פחת חיבה למרסל, מנשק גם את המכונית, והם נכנסים לתוכה.

90. כניס. יום. מכונית המרצדס.

זוהר נוהג בפראות. אמנון לצידו, ראובני ומרסל מאחור. ברדיו נשמעת מהדורת חדשות שמדברת על כוליטיקה ובעיות חברתיות (משנת '82). זוהר מקלל.

זוהר:

כוס דינק, נמאס לשמוע דק על זה כל היום.

ראובני:

מרגע, חסע יותר לאט. מה קרה לך? אתה רוצה להרוג אותנו. טל מה אתה רוצה שידברו בחדשות?

זוהר:

שידברו על דברים חשובים. שיגידו למשל (מתקה קול של קרין חדשות) "הזמר הכופולאדי זוהר ארגוב קיבל הבוקר מרצדס חדשה מידי אמרגנו הקמצן ראובני".

ראובני מחייך. מרסל צוחק. אמנון נשאר רציני. זוהר כותח את תא הכפפות ומוצא שם קסטות, ביניהן "אלינור" ו"היו זמנים". הוא מחייך.

זוהר: (לראובני)

חשבת טל הכל, הא.

הוא מכניס לטייפ את הקסטה "היו זמנים", שם בוזליוס גבוה, ומצטרף בשירה אל טעמו בשיר "צל טן תמר ואור ירח". הוא מאושר, צופר פעמיים ממושכות וצוּטק.

זוהר:

אני מלך! אני מלך! מ-ל-ך!

זוהר מתקרב לקטע בו הכביש הופך לצר מאד, ומסול יש חומה גבוהה. הוא מגביר את המהירות. ראובני, מרסל ואמנון נבהלים.

זוהר: (צוּטק)

הנה קיד המוות, קיד המוות!

ברגע האחרון, זוהר עוקף את החומה במרחק של סנטימטרים.

91. חוק. יוס. לונה-כארק.

הקאט מהסצינה הקודמת נחתך להתנגשות דוטשת של מכוניות. אלה מכוניות מתנגשות של לונה-כארק בהן נוסעים זוהר וגילי, שהוא כבר ילד בן 10. שניהם שמחים, וזוהר מתנהג כמו ילד. הם טולים גם על הגלגל הטנק ועושים סבוב ברכבת הרים.

זוהר וגילי הולכים בשבילי הלונה-כארק. גילי מחזיק דובי גדול ואוכל שטרות סבא. הם מתיישבים על אחד הססלים. זוהר מקשן סיגריה בהנאה גלויה. הוא מנשק את גילי על ראשו. שניהם נראים מאושרים.

92. כנים. יוס. רכבת השדים.

זוהר וגילי נכנסים למתקן יחד עם מבקרים אחרים. הם תופסים את מקומם בתוך מושב זוגי.

גילי: (בחיוך נבוך)

אני מפחד.

זוהר רוכן אליו, מחבק אותו ומנשק על מצחו. הוא אומר משהו לגילי, אולם הרכבת מתחילה כבר לנסוע, והרעש בולט את קולו. האורות כבים, הקצב של הרכבת גובר, ופרצופי שדונים למיניהם צצים וקופצים מול האורחים היושבים בכסאות. יש גם רעשי שאול למיניהם המשלבים צרחות וצחוקים שאמורים להפחיד. אבל הסך הכל של החזיון הוא ממש לא מפחיד. גילי אפילו צוחק בחשיכה, כשדדקון ידוק, מצ'וקמק למראה, מכחיע אותו בצווחה יבבנית.

אולם המראה והצליל מנקודת מבטו של זוהר שונים לחלוטין. מבטד לפיניו מהירות הסבוב גבוהה יותר, והדמויות אפלול ומפחידות יותר. ברקע נשמעות צרחות איזומות, ופרצופו של הילד שצחק ממנו בטקס בבית ספר כשהיה בן 13, חוזר כל הזמן וצווח: "הנה טורקבי השיכור! תראו את אבא של זוהר".

זוהר מגן בידיו על כניו וצורח מפחד. גילי המום מתגובתו ולא מסוגל לזוז. הסבוב מסתיים, והרכבת מוצרת. זוהר מבוסת כולו ומפוחל על כסאו כשהוא אוחז בראשו. המשתתפים האחרים נעמדים, טובדים על יד זוהר וגילי ומלחשים. שניהם נשארים לשבת על המושב לבדם. זוהר מקופל, מתקשה להתאושש. גילי לא יודע מה לעשות. הוא מניח יד על ירכו של זוהר.

גילי:

אבא מה קרה?

זוהר טושה מאמץ ומתיישר.

זוהר:

שום דבר, מותק שלי. סתם קיבלתי סחרחורת. אני אנוח שתי דקות והכל יהיה בסדר.

93. כנים. לילה. הפנטהאוז.

שטת ערב מוקדמת. זוהר טורך לברכה וגילי סיבוב בפנטהאוז, שריק כמטט לגמרי מרהיטים. ניכר בו שהוא גאה מאוד.

זוהר:

מה אתם אומרים על הדירה. בונה, אה!

הם מתקדבים לדלת אחד החדרים שנטולה.

זוהר:

גילי כפרה, תצום טינייז.

גילי טוצם את טינייז, זוהר פותח את הדלת ומכוון אותו לתוך החדר.

זוהר:

זהו טינייז, אתה יכול לפתוח.

גילי פותח את טינייז ורואה רכבת משחק מרשימה מונחת על הרצפה. יש לה קטר וקרונות רבים, ובמסילה שלה משולבים גבעות וגשרים. זוהר מכניס את התקט שמחובר למסילה לשקט החשמל, והרכבת מתחילה לנסוע, כשעשן יוצא מהקטר. גילי המום מרוב אנשר. ברכה מחייכת.

זוהר:

ואם אתה רוצה להכסיק אותה, תלחץ כה על הכפתור.

זוהר לוחץ על כפתור שנמצא בלוח מקשים והרכבת נעצרת. גילי מכושף לגמרי, כורע על הרצפה, ומשחק עם הקרונות. זוהר רוכן ומנשק אותו, גילי מחזיר לו חיבוק חם, וזוהר ממש מוטף אותו מרוב אהבה.

זוהר וברכה יוצאים מהחדר, כשגילי ממשיך לשחק. הם ממשיכים את הסיוור בבית. ברכה פותחת את הארונות בחדר השינה, והם ריקים פרט לארון אחד שמלא בתליפות. הם נכנסים למטבח המסואר. ברכה פותחת את המקרר, והוא ריק לגמרי פרט לכמה בקבוקי בירה.

ברכה:

בשביל מה יש לך כזה מטבח? תלום של כל טקרת בית,
ואתה לא טושה איתו כלום.

זוהר:

אני לא טקרת בית, ובנו מטבח, אז שיהיה.

הם טוברים לשבת במרפסת. זוהר מתקרב אל ברכה, מניח את ראשון בחיקה והיא מלטפת את שיערו.

ברכה:

כל מה שאתה צריך עכשיו זו אישה... שתרהט לך את
הסלון ותעשה לך סדר בחיים.

זוהר נבוכ לרגע.

זוהר:

בזמן האחרון, אנשים בכת לא נותנים לי לרדת מהבמה.
לכני יומיים קרעו ממני את החולצה. תראי איזה
שריטות.

זוהר מכשיל את תולעתו, ויש אכן טקבות שריטה עמוקים בכתכו. לא ניכר שנברכה מתרשמת. משתררת שתיקה ביניהם. לפתע זוהר מזדקף, ותוכס אותה בחוזקה בכתפיה.

זוהר:

ברכה, נשמה שלי. למה שלא ננסה עוד פעם. עכשיו זה
יהיה אחרת. אני מבטיח לך. אני כבר לא ילד כמו
שהייתי אז. את יודעת, אני חושב רק עליך כל היום,
כל הזמן. אני רוצה אותך בחזרה.

זוהר מחבק את ברכה, והיא נטנית לחיבוקו. זוהר מלטף את שיערה, ונראה
נרגש מאוד.

זוהר:

ככה הכל בסדר. את תחזרי אלי עם גילי, ונגור כה כמו
מלך ומלכה ונטיף קטן בארמון.

ברכה נחלצת בעדינות מחיבוקו.

ברכה:

זה סתם מילים, זוהר.

זוהר:

אני השתניתי, אני מבטיח לך רק אושר. אני אעשה
אותך מלכה.

ברכה:

אני לא מוכנה להיכנס לזה עוד פעם. אני אהבתי אותך
יותר ממה שאפשר בכלל לאהוב גבר. כמו שרק ילדה בת
16 יכולה. (פאוזות) טוב לי עם אלברט.

זוהר תופס את ברכה, מחבק אותה בכח ומנשק אותה על שפתיה. היא נחלצת
במהירות מבין זרועותיו.

ברכה:

טוב אותי, די. טוב. אל תעשה לי בכח.

כאן זה. זוהר מתחמס. הוא פוזב את ברכה, קם ממקומו ומסתובב בסאלון.

זוהר: (בכעס)

אני לא מבין איך את מעדיפה אותו עלי?

ברכה:

תעשה לי טובה. גילי שומט.

זוהר:

איך את מעדיפה במקומי שוטר מאנייק, שלא יגיע
בחיים לכלום.

ברכה:

זוהר, תפסיק. אני מבקשת!

זוהר: (צומק)

אני אטשה אותך מליכה. אני אתן לך כל מה שאת רוצה.
ומה הוא נותן לך? זין הוא נותן לך!

ברכה: (מתכרצת)

אתה זבל. אתה כל החיים שלך היית זבל!

זוהר לא מצליח לשלוט בעצמו. הוא לוקח צנצנת שמזנוחת על השולחן ומשליך אותה בכח על הראי הגדול שתלוי בסאלון. הראי מתנפץ בדעש גדול. זוהר ממשיך להשליך חכצים לכל עבר. גילי יוצא מהחדר בו הוא משחק בדבבת, ונבהל למראה זוהר שמטלטל ממנו. זוהר ממשיך להשתולל, וגילי פורץ בבכי. ברכה ממחרת לעבר גילי, אווזת בידו, והם מסתלקים מהדירה. זוהר דופק את ראשו בקיר ומכסה את פניו בידיו.

94. חוק. לילה. ראש"צ.

שטת ערב. ברכה יוצאת מהבנין, גילי אוחז בידה וטדין זולגות דמעות מעיניו. ברכה טוצרת מונית והם נוסעים. זוהר פוקב מלמלה אחרי ברכה, שנעלמת עם המונית המתרחקת. ברכה נשמעים צלילי הכתיחה של "את לי לילה".

(השיר ישמע לאורך כל הסיקוונס שמסתיים בסצינה 105. הסצינות עצמן כולן אינמות).

95. פנים. לילה. פנטהאון.

זוהר בחדרו. על השולחן יש טרימת קוק גדולה. הוא מדיק מנה, נראה מסטול מאד, ומשתרע על המיטה. צלילי "את לי לילה" ממשיכים להשמע ברקע.

96. חוק. לילה. מונית.

ברכה נוסעת במונית לעבר אחת משכונות ראשון לציון. "את לי לילה" מתנגן ברקע וקולו של זוהר נשמע. ברכה שקופה בהרהורים.

97. פנים. לילה. מוטרוו.

זוהר שר בהופעה. המוטרוו מלא בקהל מדיט. כולם מצטרפים בשירה גדולה ומכירים כל מילה. אנשים מהקהל טולים לכי תור לבמה, באמצע ההופעה, מנשקים את זוהר ומצטלמים איתו כאילו שהוא בובה ולא בן אדם. זוהר לא מתעבב, ונותן להם לעשות מה שהם רוצים.

98. פנים. לילה. מונית.

בחזרה למונית שמסיעה את ברכה וגילי. (השיר ממשיך להתנגן כל הזמן) ברכה יושבת עם גילי שנרדם בחיקה בסמט. האחורי. המצלמה מתעכבת על פניה. היא מתאפקת שלא לכרוץ בבכי, אולם דמעה גדולה זולגת על לחיה והיא לא מנגבת אותה.

99. פנים. לילה. פנטהאון.

זוהר עומד בסאלון מול הראי המנופץ, מיישר אותו בידיו ונפצט מהקצוות המחודדים. הוא מתעלם מהכאב ומביט עמוק בראי, לתוך סיניו האדומות. הדם זולג מכפות ידיו, ~~הוא מורם אותו על כדורו~~, וטוצט את סיניו בחוזקה. ברקע נשמעים הצלילים המסיימים את "את לי לילה".

100. חוץ. יום. הרחוב שממחת לדירת הפנסהאוז.

זוהר יוצא מהבנין. כפות ידיו חבושות. הוא מבחין בסמי, הבריון של מוריס. סמי שטון על מכונית שברולט ענקית. זוהר כוסע לעברו.

זוהר:

איפה מוריס?

סמי:

אני לא מספיק כך?

זוהר:

דאגת לי?

סמי:

יש לך כסף?

זוהר:

יהיה בסדר. יאללה ניסט, אני מאחר.

סמי:

אין "יהיה בסדר". מוריס אמר לי לא לתת כך כלום. טד שאתה משלם את החוב.

זוהר:

מה הוא נהיה לי דאגן כתאום. אני כבר אסגור את זה איתו. יאללה, סט!

זוהר מזמין את טצמו ונכנס לשברולט. סמי מוזתר, נכנס למכונית והם נוסעים משם.

101. כנים. לילה. אולם תחונות.

מרסל יושב ליד האורגן באולם תחונות, ולצידו אלי המתוכף וג'יטריסט. זוהר מאחר והחופה מתעכבת. קרובי משפחה מטוצבנים מקיפים אותם, בולט ביניהם אחד שפניו אדומות מכעס ושמו דרורי.

דרורי:

איפה הוא המאנייק, איפה הוא?

מרסל:

הוא צריך להגיע כל רגע.

דרורי:

אני חותך לו את הגרון, באלוהים. אך אחד לא ימשה ממני צחוק, גם לא זוהר ארגוב.

אשתו מנסה להרגיע אותו.

אשה:

דרורי, תרגע, חבל...

דרורי: (צוּטק)

אני שוחט אותי.

הכלה בעצמה ניגשת למרסל, סיניה דומעות.

כלה:

נו, מתי הוא יבוא, הוא הורס לי הכל.

מרסל:

אני באמת מצטער.

נשמע רעש מכיוון הכניסה וזוהר נכנס. דרורי ממחר אליו ונראה כאילו הוא הולך להכות בו, אולם קרובי משכחה אחרים כבר מקיפים את זוהר במחאות כפיים, ודרורי נעצר. יש מהומה גדולה סביב זוהר. נשים מייללות, גברים מניפים אותו, הצלם מתלהב, (עושה קופה מהצד), ומצלם את זוהר עם האורחים. הרב מנסה לעשות סדר.

רב:

רבותי, אני מבקש מכם, קצת כבוד לזוג הצעיר. אני רוצה לערוך בשנה טובה את החופה.

אף אחד לא מתייחס לרב, ומרסל נראה לוחש משהו באוזנו.

הרב:

זוהר ארגוב מתבקש לעלות לבמה ולבצע אחד משיריו, ואז נתחיל.

מרסל כבר מודה לנגנים, והם מתחילים לנגן את "כבר טברו השנים". זוהר עולה לבמה, תופס את המקרופון ומתחיל לשיר. השמחה בטיצומה, אחד החוגגים הנלהבים ביותר משירתו של זוהר, הוא דרורי, קרוב המשכחה שאיים ב"שחיטה". הוא עולה לבמה ומדביק שטרות כסף על זוהר במגושמות כמעט אלימה. גם החתן מצטרף לחוגגים סביב זוהר, והרב נאלץ לסחוב אותו בזרועו לטבר מקום החופה. אורחים אחרים מצטרפים לטקס הדבקת השטרות.

102. כנים. יום. אולפן הקלטות.

אביהו, ראובני, מרסל ושני טכנאי אולפן יושבים בחדר השליטה של אולפן הקלטות. ראובני מסתכל בשטון.

ראובני:

נו, מה יהיה?

ראובני פונה לאביהו.

ראובני:

קשה לי איתו. הוא הופך להיות סלע על הגב שלי. כל היום אני צריך לריב עם משוגעים, ולהחזיר להם כספים.

אביהו:

צריך לבודד אותו. לקחת אותו למקום רחוק ולעשות לו גמילה. אחרת הוא ייגמר לנו מול העיניים.

ראובני:

מי יעשה לו גמילה? למי יש זמן לזה?

אביהו: (בכעס)

לנו צריך להיות זמן לזה. התרגולת הכסיקה להטיל ביצי זהב, אז תשמוט אותה?

ראובני לא פונה. טובד רגט נוסף.

ראובני:

בסדר. תרדו איתו לאילת. אני אדאג לכסות את זה.

ראובני לא מספיק לסיים את המשפט, הדלת נפתחת וזוהר נכנס, כששתי מטריצות תלויות עליה.

ראובני: (לזוהר)

תגיד לי, כולם צריכים למכות כך? אתה יודע כמה עולה כל דקה מחורבנת באולפן הזה.

זוהר מסטול ובמצב רוח טוב. הוא פונה למטריצות.

זוהר:

תכירו: זה אביהו מדינה בכבודו ובעצמו. זה מרסל לידג'י, אשתי. אלה הטכנאים, והאיש הכועס הזה (ראובני) ממונה על הקפה, הקוניאק והמצב רוח. אז אם אתן רוצות משהו לשנות, מדברו איתו.

ראובני דוחק, אולם לא אומר מילה.

זוהר:

מרסל מותק, מה עם הכלי? בק?

מרסל

הכלי בק גמור. אתה יכול להתחיל.

זוהר יוצא מהחדר ונכנס לאולפן עצמו. מבטל לחלון הזכוכית רואים אותו מרכיב את האזניות.

מרסל (לטכנאי)

תריק לו את הכלי בק, לא חזק מדי, שישמע את עצמו ברור, ומשים את הגיטרה מאחורה, שישמע יותר חזק את התזלים והבאס.

מבעד לזכוכית רואים את זוהר עושה סימנים עם הידיים שהוא רוצה להגיד משהו. מרסל לוחץ על הכפתור בקונסולה שמאפשר תקשורת בין חדר הבקרה לאולפן. קולו של זוהר נשמע מעוות מעט, דרך הרמקולים הקטנים של הבקרה.

זוהר

תוריד טיפה את האורות כה. יש פה אור כמו בצהריים.
אני לא יכול לשיר ככה.

הטכנאי ממלא את הוראותיו ומממט את האורות בחדר הבקרה. הוא לוחץ על
כפתור ה"PLAY" בטייפ ונשמע הפלייבק של השיר.

מרסל (לטכנאי)

משאיר לו את הפלייבק באזניות, ופה תשמיע רק את
השירה. אני רוצה לשמוע אותו ברור.

הטכנאי ממלא את הוראותיו של מרסל, והפלייבק נקטט. יש רגע או שניים
של דממה (שבה זוהר שומע באזניות את סוף הפתיח של השיר).

104. כניס. יום. חדר ההקלטה.

החדר בו זוהר טומד ושר. אצלו חשוך, ואילו חדר הבקרה מואר, כך
שראובני, אביהו, מרסל הטכנאים והמטריצות נראים בברור. אביהו מסתכל
בזוהר בריכוז. לאחר רגע זוהר מתחיל לשיר, ואז שומעים מבטד
לרמקולים הגדולים דק את קולו, שר את השורות הראשונות של "מנוליה".

105. כניס. יום. חדר הבקרה.

מיני כולם ננטצות בו. ראובני מפסיק לדבר בטלפון, מרסל מרים את טינין
מהקונסולה. ניכר כי כולם מתרגשים.

זוהר:

הגידו לה בני אדם, קרוב יומי כמטט נשלם
גלו ספרו לה כי גם, לה שרתי עד קולי נדם
גם בנשימה אחדונה, אקרא בשמה מנוליה

קולו של זוהר נשמע סדוק. הוא לא מצליח להיכנס לקצב. הוא מוצר,
ממשיך להקשיב לפליי בק ומנסה שוב.

זוהר:

אין זה עוד שיר אחד משירי, אוהב כואב זב ספור חיי
אהבתי לא ידעתי לשמור, בנווה זרים ביקשה מיסמור
אדור יהא מרע לה, כי נשמה היא מנוליה

זוהר לא מצליח לעלות על הקצב גם הכעס. קולו הסדוק נחנק. הוא מפסיק
לשיר ונעמד חסר אונים. הפליי בק ממשיך להתנגן. בחדר הבקרה יש דממה.
ראובני משכיל את מבטו ומנסה בראשו.

106. חוק. יום. תל אביב.

זוהר נוהג במרצדס, לצידו יושב אמנון, ומאחור מלכה. ניכר כי הם במצב
רוח טוב. בטייפ מנוגן שיר של אנריקו מאסיאס, בווליום גבוה. אמנון
וזוהר מצטרפים אליו. זוהר נוהג בכראות, לוקח סיבובים חדים בחריקת
גלגלים ומתרגש כמו ילד.

המרצדס טוברת ליד קבוצה בת עשרה אנשים המכגינה נגד המשך המלחמה
בלבנון. בידיהם שלטים ומליהם המספר "580", מספר ההרוגים, נכון לאותו
יום. הם עומדים וקוראים בקצב קבוע: "בגין ושרון הרוצחים תמכרו".

איך הם לא מתביישים. לקרוא לבגין רוצח.

107. חוק. יום. ראשל"צ.

המכונות בה זוהג זוהר, לצידו אמנון, ומאחור מלכה, נוסעת ברחובות ראשל"צ. לפתע זוהר מבחין מטבר לרחוב בברכה ואלברט שפוסטים מחובקים, ונראים מאוהבים מאד. הוא מפנה את מבטו אחריהם, אולם הם נטלים מטבר לפינה. מלכה, שיושבת מאחוריו, קלטה את מה שקרה. זוהר ממשיך לנהוג, ונהיגתו הזככת לכרופה ומסוכנת.

מלכה:

זוהר, תרגט.

108. חוק. יום. שכון המזרח בראשל"צ.

המכונות נכנסת בחריקת בלמים לשכונת שיכון המזרח. זוהר נוהג במהירות מתגברת. הוא עושה סבוב חד, וממול נראית החומה שהוא מכנה "קיר המוות". זוהר מגביר מהירות, אולם מאבד את השליטה על ההגה, והמכונות מתנגשת חזיתית בקיר הבטון.

כ"ד אאוס.

109. כנים. יום. מכונות.

כ"ד אין.

במכונות הב.מ.וו נוהג מרסל ואביהו יושב לצידו. מאחור יושבים אמנון, בחור ענק מיסדים שכ"נ ויוני בוננזה ותפקידו יחברד כשומר ראש מפני סוחרים סמים, וזוהר ששקוע בשינה עמוקה. בוננזה קורא טיטון ובו מתנוססת כומרת צופקת על תאונת הדרכים וההתמוטטות של זוהר.

הם נמצאים בדרכם לאילת, והנוכחים הנשקפים מהחלונות, שונים מאד מהנוכחים הטירונים שהטין התרגלה אליהם עד מכשיו לאורך הסרט. הצהוב של המדבר והמרחבים הכתומים של כביש הערבה משרים אוילה של חופש ואויר לנשימה. ברדיו מתנגנת השעה של "על הדבש ועל הכיפאק", ונשמע "כבר עברו השנים" של זוהר. אביהו ומרסל מצטרפים בשירה בכזמון. השיר מסתיים והקריין מציג את השיר בא.

סר"ן:

ועכשיו נשמע את הכוכב העולה, חיים משה, בלהיט הגדול שלו: "לינדה, לינדה".

השיר מתחיל, ובוננזה מזמזם אותו בשמחה. זוהר מתעורר משנתו תוך שניה.

זוהר: (צועק)

תסגור את המאניק הזה, אני לא רוצה לשמוע אותו.

אביהו מחליש את הרדיו. הוא מכניס קסטה של זוהר לרדיוטייפ.

אביהו:

תרגט! אל תתנהג לי כמו ילד מפגר, טוב? (פאוזות)

נשמעים צלילי השיר "צל טע תמר" (אחר) של זוהר. מרסל נזהג, המכונה מצולמת מהצד ומלמעלה כשהיא חורשת את הכביש הארוך והדיק בלב הערבה.

110. כנים. יום. סוויטה במלון "גני שולמית" באילת.

אביהו, מרסל, אמנון, זוהר ובוננזה ממוקמים בסוויטה מפוארת. נשמעות דפיקות בדלת. אביהו מסמן לבוננזה שניגש לפתוח. זהו איש שירות החדרים שמביא שמכניה וקוויאר.

אביהו: (לזוהר)

בבקשה, שמכניה וקוויאר, כמו שאמה אוהב.

זוהר:

יפה מאד. מה יש עוד בתוכנית?

אביהו:

מה שאמה רוצה.

זוהר:

השמכניה והקוויאר נראים לי חשודים. זה סימן שאמם הולכים לעשות לי כה בית סוהר.

אביהו: (מחייך)

יהיה בסדר. אמם כל החיים תודה לי.

111. חוץ. יום. הרחבה שלפני מלון "גני שולמית".

השברולט הטנקית של סמי, הבריון של מוריס, נכנסת לרחבה וחונה. סמי ומוריס יוצאים ממנה. הם נכנסים לבית המלון.

112. כנים. יום. הסוויטה.

אמנון ומרסל קוראים עיתוני ספורט. אביהו ובוננזה אוכלים. לבוננזה יש תיאבון בריא. זוהר משתעמם. נשמעות דפיקות בדלת. בוננזה קם וניגש לדלת. בפתח טומדים מוריס וסמי.

מוריס:

תקרא לזוהר.

בוננזה:

תטון מפה.

סמי:

תקרא לו, יא חרא.

בוננזה, שהשניים קטנים עליו, לא מהסס ומוריד למוריס סטירה. סמי מתנפל עליו, אבל בוננזה דופק לו את הדלת בכרצוף, והוא קופץ לאחור בכאב. בוננזה צוחק. אביהו מציץ מאחוריו.

אביהו:

מה קורה?

בזונה:

יש כה שני ליצנים.

מוריס:

מדינה! תגיד לזוהר שאני רוצה את הנשרים שלך
דולר שהוא חייב. עכשיו!

אביהו:

חטופו מכאן או שאני קורא למשטרה.

מוריס:

הוא חייב לי 320 מנות. אני רוצה עכשיו את הכסף.

יש רגע של מתח. בזונה מסתכל על אביהו ומחכה למוצא פיו. אביהו מהסס.
הוא נכנס לרגע לחדר. בזונה נעמד בפתח הדלת. אביהו חוזר במהירות,
כשעדיפת שטרות מכיסו.

אביהו:

יש כאן חמשת אלפים דולר. אני אחראי אישית להחזיר
את היתר כשאנחנו חוזרים לת"א בעוד שבוע.

זוהר יוצא מהחדר ואמנון בטקנותיו. זוהר נראה חלוש וסחרחור. כולם
נדחקים החוצה, כך שאמנון, זוהר, אביהו, בזונה, מוריס וסמי עומדים
במסדרון.

זוהר:

יאללה, תעוף מפה.

מוריס מביט בזוהר.

מוריס:

בוקר טוב מר אריגוב. (לסמי) חטשה כבוד למכך.
(לזוהר) מה קרה, נכה מדברים לחברים?

זוהר:

אתה לא חבר שלי, אתה בן-זונה מאנייק.

סמי עושה תנועה מאיימת לכיוונו של זוהר. מוריס עוצר אותו.

מוריס:

יא אפס, אתה הרי עוד שטה בלי סם, תלך על ארבע,
ותבוא אלי כמו כלב. מה אתה עושה אטוונטות. אתה
סמרטוט, תולעת. אני יכול למעוך אותך ביד אחת.

אמנון:

יאללה מוריס, עזוב. באנו להתנקות. נסגור את החוב
בת"א. אני מבטיח לך.

מוריס:

מה מבטיח לי מי אתה בכלל? אתה בן-אדם חלש. צל של אח שלך.

אמנון נטלב ושוחק.

מוריס: (לאביהו)

יש לנו חדר במלון "המלך שלמה", לקחנו אותו כתוח, בלי תאריך. אתם לא יוצאים מפה עד שאני לא מקבל את ה-15 אלף. חדר 414, "המלך שלמה".

113. פנים. לילה. המדר. הנמול.

זוהר שוכב על המיטה, לבוש רק בתחתונים ומייבב בבכי. הוא תופס בכח את השמיכה ולועס אותה. אביו מסתכל בו חסר אונים. הוא מלטף אותו, וזוהר נרגע לאט לאט מהכאבים.

114. פנים. לילה. הסוויטה.

מטבר זמן מהסצינה הקודמת. זוהר ובוננזה נמצאים לבדם בסוויטה. שניהם ישנים. זוהר כוקח טיף.

115. פנים. לילה. הסוויטה.

אביו, אמנון ומרסל נכנסים. הם מוצאים את בוננזה ישן. זוהר איננו. אביו מטיף אותו.

אביו:

איפה זוהר?

בוננזה:

היה כה הרגע.

116. פנים. לילה. מסדרונות בית המלון.

מרסל, אביו, אמנון ובוננזה מחפשים את זוהר, כל אחד בנפרד. אמנון הולך במסדרון. לקראתו כוסע האיש משרות החדרים שהביא להם לחדר שמכניה וקוואר.

אמנון:

ראית את זוהר?

האיש:

כן.

אמנון:

איפה??

האיש:

הרגע ראיתי אותו עולה לגג.

אמנון נחרד.

אמנון:

אלוהים!

117. חוץ. לילה. גג מלון "גני שולמית".

אמנון מגיע חסר נשימה אל הגג, ורואה את זוהר עומד צמוד למטקה. הוא נבהל.

אמנון:

זוהר! אל תקפוק.

זוהר נפנה אליו. הוא אינו זז. אמנון מתקרב אליו לאט, ונעמד לצידו. לפניו הם נפרשת אילת על שלל אורותיה. (ביניהם אורות מלון "המלך שלמה").

זוהר:

מדאד איזה יופי.

אמנון:

באמת יפה.

כאן זה. הרוח נושבת.

אמנון:

קר לך?

זוהר:

קצת.

אמנון מוריד את מטילו ועוטף את כתפיו של זוהר.

אמנון:

בוא נרד למטה. כולם משוגעים מדאגה בגללך. היינו בטוחים שהלכת למצוא קוק.

זוהר:

לא חשבתי על זה בכלל. אני גמדתי עם הסם, אמנון. ראיתי את המלאך השחור של הסם טין בעין. ראיתי לו את הכרצוף. נלחמנו. הוא כמעט גמר עלי, אבל אני יותר חזק ממנו עכשיו. הגוף שלי נקי. אני מרגיש טהור, כמו תינוק. מרגיש רצון לחיות.

אמנון מחבק אותו.

כייף אוטו.

כ"ד א"ן.

החפלה ביצומה. זוהר לבוש היטב ונראה מצוין, עומד על במה לפני אולם מלא באנשים ושר את "מרלן". מאחוריו מנגנת להקה בהנהגת מרסל. כולם מצטרפים אליו בשירה, הרחבה מתחתיו מלאה בדוקדים, וכמה מהם מדביקים שטרות על מצחו ודוחפים לתוך חולצתו. ראובני, אביהו, אמנון ומלכה יושבים יחד באחד השולחנות.

אביהו:

נו, הוא נראה טוב לא?

ראובני:

נראה לא רע בכלל.

אביהו:

טלכנתי לכל העיתונים, לרדיו, לטלוויזיה. אמרתי: זוהר נקי, זוהר עושה הופעה חגיגית לכבוד הגמילה. תבואו, תשבנו, תתרשמו, מכתבו על זה כמה מלים. כבר אחת וחצי ואף עיתונאי לא הראה את האף שלו.

מלכה:

ככה זה. אנחנו צריכים לפשות לעצמנו. לזוהר יש סיכוי להיכנס לעיתון, רק אם הוא נכנס לבית הסוהר. זה לא ישתנה אף פעם.

אביהו:

זה חייב להשתנות! חייב! וזוהר צריך להיות הבן אדם שבזכותו זה יקרה.

זוהר מסיים את השיר, והקהל מוחא לו כפיים.

זוהר:

חודה רבה. נצא להכנסה של כמה דקות.

זוהר ממחר לרדת מהבמה. מרסל נותן סימן והלהקה ממשיכה לנגן. זוהר מצטרף לשולחן של ראובני. מלכה קמה לקראתו ומנשקת אותו. זוהר לוחץ את ידיהם של אביהו ואמנון. הוא מתיישב לצד ראובני, שמנשק אותו ומלטף את לחיו.

ראובני: (לזוהר)

תאמין לי, כולם גאים בך. כל מי שאני רואה, אומר לי מילה טובה עליך.

זוהר:

מלאכיכא. זה הזמן שלי טכשיו.

ראובני:

אני מקבל כל היוזם טלפונים. כמעט כמו האש שהיתה בהתחלה. לקחתי עוד מזכירה דק בשביל להתגבר על הלחץ של ההזמנות.

וזהו:

אז נשארתי מספר אחד שלך, הא?

ראובני:

היית ונשארתי.

119. חוק. לילה. בנייני גינדי בראש"צ.

יותר מאוחר באותו לילה. זוהר נוסע במרצדס ששוכצה לאחר התאונה. תיקוני הכתחות לא נצטטו והם מכוטרים. זוהר מגיש אל החנייה של הבניין בו מתגוררים ברכה ואלברט. מחנה את המכונית, ומכבה את האורות. יש לו טמדת תצפית מצוינת על המרפסת וחלונות הדירה. הוא מתרונח בכסא ומביט. יש תנועה בדירה, עליה הוא לומד מצלליות שזוזות. לאחר רגע ברכה יוצאת למרפסת וסוגרת את המריסים. באותה שניה נדלק האור בחדר השינה. מבטו של זוהר מרוכז. האור בחדר השינה נכבה.

120. פנים. יום. משרדו של ראובני.

ראובני ומוריס נכגשים במשרדו של ראובני. מאחורי מוריס, צמוד לדלת, עומד סמי, הבריון שלו. מוריס לבוש בהידור ומתנהג בשחצנות. ניכר שראובני מחטב אותו, מרגיש מאד לא נוח מכך שהשיחה נערכת במשרדו, אבל מנסה לנהל שיחה הגיונית.

ראובני:

חרד ממנו. עשית סליו קופה יפה, הסתדרת. עזוב אותו. הוא ימות, אתה לא מביין.

מוריס:

הוא חייב לי 90 אלף דולר. (בהדגשה): מה אני נראה לך כראייר? נתתי לו בלי לעשות חשבון, אבל הוא צריך לשלם.

ראובני:

איך הגעת למספרים כאלה. רק לפני שבועיים וחצי שלחנו אליך את אמנון עם 20 אלף דולר האחרונים, שיסגור איתך חשבון.

מוריס (צוחק):

איזה יסגור חשבון. אתם לא יודעים מהחיים שלכם. אני שם על הכסף הזה ריבית. מה אני בנק?

ראובני (בשקט):

אמרו לי שגדלתם בימד. שהיית איתו מגיל אפס. החיים שלו נהרסים אבל זה לא איכפת לך. אתה חבר? אתה חלאה, זה מה שאתה.

מוריס:

כן? אני חלאה? ומה אתה? ומה זוהר? כולכם חלאות. זוהר איכפת לו ממישהו? איכפת לו ממישהו? הוא עשה כעם משהו בשביל מישהו אחר? הוא לא עשה כלום. אף פעם. אז מה אתה רוצה ממני, אה?

ראובני:

מידת הדתמים. זה מה שאני רוצה ממך.

מוריס:

תאמין לי, יש לו מזל שזה הייתי אני. לפחות דאגתי
תמיד שהוא לא יקבל זבל. אם לא אני, הוא כבר מזמן
היה מת מאיזה הרפלה או משהו.

ראובני:

אתה ממש הבוא מוריס, מגיע לך כרס על חברות לדוגמא.

מוריס קם על רגליו, שולח את ידו ותופס את ראובני בצווארון החולצה.

מוריס:

לא מגיע לי שום כרס. מגיע לי 90 אלף דולר, והזיוני
שכל שלך מתחילים להימאס עלי. תדע לך שאני רואה
אותך אחראי על הכסף, ובסעם הבאה אני לא אבוא לכאן.
אתה תגיע בבוקר למשרד, ותמצא אותו שרוף. אז תפסיק
לדבר כל כך הרבה.

ראובני תולש בכח את ידו של מוריס האוחז בחולצתו, וקם כדי להכות
אותו. סמי ממחר להתנפל על ראובני, תופס אותו מאחור בחוזקה ומרתק
אותו למקום. ראובני נאנק מכאב.

ראובני:

תעזוב, יא חרא.

סמי לוחץ יותר חזק ומכאיב לו שוב. מוריס מתקרב אליו, וצובט את לחיו
בחיבה מזכזזת.

מוריס:

אין לי שום דבר נגדך. רק תביא לי את ה-90 אלף דולר
שלי.

121. חוק. יום. בנייני ג'נדי בראשל"צ.

זוהר מסתובב ליד הבניין של ברכה בראשל"צ. הוא רואה חבורת ילדים
בגילאים מעורבים, בני 8-12 ומשקיף עליהם. לאחר רגע, הוא ניגש
אליהם. זוהר מנסה להדליק גפרור ביד אחת בטריק הקבוע שלו, אך הגפרור
נשבר לו. הוא מנסה פעם שניה, נכשל, מתייאש ומצית את הגפרור בשתי
ידיים, כמקובל. אחת מהילדות, ששמה איריס, היא מנהיגת חבורת הילדים.

זוהר:

אתם מכירים את גילי.

איריס:

כן, אתה רוצה לראות אותו.

זוהר:

כ.ו.

אירים מסמיקה ומתחילה ללכת, זוהר אחריה, ושאר החבורה בטקבותיהם, כשילדים נוספים מתווספים מכל עבר. במהירות הבזק מתקבצת סביב זוהר קבוצת ילדים שתולה בו עיניים מטריצות. הוא הולך וטור של ילדים משתרך מאחוריו. שלושה ילדים מצחקקים.

זוהר: (בכעס)

מה החגיגה, יאללה, תנו גאז.

הילדים נכחדים לרגע ונמצאים. אולם, אירים מעיזה, טושה צמד ראשון וכולם ממשיכים ללכת בטקבותיה. כשזוהר רואה את זה, הוא מחייך, ואפילו מבהיל מישהו מהם בצחוק. זוהר מוצא את גילי משחק כדורגל עם עוד שלושה חברים. גילי, שנראה כבר כבן אמת עשרה, שמח מאד לראות אותו. זוהר מנשק אותו בחום.

זוהר מסתכל על גילי ומחייך בנחת. הוא ממש מאושר לראות שגילי לבוש במדי ליברפול אותם הביא לו כמתנה לפני שנים, ואז היו גדולים מדי, ושהוא משחק בכדורגל מרוכט, שגם אותו הביא לו אז. בנוסף, גילי נטול בנעלי פקקים חדשות, ויש לו מגיני ברכיים, גרביים, וסרט סופג זיטה על היד. לטומת הילדים האחרים, תלבושתו ממש נוצצת.

זוהר:

מאיפה הנעלי פקקים וכל התלבושת.

גילי:

אמא קנתה לי.

זוהר שותק לרגע, ואז פונה לבן זוגו למשחק של גילי.

זוהר:

בוא נתחלף שניה.

זוהר מחליף את בן זוגו של גילי, ומשחק יחד איתו כנגד השניים האחרים למשך כמה התקפות. הילדים מסתכלים בטנין וצוחקים. במהלך המשחק בוטט אחד הילדים את הכדור הרחק מעבר לגבולות המגרש. גילי יוצא בריצה לעבר הכדור, אולם לפתע, מבין השיחים, מגיח בן טובים, התמהוני השכונתי. הוא תוכס את הכדור ומתחיל ללהטט איתו. מקביץ בווירטואליות על הרגל, על הראש, על הכתף וכו'. זוהר והילדים קופאים במקום ועוקבים אחריו בהשתאות. הילדים מתחילים לעודד אותו בקריאות קצובות "בן טובים המשוגע, בן טובים המשוגע", הגורמות לו להתלהבות. הוא מסיים את "התרגיל" במסירה מדויקת להפליא של הכדור, שנוחתת לרגליו של זוהר, וחוזר למקומו בין השיחים.

זוהר מתאושש מהתדהמה שאחזה בו למראה הלהטוטנות המפתיעה של בן טובים המשוגע. הוא הולך עם גילי לצד, וכל הילדים עדין מתגודדים סביבם.

זוהר:

יאללה, נגמר. לכו בבקשה, אני רוצה לדבר עם הילד שלי לבד, מותר לי?

להפתעתו, הילדים מתעלמים, ואחד אחרי השני (שוב אותה אירים מובילה) הם כשוט מתיישבים, וחלקם עדיין עומדים במטגל סביבם.

זוהר: (כאילו כופס)

יא אללה שלכם, אי אפשר לדבר בשקט...

איריס: (לזוהר)

איפה אתה היית ילד?

זוהר:

גדלתי בשיכון המזרחי, חמש דקות הליכה מכה.

ילד א':

תשיר משהו.

זוהר:

אה! תוצפן.

ילדה א':

תשיר, כן, תשיר.

ילדה ב':

בבקשה, את "כבר טברו השנים".

זוהר:

לא רוצה.

ילדה א':

אני אשיר.

זוהר:

יא אללה.

כל הילדים מתרגשים ומתחילים לדבר ולשיר ביחד.

זוהר:

רגע, רגע, שקט. בואו נשמע את הגברת הצעירה.

הילדה פוצחת בבצוע של "כבר טברו השנים", כשהיא טועה במילים, אבל שומרת כמות או יותר מל הקצב. היא מסיימת שני בתים של השיר וזוהר מוחא לה כפיים.

זוהר:

שיחקת אותה. תיסלם. איך קוראים לך?

ילדה א':

סמדי.

זוהר:

נעים מאד, אני זוהר.

זוהר שולך מעל אוזנו של גילי אסימון ונותן אותו לסמדי.

זוהר:

כשתגדלי, תתני לי צלצול.

חלק מהילדים צוחקים במבוכה, אחרים לא מבינים מה קורה. זוהר קם ומקים את גילי.

זוהר:

יאכלה. נכשיו אני רוצה כמה דקות עם הילד שלי.

איריס, המנהיגה, פורצת בריצה, ושאר הילדים אחריה. חלק מהם קופץ בהתרגשות על סמדי.

122. חוק. יום. גן ציבורי.

זוהר וגילי כוסעים בשביל.

זוהר:

אז מה נשמע איתך גבר?

גילי:

בסדר, התחלתי לשחק כדורגל ב"הכזעל" ראשון.

זוהר:

באמת? באיזה חפקיד?

גילי:

בינתיים אני משחק בתור מגן. אבל אני רוצה לשחק בתור חלוץ.

זוהר:

בטח שתהיה חלוץ, למה לא? זה באמת הכי כיף להיות חלוץ. אתה שם גולים. אנשים מכירים אותך.

גילי:

נכון.

פאזזה. זוהר מתיישב על ספסל וגילי מתיישב לצידו. זוהר מלטף את ראשו.

זוהר:

איר הולך עם ההכטרה לבר מצווה?

גילי מחייך במבוכה.

גילי:

מאיפה אתה יודע שאני לומד?

זוהר:

יש לי ציפור קטנה שאני מחזיק בשביל דברים כאלה.

גילי צוחק.

גילי:

הולך בסדר. ככה ככה.

זוהר:

תשיר משהו.

גילי:

עזוב...

זוהר:

תשיר. אני מכיר את הפרשה שלך. "חיי שרה". זה ספור
מצוין, על אבישג השונמית ודוד המלך. אפשר ללמוד
הרבה מהספור הזה.

שניהם צוחקים.

זוהר:

בוא נשיר ביחד.

זוהר מתחיל לסלסל בשקט.

זוהר:

"והמלך דוד וקן, בא בימים, ויכסוהו בבגדים, ולא
יחם לו..."

גילי מצטרף אליו בשקט.

זוהר וגילי:

"...ויאמרו לו עבדיו, יבקשו לאדוני המלך נערה
בתולה ועמדה לכני המלך ותהי לו סוכנת ושכבה בחיקך
וחם לאדוני המלך. ויבקשו נערה יפה בכל גבול ישראל
וימצאו את אבישג השונמית ויביאו אותה למלך. והנערה
יפה טד מאד ותהי למלך סוכנת ותשרתהו והמלך לא
ידעה".

זוהר מסיים לשיר. גילי ממשיך עוד חצי הכרה אחריו ומכסיק במבוכה.
זוהר מחבק ומנשק אותו.

123. פנים. יום. משרדו של ראובני.

ראובני עומד למשרד חדש, הרבה יותר מפואר. זוהר מגיע למשרד עם מרסל.
המזכירות, שאחז פהן זכורה כמזכירת העצבנית מהמשרד הקודם של ראובני,
מתניינת בשלזמו.

מזכירת א': ("העצבנית")

בוקר טוב.

מרסל:

בוקר טוב.

מוכירה ב':

תשתו משהו? קפה הכור?

זוהר:

תשתי לנו שני קפה ישר.

מוכירה ב' לא מבינה.

מרסל:

הוא מתכוון שניים שחור בבקשה. עם שני סוכר.

זוהר ומרסל פוסעים במסדרון שטל קירותיו יש תמונות וכרטיסים למיניהם. תמונות של פטיפות קטנות ועליהם דיוקנו של זוהר מוגדלות וממוסגרות בזכוכית, והן בולטות מאד. אולם, בולטות לא כמות, תמונות של חיים משה מטפסת הקלטת שלו. על הרצפה, לאורך המסדרון וגם בחדר הכניסה, מונחות טרימות של קרטונים עם קסטות, כשהשם חיים משה כתוב עליהם בגדול. זוהר ומרסל נכנסים למשרדו של ראובני.

ראובני:

אהלן זוהר. תודה שבאת. מה שלומך, מרסל מותק?

מרסל:

ברוך השם.

ראובני:

שבו, מה תשתו?

מרסל:

תודה. דואגות לנו כבר.

ראובני נראה גבוך.

ראובני: (לזוהר)

אז מה העניינים. איך המרגש?

זוהר:

טכאיכס. אני מרגיש בן אדם חדש.

ראובני:

יופי, יופי. (פאזזה) חשמט, יש משהו שאני חייב לדבר
אימך עליי... זאת אומרת, את...

זוהר:

נו דבר, מה אתה מגמגם כתאום.

ראובני:

הפנטהאוז, זאת אומרת מורים דיבר איתי, אתה מבין,
כל הטניס הזה עם הכסף...

זוהר:

מה קרה לך?

ראובני לוקח אגיד.

ראובני:

מוכרחים למכור את הפנטהאוז. אין ברירה. נקנה משהו
קטן, לא פחות טוב.

זוהר:

לא צריך למכור. אפשר בינתיים להחליף את האוטו, עד
שנמארגן.

ראובני:

אתה לא מבין. צריך למכור גם את הבית וגם
את האוטו.

זוהר מזדקק לישיבה ונועץ בראובני מבט חודר.

זוהר:

מה גם את הבית וגם את האוטו. אתה משוגע או מה? כמה
כסף הוא רוצה, המסיכי הזה?

ראובני:

זה לא רק הכסף שהוא רוצה. זה כל הכסף שאתה חייב.
לי, למרסל, לאביהו, לכולם. ה-90 אלף למורים זה רק
הקצה.

זוהר מסתכל על מרסל שמשפיל את מבטו.

זוהר:

ומה אני? מה איתי?

ראובני שותק. הפקידה נכנסת עם מגש קטן, עליו טומדות שלוש כוסות קפה
וצלוחית עוגיות. היא מחלקת לכולם, ויוצאת מהחדר. זוהר נדלק מיד שוב.

זוהר:

לא, מסביר לי, שאני אבין. איך זה שאני טובד כמו
חמור, כל לילה, רק המומדון למומדון, ובסוף לכולם
יש כסף ורק זוהר צריך למכור את הבית והאוטו כדי
להחזיר חובות.

ראובני:

אתה באמת רוצה שאני אסביר לך?

וזהב: (רומח)

כן, תסביר. תסביר איך אתה עושה לחיים משה קריירה
על חשבונך. מגדל אותו להיות כוכב, ואלי אתה לא
מתייחס. את כל המשרד הזה בנית על הגב שלי, אם לא
אני, היית נשאר עם משרד מחסן כמו שהיה לך. אני לא
ראיתי גרוש מזה.

ראובן:

לא ראית גרוש. אתה לא מתבייש. שרמת כסף כמו זבל על
הקוק המסריח שלך. אני ומרסל ואביהו מתרוצצים
בגללך, מוציאים כספים מהכיס, לא ישנים בגללך
בלילות, מקבלים איומים ואתה עוד בא בטענות.

וזהב:

יא גנב. על כל לידה מסכנה שלי, אתה נשית טשר!

זהר מטיף בתנועת יד את סכל הקפה שלו, והמשקה ניתז על השטיח והקיר.
הוא יוצא מחדרו של ראובן ומרסל בטקבותיו. בדרך החוצה הוא מתעכב
לרגע מול פוסטר גדול וממוסגר של חיים משה. הלהקה שמלווה אותו
ומצולמת יחד איתו, היא להקתו של זהר: יהודה קיסר, אלי המתופף
והבוזוקאי, זהר תולש בכעס את התמונה מהקיר. היא נזפלת על הדיצפה,
והזכוכית שממסגרת אותה מתנפצת ברעש גדול. בדרך החוצה, זהר תולש
פוסטרים ממוסגרים נוספים של חיים משה, שנופלים והמסגרות שלהן
מתנפצות.

124. פנים. יום. חדר מדרגות.

זהר יורד במדרגות ומרסל בטקבותיו. זהר נסער ומקלל. לפתע הוא נטצר
ומסתובב למרסל.

וזהב (בשקט)

האמת היא שלא חבל לי על הכנסתהאוז ולא חבל לי על
המרצדס, ושמיים משה יהיה בריא. אתה יודע
מה הכי אוכל אותי?

כאן זה. מרסל שותק.

וזהב

שאלברט הוא אבא של גילי טכשין.

125. פנים. יום. הכניסה של זוהר.

זוהר נמצא עם בחורה שנראית כנרקומנית בתוך חדר לא גדול שנמצא בכניסה. החריסים מוגפים, החדר חשוך ומטונף. על השולחן עומדות כוסות ובתוכן שאריות של קפה שחור, ובתוכן בדלי סיגריות וקליפות של גרעינים. שני בקבוקי קוניאק כתומים עומדים על השולחן לצד ניירות כסף וחסיסות סיגריות. ששן סמיך ממלא את החדר.

הבחורה שנמצאת עם זוהר רזה, לבושה רק בתחתונים וגופיה, נראית מסוממת לגמרי. היא מטשנת קראק מתוך באג. לאחר הטישון, היא שומטת את ראשה על הספה באפיסת כוחות. זוהר מכין מנה לטעמו. נשמעות דפיקות בדלת. זוהר כמטט מתר ממקומו.

זוהר:

למי אמרת שאת באה הנה?

הנרקומנית אינה מגיבה. זוהר תופס אותה בידה ומנסה אותה.

זוהר:

למי אמרת??

נרקומנית:

לאף אחד, באלוהים.

זוהר:

שקרנית. למי אמרת?

נרקומנית:

באמת שלי. לא אמרת מילה.

זוהר:

אז מי זה מכשיו?

נרקומנית:

לא יודעת.

זוהר מתוח ומושב לרגע. נשמעות דפיקות נוספות. הוא מושיט את ידו אל מתחת למיטה ושולף משם דוקרן מאולתר.

זוהר מוריד את הנעליים שלרגליו, והולך יחף על רצפת הסאלון לטבר הדלת. בסאלון שריק לגמרי מרהיטים פרט לספה, טלוויזיה ווידאו, פוטלת הטלוויזיה ומוקרנת בה תוכנית בידור ישראלית. זוהר מנמיך את הווליום. שוב נשמעות דפיקות. זוהר מאט את הילוכו. הוא מגיע לדלת, ומציץ בטיינית. בחוץ עומד גילי, שממתין רגע נוסף, ודופק שוב. הנרקומנית יוצאת באותו רגע מהחדר לסאלון. זוהר ממחר לעברה, ומושך אותה בכח בחזרה לחדר.

זוהר:

תיכנס לחדר, מכשיו!

נרקומנית:

מה קרה לך?

גילי שוב נשמע דופק בדלת וקורא בקול.

גילי: (OFF)

אבא, תפתח לי, אבא, תפתח!

זוהר אוחז בידיה של הנרקומנית.

זוהר:

תכנסי, אמרתי לך. זה הילד שלי. אני לא יכול שהוא
יראה אותי ככה.

גילי דופק בחוזקה וצומק.

גילי: (OFF)

אבא, נו, תפתח! או שאני הולך. תפתח לי כבר.

הנרקומנית:

תפתח לו, נו. אל תשאיר אותו בחוץ.

זוהר:

אני לא יכול, אמרתי לך!

זוהר והנרקומנית חוזרים לחדר. נשמעות דפיקות נוספות של גילי. זוהר
מתיישב על הספה ומכסה בידין בחוזקה על אוזניו. מכיוון הדלת נשמעת
במיטה טעבנית של גילי בדלת ואחר כך משתרד שקט.

126. כנים. לילה. בית אימו של זוהר.

מלכה ואמנון יושבים בסאלון ומסתכלים בטלוויזיה. (שזוהר קנה בזמנו)
זוהר נכנס הביתה, הוא נראה טעבני ומסטול.

זוהר:

איפה אמא.

מלכה:

במטבח.

זוהר נכנס למטבח ומוצא את אמנו יושבת, שותה כוס תה.

זוהר:

שלום אמא.

הוא רוכן ומנשק אותה.

זוהר:

אני צריך ממך משהו, עד מחר.

האם:

מה אתה צריך?

שעת ערב. זוהר סרוח במיטתו, בתוך דירה שכורה טלובה מאד למראה. למולו פתוחה הטלוויזיה ומוקרנת בה תוכנית קומית. נשמעים צחוקים מבעד לחלונות השכנים. זוהר מתחיל במיטה ונתון להזיות. לפתע הוא אוחז בזרועו השמאלית, ומתחיל לגדג בציפורנו את אחת מנקודות החן שלו. ~~P.O.V שלו, נקודת החן שלו נראית כמו תולעת שמתחלפת. הוא דוֹצֵה למבט~~ אומה, וכהוא לא מצליח, הוא לוקח סכין חדה שנמצאת על השולחן ומנסה לעקור את נקודת החן עם הסכין. הוא פוצע את עצמו, דם שזחת מהכצע, ורק אז הוא מבין שהוא הוזה. זוהר חוזר להשתרע על המיטה, כשהוא מתנשף, כואב וחסר כוחות לחלוטין. הוא בוחה בטלוויזיה בה מתחילה מהדורת "מבט". הנושא הפותח הוא מנחם בגין.

קריין:

ראש הממשלה לשטבר, מר מנחם בגין, יצא הבוקר לראשונה מביתו ועלה לקברה של רעייתו המנוחה, הגברת עליזה בגין זכרונה לברכה.

משהו במבטו של זוהר מתמלא ברסיסי חיים. ברקע נשמע הקריין.

קריין: (OFF)

שלוש שנים חלפו מאז הסתגר מנחם בגין בביתו בטקבות הודעתו הדרמטית בכנסת על פרישתו מהחיים הפוליטיים.

בכתבת הטלוויזיה מוקדן סרט ארכיון בו נראה מנחם בגין נואם את נאום ההתפטרות שלו, שמסתיים במילים: "אינני יכול עוד".

לאחר שבגין נראה אומר את המשפט הזה, זוהר שומט את ראשו על משענת הספה וטועם את טיניו.

128. פנים. לילה. דירתו של זוהר.

נעשה מטבר זמן. השידורים בטלוויזיה הסתיימו, רואים את אות הזהוי של הטלוויזיה הישראלית ונשמע צפצוף. זוהר שוכב במיטה, רועד כולו. מישהו דופק בדלת. זוהר מתעלם. הדפיקות נשמעות שוב, ונשמע קולו של אביו.

אביו:

זוהר תסתח, זה אני. אני לבד.

זוהר לא זז.

אביו:

זוהר, אני יודע שאמה שם. יש לי משהו חשוב לדבר איתך. אני לבד.

לאחר רגע, זוהר מחליט לקום, לא לפני שהוא אוחז בדוקרן, מדדה במסדרון, מסתכל דרך הפיינית לרגע ארוך ופותח את הדלת על השרשרת. מולו עומד אביו סדינה. זוהר פותח את הדלת ואביו נכנס.

זוהר נכנס לחדרו וצונח על המיטה, בלי לומר מילה, ומצטנף לתנוחת עובר כשהוא רועד מקור. אביו נכנס אחריו, מכבה את האור הגדול בחדר, ופותח מנורת שולחן צדדית שזורקת עליהם אור. אביו מוציא מהארון שמיכת פוך, ומכסה היטב את זוהר שאינו מסוגל להתייחס אליו.

אביו מתיישב בקצה המיטה, מניח את ראשו של זוהר על ברכיו ומלטף את שעריו. הוא מוציא מהכיס קלטת ומניח אותה על המיטה.

אביהו

הבאתי לך קסטה עם שיר חדש שכתבתי בשבילך. השם שלו זה "להיות אדם". אני מתפלל שהשיר הזה יטלה אותך על דרך המלך. תקשיב לו. אולי יתאים לך.

זוהר נראה כאילו הוא נרדם, אולם הוא פותח את פניו לרגע וממלמל.

זוהר:

תסובו אותי כבר. אני לא רוצה יותר לשיר בחיים.

לאחר רגע, אביהו קם ממקומו. הוא מהדק היטב את השמיכה מסביב. זוהר, מנשק אותו על ראשו ויוצא. ברקע נשמע השיר "עד מתי אלוהי".

129. פנים. יום. בית הכנסת התימני בשכונ המזרח.

בית הכנסת מלא במתפללים ונערכת תפילה. בעזרת הנשים נמצאות אמו של זוהר, אחיותיו וברכה. באולם עצמו נוכחים כל הזקנים שהיו בבוקר בו זוהר הגיע והתפלל. גילי עומד לצד החזן על הבמה הקטנה, מול התיבה, טטוף בטלית. חצי מטר מאחוריהם עומד אלברט. מתנהלת תפילה. גילי עומד לשיר את המפטיר. אלברט מרים את פניו לרגע ורואה מבטד לחלון צר שנמצא בדיוק מולו, את זוהר מתקרב, כשהוא מסטול ומקרטס, עד שהוא נטלם כעבור רגע בטיקול השביל.

החזן לוקח את ידו של גילי, ומנחה אותו בכמה מילים לפני התפילה.

חזן:

אנחנו נקרא ביחד, וכשאני אגיד לך, אתה תקרא
מפטיר, בסדר.

גילי:

בסדר.

החזן מתחיל לקרוא, וכולם מתפללים אחריו. כשהוא מגיע למפטיר, החזן מכסיק את התפילה, ודוחק בגילי לעמוד לפני התיבה. אלברט עומד מאחוריו. החזן מצביע באצבע הנחושת על המקום הנכון, וגילי מתחיל לשיר. קולו גבוה וצלול.

זוהר נכנס לבית הכנסת, לבוש לבן ונראה מסטול. כל הטיינים מוכנות אליו. גילי מרגיש במבטים, מכסיק את התפילה, מסתכל ורואה את זוהר. יש מלמול קולני שמוחדש ע"י קריאת "ששששש" של החזן. משתרר רגע ארוך של דממה מוחלטת. גילי עצבני והמוס. אלברט שם את ידו על כתפו של גילי ולוחץ אותה לשם טידוד.

אלברט:

תמשיך. זה בסדר.

גילי מתרכז לרגע מול ספר התורה, ומחדש את שירתו. זוהר מתחיל לפסוע לאיטו לעבר התיבה. הוא נעזר בידיות הנק של המושבים שלאורך המטבר, ומצליח להגיע אל התיבה. נעמד לצידה, נמוך בראש מגילי שממשיך לשיר באומץ, למרות המרח הנורא שבאוויר. אלברט מציץ לעבר זוהר, וממשיך להתזיק כל הזמן את ידו על כתפו של גילי, שמסיים בהצלחה את שירת המפטיר.

יורצת שמחה גדולה. מתפללים מתקדמים אל גילי כדי לברך אותו, אולם קולותיהם נבלעים בשאון מתך הסוכריות שמוטכות מכיוון עזרת הנשים. זוהר מחליף מבטים עם ברכה שיושבת בעזרת הנשים. עיניה מלאות דמעות והיא משכילה אותו. זוהר עומד, סוכריות נופלות סביבו, והוא מנותק לגמרי מהשמחה.

130. חוץ. לילה. מועדון.

מועדון קטן וטלוב טל כביש ראשי (דרך לוד). המצלמה מראה מודעה שתלויה על קיר המועדון, וכתוב בה כי "הערב יופיע זוהר ארגוב (אם יבוא)". מתחת לשמו, באותיות בגודל שווה, מצוינים שלושה שמות של זמרים אלמוניים. ברקע נשמעת שירתו של זוהר מתוך המועדון, שר את "ערב מתי אלוהי".

131. פנים. לילה. מועדון.

השיר "ערב מתי אלוהי" ממשיך להתנגן מהסצינה הקודמת. זוהר שר אותו על במה קטנטונת באולם צר המידות שיש בו טשרה שולחנות. המלווה היתידי של זוהרהוא מרסל, שמנגן מאחוריו באורגן. הקהל שותה, צוחק ומדבר, וכלל לא מתייחס אל זוהר, פרט למעריץ אחד שמביט בו בעיניים כלות, ושר יחד איתו.

זוהר מסמן למרסל בתנועת יד, ומרסל עובר לנגן את הצלילים הראשונים של "בדד". זוהר מנסה לשיר אבל יוצאת לו מין נחרה לא רצונית. הוא מנסה שוב, הקהל, שעד אז דיבר, משתתק, ואנשים מביטים על הבמה. מישור צופק מאחור.

איש בקהל:

קבלו אותו, הזמר האילם.

אנשים בקהל צוחקים בצוץ. מרסל מתחיל את השיר פעם נוספת, אבל זוהר לא מצליח לשיר גם הכעס. הוא קופא על מקומו. על אחד השולחנות הקידמיים מונחת צפצפה ארוכה, מהסוג שנמכר בדוכני יום העצמאות. זוהר יורד מהבמה, לוקח את הצפצפה, תוזר לבמה, ומתחיל לנגן את מנגינת השיר "בדד" באמצעות הצפצפה, כשמרסל מלווה אותו באורגן. הקהל משתתק, ומביט בבמה מהופנט. לאט לאט מתחילים האנשים בקהל לשיר, בשקט ובהיסוס, את מילות השיר. זוהר ממשיך לצפצף את השיר, הקהל מלווה אותו ושר בחוזקה את השיר. אשה מהקהל מוחה דמעות מסיניה.

132. פנים. לילה. מאחורי הקלעים של המועדון.

זוהר נשען על אחד הקירות, מתכתל מכאבים ומנסה לשמור על שיווי משקל. מרסל תומך בו, מודאג.

מרסל

אתה בסדר?

זוהר נאנק מכאבים.

זוהר:

תביא לי את הכדורים שלך נגד כאב ראש.

מרסל:

מה?

זוהר:

תביא!!

מרסל:

זה אקמולים.

זוהר: (צוּטק)

תביא כבר!!

מרסל מוציא מתיקו חבילת כדורים ונותן לזוהר שמכורר אותם ומנסה להריץ. הוא נכשל, ומתחיל שוב להטיח את ראשו בקיר, עד שהוא מתמוטט.

133. חוק. ליבה. ראשל"צ.

מרסל מביא את זוהר עד לפתח ביתו, וזוהר יוצא בקושי מהמכונית.

מרסל:

תהיה בסדר.

זוהר:

כן, תדאג לי מחר בבוקר לאדולנים.

מרסל:

בסדר, תחזיק מעמד, אתה בטוח שאתה לא רוצה לישון אצלי?

זוהר מסמן בתנועת יד שאינו רוצה, והולך לכיוון ביתו, הילוכו לא יציב והוא כמעט נופל. מרסל שולח אליו מבט אחרון, ונוסע משם. לכמע, מתוך החשיכה, נצמדת אל זוהר דמות שמתגלה כסמי, הבריון של מודים. סמי חונק אותו מאחור, מסובב את ידו, ודוחק אותו לכינה חשוכה שבכניסה לבנין.

סמי:

מה עם הכסף, מאנייק?

זוהר: (בקושי מדבר)

נתתי הכל לראובני, הכל... את הפנטהאוז... הכל.

סמי:

נשארת חייב עוד עשר אלף דולר, איפה הכסף?

זוהר: (מחרחר)

עזוב...

סמי:

תגיד איפה יש כסף, נגמר הזמן למשחקים איתך.

זוהר:

מחר... תן לי עוד יום.

סמי:

אתה שקרן מאנייק, אני שומע את "המחר" הזה
כבר שמונה חודשים. אני רוצה את הכסף טכשיו, ולא
מניין אותי איר.

זוהר:

אין לי טכשיו.

סמי שטדיין חונק את זוהר, מסנן קללה, מסובב את זוהר והוכס בו באגרוף
בפניו. זוהר נוכל על המדרכה כשהוא המוס ואפו שותת דם. סמי מריס אותו
כאילו שהוא בובה. מסרת משקל, משטין אותו כנגד הקיר ונזחן לו אגרוף
בבטן. זוהר נוכל על ברכיו, חסד אויר וגונח. סמי תוכס אותו בשטרותיו
ודופק את ראשו בקיר. זוהר צוטק מכאב, נשכב על המדרכה ומייבב. סמי
בוטט באכזריות בצלעותיו. הוא עומד מטליו, ויורק.

סמי:

פעם הבאה אני גומר אותך.

באותה שניה מתקדבת מכוננית מתוך המשכה, וסמי נכנס למושב האחורי. לצד
הנהג יושב מוריס, מסתכל לדגט על זוהר ששוכב על הכביש, ומורה בתנועת
ראש לנהג לנסוט. זוהר מייבב מכאב ומבהלה. למראה הדם שממשיך לשחות
מאכו הפצות.

134. חוק. לילה. ראשל"צ

כניו של זוהר כצוטים וזבי דם, בגדיו קרוטים והוא נראה מיוסר. הוא
הולך לבדו באמצע הלילה ברחובות ראשל"צ, ברקע נשמע השיר "בדד". זוהר
הולך ופוגש בדרך את אנשי הבוקר: מחלקי עיתונים, מחלקי לחם ומנפי
רחובות. כולם מסתכלים עליו ומוזהים אותו. מחלק לחם אחד לא מתאפק
וצוטק לחברו בהתרגשות.

מחלק לחם א':

ראית, זה זוהר ארגוב.

מחלק לחם ב':

מה מתאוס?

מחלק לחם א':

בטיניים שלי, אני מכיר אותו.

זוהר ממשיך ללכת, ונראה כאילו דגליו מובילות אותו מטצמן. לבסוף,
הוא מגיע לבנין בו מתגוררת ברכה.

135. פנים. לילה. חדר המדרגות בבנין בו מתגוררת ברכה.

זוהר מדליק את האור בחדר המדרגות ומתחיל לטלות.

136. חוק. לילה. הרחוב של ברכה.

אלברט, לבוש מדי שוטר, מתקרב אל הבנין.

137. פנים. לילה. חדר מדרגות.

זוהר מגיע לקומה בה ברכה מתגוררת. הוא מתבונן בדלת, עליה תלוי שלט מקרמיקה וטליון כתוב: "כאן גרים ברכה, אלברט וגילי". הוא עומד רגע ארוך מול הדלת, ואינו יודע מה לעשות. לבסוף הוא מתיישב על המדרגה מול הדלת. לאחר רגע, האור במדר המדרגות כבה.

138. חוק. פנים. חדר מדרגות.

אלברט נכנס לחדר המדרגות. הוא מדליק את האור, ומתחיל לעלות. צעדו נמרץ ובטוח. כשהוא מגיע לכניה בין שני גרמי מדרגות הוא נתקל בזוהר שיורד. ברגע הראשון הוא לא מזהה את זוהר.

אלברט

סליחה.

מבטיהם של אלברט וזוהר מצטלבים והם מזהים זה את זה. על פניו וחולצתו של זוהר יש דם קרוש.

אלברט

אם אתה שמת עליה יד, אני יהרוג אותך, יא...

וזהב (בקול מבייס)

עזוב, לא נכנסתי בכלל. זה ממשחו אחד. יש לך אשה וילד נהדרים. תלך תשמור עליהם.

זוהר עוקף את אלברט, שטיין לא מטכל את המכש, וממשיך לרדת במדרגות. אלברט מביט אחריו, ונראה המום. לאחר רגע הוא ממחר וממשיך לעלות במדרגות.

139. פנים. יום. דירתו של זוהר.

זו שמת צהריים, בדירת החדר וחצי העלובה של זוהר. הוא יושב על המיטה, חצי גזכו הטליון טירום, ויש לו סימנים כחולים בצלעותיו. על אפו יש תחבושת. לצידו יושבת מטריצה ומעשנת סיגריה. מרסל נכנס הביתה, מחזיק שקית בידו. זוהר אינו מגיב לכניסתו ונראה מסטול מאד. מרסל מוציא מהשקית חולצה לבנה, וחליפה ומכנסיים שחורים מגוהצים ונקיים.

מרסל:

הבאתי לך את הבגדים. מלכה גיהצה לך. היא מוסרת לך בהצלחה.

המטריצה קמה, לוקחת את הבגדים ובודקת אותם.

מטריצה:

אני אגהק אותם עוד כעם.

זוהר מרים את ראשו לאט, טיניו טדיין עצומות.

וזהב:

אני לא הולך.

מרסל:

למה?

וזה:

איך אני אלך כשהכנים שלי מכוסחות?

מרסל:

דיברנו על זה. ישימו לך מייק-אפ על הפנים ככה שלא יראו כלום.

וזה:

אבל מה אני בכלל אגיד לו?

מרסל:

תספר על החיים שלך, על זה שאתה רוצה לצאת מכל זה, שיש לך תקווה.

וזה:

אבל כבר אין לי תקווה.

מרסל:

תכסיק, אתה מדבר שטויות. כל מי שפעם אהב אותך, עוד רוצה לאהוב אותך. אתה סוף סוף מגיע לתכנית בטלויזיה ביום שישי בערב, חיכינו לזה שנים. תשיר את השיר שלך, וכל המדינה תמחא לך כפיים.

וזה:

אני מחד מזה, אבדתי את הקסם שהיה לי.

מרסל:

לא איבדת כלום, ואתה לא צריך לשיר היום באמת, יהיה פליי-בק. רק תשב ותספר לו את הספור שלך, זה יספיק. שישמעו אותו פעם אחת ממך.

140. כנים. יום. אולפני הרצליה.

(במהלך הסצינה של הקלטת הראיון עם מני כאר באולפני הרצליה, יהיו 5 חיתוכים למקומות אחרים, אבל הראיון עם מני כאר נמשך ונשמע ברציפות לאורך כל הסיקוונס, עד לסצינה 163)

התפאורה היא של התוכנית "ממני" ששודרה בליל שישי. השוט הראשון הוא של האולפן מאחורי המצלמות. נראית התפאורה, כנסי התאורה, מנהל האולפן, הצלמים והקהל. כאר נראה מרחוק נפרד מאדמה לא מנוהה, כאשר תשואות הקהל מכסות על הסאונד. השוט הבא מראה את כאר מקרוב.

כאר:

האדמה הבא שלנו משה, מושה ועוד יעשה כותרות סביב המאבק שלו להיגמל מסמים קשים. הוא זמר מלודסט, והמאבק שלו בתור בן-אדם הנלחם על חיינו שווה כותרות גם כן. מרב טוב וזהר ארגוב.

נשמטות מחיאות הכפיים של הקהל. זוהר נכנס לפריים. הוא נראה טוב
יחסית. כחוש, כתמים כהים תחת עיניו, אולם סימני המכות נעלמו, הוא
לבוש בחולצה לבנה, וחליפה ומכנסיים שחורים. זוהר מתיישב ליד שולחן,
טליו מונח מקדוכון. במהלך הראיון כולו הוא ידבר בבטחון.

זוהר:

שבת שלום.

פאר:

שבת שלום. איך אתה מרגיש?

זוהר:

מצוין, שגעון.

פאר:

אני שמח. אני רוצה לומר לך שאנשים שמעו שאני
טומד לארח אותך בתוכנית, ואתה תדבר על המאבק שלך
להישאר נקי, אז הם אמרו לי שאני מאד מאד תמים.

זוהר:

לא האמינו.

פאר:

הם...כן, הם אמרו: אתה נופל במח. אין סיכוי,
אמרו: "הוא עוד פעם יספר לך שהוא יצא מזה".

זוהר:

לא מאמינים ברצון של הבן אדם.

פאר:

ברצון כן.

זוהר:

הרגו אותו והוא עוד חי.

פאר:

גם אותך הרגו...

זוהר:

אנחנו כה עכשיו. חיים.

פאר:

למה אתה חושב שהעם צריך להאמין?

וזהר:

תראה, אני...אגיד לך את האמת. אנחנו נדבר הכי
פתוח...אני הייתי כבר חי-מת. ככה. בן אדם, אבל
בתוך תוכך אתה מת. ריק, מדוקן. לא משפחה, לא אחים.
אני הגעתי למצב שאם השרשרת של אמא שלי ביקשתי
בשביל הסם...

אימו של זוהר, מלכה ואמנון יושבים בשורה הראשונה של הצופים באולפן.
מצלמת האולפן מתכבדת עליהם.

וזהר: (OFF)

כי לא היה כסף. ואמא שלי לא יודעת מה זה קריז, ומה
זה כאבים, אז היא לא הבינה כמה כואב לי. אבל אני,
הבושה שלי שאני ביקשתי את הדבר הזה. נדקומן מגיט
למצב שהוא שודד זקנה, זה לא נשיתי, חס וחלילה.

כאר:

ואתה לא מתגעגע לכיף ההוא שהיה פעם בהתחלה,
כשהסמים עוד משו לך טוב?

וזהר:

איזה כיף? כוס אוחמו. כיף. זה כיף זה?

141. בנים. לילה. סאלון ביתו של ראובני.

ראובני, אשתו, שני בניה ובתו צופים בתוכנית בטלוויזיה.

וזהר:

זה נשה אותך חי מת, סמרטוט. קודם כל, מה שכגם בי
הכי חזק זה שהיו לי חברים, אנשים שהיו בטלי כבוד
טצמי, ואף אחד מהם לא מדבר איתי היום. מצד שני,
טכשיו אני אראה לך (חושף את זרועו) מה הסם גרם
לי לעשות. מהפחדים, מהפחדנות. הרגשתי שבגוף שלי
יש תולעים. התחלתי לחפור בטצמי.

כאר:

טם מה חפרת?

וזהר:

טם מחט, טם מה חופרים? טם גרזן? התחלתי לחפש,
להוציא את הנקודה. נקודה שחורה, נקודה חן. זמיון
אהבל, מטמבל אותך לגמרי. בסוף אני חופר וחופר, רק
מטנה את טצמי, עד שהבנתי.

מני כאר נראה נפחד מטט, כאילו הוא חושש לאבד שליטה על הראיון.

142. בנים. לילה. ביתם של ברכה ואלברט.

ברכה, אלברט וגילי, יושבים בסאלון דירתם ומסתכלים בתוכנית.

כאר:

מה היית אומר טכשיו לנדקומן שמשחמש?

וזהב:

שיזרקו הכל, כי הם הולכים אחורה אחורה עד לקבר, עד לתחתית, עד לקרקעית.

פאר:

בן כמה אתה.

וזהב:

בן 31, 31 אחרי הספירה.

הקהל צוחק.

פאר:

אני חוזר להתחלה, זההר, שנאמין לך הכעס?

וזהב:

להאמין לי? ימים ידברו.

143. כנים. לילה. בית ספה.

מוריס, סמי וסוחר הסמים הגדול, לבושים היטב, יושבים בבית קפה מהודר. כל יושבי בית הקפה הזומה אדם, מרותקים אל מסך הטלוויזיה. סוחר הסמים הגדול מנסע בראשו. סמי מחייך חיוך של ביטול. מוריס מסתכל מהופנט במסך.

פאר:

למדת בבית הספר "הרא'ה" בשכונ המזרח?

וזהב:

נכון. היום הוא כבר סגור. עשו ממנו חורבה.

פאר:

המורה שלך, שלמה צונני, אמר לנו שהיית הזמיר מהמזרח, "נעים זמירות", הוא קרא לך.

וזהב:

נכון.

פאר:

אנחנו יכולים לשמוע את הקול שלך, כמו אז, בכמה

וזהב:

לא. זה היה בכמה א'. היום אני אחרי תיכון, ואחרי

144. כנים. לילה. סאלון ביתו של אביהו מדונה.

אביהו, אשתו ושתי בנותיו מסתכלים בטלוויזיה.

זוהר:

...אונברסיטה.

כאר:

בפקולטה של החיים... יש לך מכשיר שיר שנקרא
"להיות אדם".

זוהר:

כן, "להיות אדם", זה שיר שכתב לי הגדול מכולם,
אביו מדינה, ואני חושב שמגיפות לו המון המון
מחילות ככיים.

הקהל מוחא כף ע"פ הזראה של מנהל האולפן.

כאר:

אני מקווה שהשיחה שלך כאן, זוהר, תעזור להרבה
אנשים לא לעבור את האונברסיטה שאת עברת. להיות
אדם. זוהר ארגוב.

145. פנים. לילה. אולפני הרצליה.

האנשים בקהל מוחאים כף ומני כאר מצטרף אליהם. זוהר קם, טובר לבמה
סמוכה, ונוטל מקרובון שמוכן עבורו.

146. חוש. לילה. רחוב ראשי בראשל"צ.

בן טובים התמהוני פומד ברחוב מול חלון ראווה של חנות לממכר
טלוויזיות. על המדפים מסודרות אחת על השניה 16 טלוויזיות, ובכולם נראה
הראיון, מבלי שניתן לשמוע אותו. בן-טובים לוקח לגימה עמוקה מבקבוק
טרק עטוף בנייר שבידו. בטלוויזיה נראה זוהר מתחמק על הבמה לקראת
מחילת השירה. בן-טובים מניף את הבקבוק בתנועת לחיים לכיוון מסכי
הטלוויזיות.

147. פנים. לילה. אולפני הרצליה.

ברקת מתנגן הפלייבק וזוהר שר את "להיות אדם". במהלך השיר הוא קולט
במבטו את אמו, מלכה ואמנון. הוא מפסיק לשיר, יורד מהבמה וממהר אל
בני משפחתו, כשהפלייבק ממשיך להתנגן. מלכה ואמנון קמים לקראתו.
זוהר מחבק ומנשק אותם בחוזקה, ואז יורד על ברכיו ומנשק את ידיה של
אמו. הקהל מסביבו בהלם.

148. פנים. לילה. מכוננית.

לאחר הקלטת התוכנית. מרסל נוהג במכוננית, זוהר יושב מאחור. שניהם
שותקים. ברקת ממשיך להתנגן בנוליום נמוך "להיות אדם".

זוהר:

מרסל מותק, תעצור כאן.

מרסל:

בשביל מה, קרה משהו?

זוהר:

רק תעצור, תטעה לי טובה.

ברקט מסתיים השיר "להיות אדם". מרסל טוצר את המכונית ומוריד אותה לדרך עפר.

149. חזק. לילה. כביש החורג.

מזג האוויר גשום. זוהר יוצא מהמכונית ומרסל בעקבותיו. הם נמצאים על כביש החורג, מסביב חושך ורק אורות הכביש מספקים תאורה חלקית מאד. זוהר צומד כמה צעדים ומתיישב על גבעונת עפר. מרסל עומד לצידו.

זוהר:

איך הייתי?

מרסל:

היית מצוין, ממש מצוין.

זוהר מוציא מכיסו מנת סם בתוך שקיק פלסטיק.

זוהר:

זהו, אני גמרתי עם הסם, אני יותר חזק ממנו.

זוהר כותח את השקיק, ומפזר את האבקה ברוח. מרסל מביט בו גדהם.

זוהר:

מה אתה מסתכל עלי ככה, גמרנו, מחר כל המדינה תראה אותי משוקם, חזק, חכם. אני לא צריך את המוות הזה.

מרסל שותק.

זוהר:

אני יודע מה אני צריך, את ברכה, תביא לי ברכה, מרסל...

מרסל:

אי אפשר...

זוהר:

אני רוצה את ברכה, אני רוצה לחיות איתה ועם גילי.

מרסל:

אתה יודע שיש לה כבר גבר אחר, והיא מסודרת איתו. ולגילי יש אבא.

זוהר נסגר, הוא מתחיל להתייפח.

זוהר:

אני לא רוצה שגילי יקרא "אבא" לאף אחד אחר.

מרסל שותק.

זוהר:

תביא לי נטרה תימניה מהכפר. מישהי ישרה, טובה, נקיה.

מרסל:

יש כל כך הרבה בחורות תימניות וטובות ונקיות. הכל תלוי רק בך, כל מה שאתה רוצה, אתה עוד יכול לקבל.

זוהר שותק. הוא ממששש בכיסיו, ומתחיל לרעוד.

זוהר:

קר לי.

150. פנים. יום. חדרו של זוהר.

זוהר לבוש רק במכנסי התעמלות ישנים, נעול נעלי ספורט בלויות וזיפי זקן מטטרים את פניו. הוא יושב בתוך חדרו הקטן והמטונף שמזכיר במקצת את אותו מחבוא שהיה לו בילדותו. זוהר מצונף בפינה, כאשר התריסים סגורים. אור יום אינו חודר פנימה, והאור במדר נובם משלושה נרות שומדים דולקים על השולחן. זוהר מוקף בכלי עישון (באנגים), בדלי סיגריות, בקבוק קוניאק ריק, שקיות ניילון קטנות ושאריות אוכל. הוא נראה מסטול לגמרי, רעב, עייף, מתוסכל, מלוכלך. הוא מריק את מנת הסם האחרונה שלו.

151. חנק. יום. שכונ המזרח.

זוהר מסתובב בשביל האספלט שמוביל אל גן משחקים סמוך. אשה עם תינוק בעגלה מתקרבת בשביל מזלו, ומביטה בו בבהלה. הוא ממשיך ללכת, ומגיע לגומחה ששימשה אותו כמחבוא בילדותו. הגומחה הייתה מוקפת בזמנו בחולות, ובינתיים צמחו מסביבה בנייני בטון ואספלט. זוהר ממשיך ללכת ברחובות שכונ המזרח, עובר לצד בית הקברות, ומגיע לבית הספר של ילדותו. (הוא טושה למעשה מסלול הכוון למסלול הבריחה שביצע בטקס בבית הספר כשהיה בן-13). בית הספר הפך לחורבה.

152. חנק. יום. שיכון המזרח.

זוהר הולך על הכביש בכיוון המנוגד לכיוון התנועה. אנשים עוברים ומסתכלים עליו. זוג אחד מתלחש. ניידת משטרה שעוברה בסמוך נטערת. שני שוטרים יורדים ממנה, עוברים את הכביש ופוסעים לטומת זוהר בנחרצות.

שוטר א':

הלו, לאן אתה חושב שאתה הולך?

זוהר אינו מגיב וממשיך ללכת. השוטר תופס אותו בידו.

שוטר א':

הלו, אני מדבר אליך.

שוטר ב' מסתכל בזוהר. ברור כי הוא נראה לו מוכר, אולם הוא לא מצליח לזכור מאיפה. זוהר, חסר כוחות לחלוטין, מנסה לנער את ידו הלכודה בידו של שוטר א'.

זוהר:

תעזוב אותי, יא מאני'ק.

שוטר א':

תנמוד בשקט! (לשוטר ב') הוא מסרית לגמרי. מה נעשה איתו?

שוטר ב' מזהה לפתע את זוהר.

שוטר ב' :

הלו, זה זוהר ארגוב!

שוטר א' נבוכ, לרגע. זוהר מכחית אותו בתנוטה זריזה, נחלק מאחיותו, מתנפל על שוטר ב' ומנסה לחטוף את אקדחו. השניים משתלטים על זוהר במהירות ובקלות. שוטר א' שם על ידי אוזניים.

שוטר א' :

זוהר ארגוב או לא זוהר ארגוב, הוא הולך להיות
הלילה עמוק בכנים.

השניים גורדים את זוהר בגסות ומעלים אותו לניידת.

153. כנים, יום, בית מטצר.

זוהר מובל במסדרון בית הכלא. אלברט סיים משמרת והוא בדרכו המוצה. שניהם עוברים אחד על כני השני ומבטיהם מצטלבים לרגע ארוך. זוהר מוכנס לתא כלא. ניכר כי הוא עצבני מאד, עייף ומיואש. הוא מתיישב על מיטה פנויה ומסנן קללות. בתא ישנם שני עצורים נוספים. הם אינם אומרים מילה. לאחר רגע, זוהר קם ודופק מספר פעמים על דלת הברזל.

זוהר :

שוטר, שוטר...

מגיט שוטר.

שוטר :

מה קרה?

זוהר :

תביא לי אדולן או שאני מתאבד, מכשיר, מה, טל
האחריות שלך.

שוטר (מגחך)

יאללה, נראה אותך גבר.

זוהר הופך את נימת קולו למפייסת.

זוהר :

שוטר, אני אשיר לך משהו מיוחד, מת אמה רוצה
לשמוט? תזמין.

זוהר מתחיל לשיר את השיר בקול מרוסק. המעמד פתטי לחלוטין. השוטר
קוטט אותו.

שוטר (מנוצבן)

אל תשיר לי ואל תעשה טובות. גם ככה הקול שלך כבר
שווה לתחת. תתן לאנשים לישון.

השוטר נעלם במסדרון. זוהר לוקח את השמיכה שנמצאת על מיטתו, הוא קושר
ממנה לולאה, וקושר אותה לסורג החלון.

זוהר: (צונק)

שוטר, אני מת. אני מת. נו, תבוא.

זוהר מכניס את ראשו כלולאת השמיכה, ונתלה עליה, כשהוא נשטן עם רגל אחת על המיטה. השוטר חוזר ומציץ.

זוהר:

תביא לי אדולנים או שאני מת, אני לא יכול יותר עם הכאבים האלה.

שוטר:

אין לך ביצים לעשות את זה.

זוהר נשאר באותה תנוחה, ודוקט ברגלו על הרצפה. נשוטר מסתלק.

154. כנים. לילה. בית מעצר.

השוטר נרדם, וישן כשראשו שטון על השולחן. גשם סוחף יורד בחוץ.

155. כנים. לילה. תאו של זוהר.

זוהר שוכב על המיטה ומתפתל מכאבים. בזזית פיניו מוכיטות דמעות. הוא עוצם את פיניו בחוזקה.

156. חוץ. יום. בית הספר בשיכון המזרח.

חזרה לסצינת הפתיחה, לחגיגת הניצחון לכבוד מלחמת ששת הימים שנערכה בבית ספרו של זוהר בן ה-13. התמונה מתחלפת לשחזור לבן, אולם בניגוד לסצינה הראשונה, הצילום אינו גרטיני. זהו, תוך טיפול מיוחד בסאונד, אלא דגיל לגמדי. זהו יום חורפי, והתמונה שמתקבלת היא אסתטית ו"אומנותית" מאד.

כל התלמידים מסודרים בטורים ישרים ושומעים את נאומו של המורה, שלמה צנטני. על הבמה יושב אורח הכבוד, מנחם בגין. זוהר עומד בצד, לבוש חולצה לבנה ומכנסיים כתולים. אימו מטפחת את הוכטתו, ומסדרת באצבע רטובה את שטרו. המורה צנטני, נרגש מאד, מסיים את נאומו.

צנטני:

ועכשיו יעלה אל הבמה זוהר עורקבי, הנטיס זמירות, לשיר לנו את ההמנון הלאומי, "התקווה", לציון היום הגדול הזה, יום ניצחון ישראל.

אימו של זוהר מלטפת את ראשו ליטוף אחרון. הוא ניתק מפנה, פורץ בריצה קלה, מדלג מעל המדרגות ונעמד לפני המקרופון. הוא מתרכז לרגע ומתחיל לשיר. קולו גבוה מאד וצלול. הילדים והילדות עומדים ומאזינים לו כטורי סה.

במהלך השיר, אביו נכנס לבית הספר. הוא נראה כיחל לחלוטין, לבוש מסודר וחגיגי, זקוף וגאה. האב מצטרף לאשתו והם עומדים יחד, מסתכלים בזוהר כשמבט של נחת בעיניהם. זוהר מסיים לשיר, והילדים מוחאים כפיים במרץ. שלמה צנטני לוקח אותו בידו, מוליך אותו אל מנחם בגין שלוחץ את ידו בחום, ומלטף את ראשו. הילדים ממשיכים למחוא כפיים. זוהר רק במהירות אל הוריו, זורק את עצמו לתוך החיבוק שלהם, והם אוספים אותו לחיבוק משולש וחזק.

על רקע מציאות הכפיים, נשמעות לפתע צעקות שמתחזקות, על רקע רגש של גשם סוחף. לאחר רגע ברור כי אלה צעקות העצירים שבמאז של זוהר.

טעיר א': (OFF)

שוטר, בוא מהר, הוא מלה את עצמו. שוטר, הוא מת.
הצילו! הצילו!

157. פנים. יום. בית המעצר.

דיזולב לתא המעצר. שפת בוקר מוקדמת מאד. קרני שמש חיוורות נכנסות לתא. זהו יום חורפי מאד, השמיים שמורים ומאיימים. שני העצירים צמודים לסורגים וצוטקים בייאוש. אלברט, שברור כי התסורר משינה, רק אל התא, פומח אותו, ורואים את רגליו של זוהר מתנדנדות מהתקרה. אלברט מוריד את זוהר התלוי, בודק לו דופק, ומתחיל להנשים אותו. (פניו של זוהר לא נראים).

בסאונד מתרובבים צעקות העצירים, הוראות השוטרים, רגש הגשם הסוחף, השיר "להלה יזיד אקטר", תפילה נקטת מ"התקווה" המושר בכי זוהר בן ה-13.

מתחילה מהומה. שוטרים נוספים רצים אל התא, ושניים מהם סוחבים אלונקה. המצלמה יוצאת מתוך התא, ומתרחקת לאחור במסדרון הארוך מאד. העצירים בתאים השכנים התסוררו מהרגש. הם עומדים, ידיהם מחוץ לתאים, ודורשים בצעקות לדעת מה קרה.

המצלמה ממשיכה להתרחק לאיטה מהמהומה לאורך המסדרון, עד שהמסדרון נגמר. המצלמה ממשיכה לסגת אל המדרגות, יורדת בהם, כאשר הסאונד מתפיד עד שהוא הופך לשקט מוחלט. קצין משטרה עולה במדרגות בריצה מהירה. המצלמה יורדת ומגיטה לקומת הקרקע. היא עוברת על פני שוטרים ושוטרות מבוהלים וגם כאלה שמשוטמים או עדיין לא הצליחו להתסורר, נטה מול שולחן היומנאי ויוצאת אל הרחוב שהגשם ממשיך להכות בו. (הכל בתנועה אחת רציפה ובשקט מוחלט).

המצלמה ממשיכה בתנועה שלה וגולשת לאורך המדרגה. בכביש נראות כבר מכוניות ראשונות, שני אברכים חולכים על המדרגה, איש חוזר מבית כנסת, מנקה רחובות מטאטא שביל, וילד שמקדים לבית ספר, הולך במהירות תחת הגשם הניטח. לאט לאט עולים בפיד-אין קולות סאונד רגילים של חיי יומיום ברחוב: צפירות של מכוניות, רגש וצחוק של ילדים שחוזרים מבית ספר, צעקות ידקן, המיית יונים, נביחות, אוטובוסים חולכים וכו'. (הרגשים אינם תואמים את התמונה).

הגשם נפסק ושמש יוצאת. המצלמה עולה אל השמיים שמתבהרים וקרן שמש יוצאת מבין העננים ומסנוורת. לתוך הסאונד עולים הצלילים הראשונים של השיר "בדד". כיד אאז תמונה לדקט שחור. קולות הרחוב נטלמים ובסאונד שומעים רק את השיר "בדד".

טולה כותרת ובה כתוב:

זוהר ארגוב

1987-1955

פייד אאוט כותרת. כותרות הסרט מתחילות להתגלגל, כש"בדד" ברקט.
הכותרות נגמרות. פייד אאוט לרקט שחור, "בדד" ממשיך להתנגן עד שהוא
מסתיים.

סוף

(c) כל הזכויות שמורות